

Yêu! Không Thể Rời Xa

Contents

Yêu! Không Thể Rời Xa	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24	28
25. Chương 25	28
26. Chương 26	30
27. Chương 27	30
28. Chương 28	31
29. Chương 29	32
30. Chương 30	33
31. Chương 31	34
32. Chương 32	34
33. Chương 33	36
34. Chương 34	37
35. Chương 35	38
36. Chương 36	39
37. Chương 37	40
38. Chương 38	41
39. Chương 39	42
40. Chương 40	42
41. Chương 41	44

42. Chương 42	45
43. Chương 43	45
44. Chương 44	46
45. Chương 45	47
46. Chương 46	48
47. Chương 47	49
48. Chương 48	50
49. Chương 49	51
50. Chương 50	52
51. Chương 51	53
52. Chương 52	54
53. Chương 53	55
54. Chương 54	56
55. Chương 55	57
56. Chương 56	58
57. Chương 57	59
58. Chương 58	60
59. Chương 59	61
60. Chương 60	61
61. Chương 61	62
62. Chương 62	63
63. Chương 63	64
64. Chương 64	65
65. Chương 65	66
66. Chương 66	67
67. Chương 67	68
68. Chương 68	69
69. Chương 69	70
70. Chương 70	72
71. Chương 71	73
72. Chương 72	74
73. Chương 73	75
74. Chương 74	76
75. Chương 75	77
76. Chương 76	78
77. Chương 77	80
78. Chương 78	80
79. Chương 79	82
80. Chương 80	82
81. Chương 81	83
82. Chương 82	85
83. Chương 83	86
84. Chương 84	87
85. Chương 85	88
86. Chương 86	89
87. Chương 87	90
88. Chương 88	92
89. Chương 89	93
90. Chương 90	94
91. Chương 91	94
92. Chương 92	95
93. Chương 93	96
94. Chương 94	98
95. Chương 95	99

96. Chương 96	100
97. Chương 97	100
98. Chương 98	101
99. Chương 99	102
100. Chương 100	103
101. Chương 101	104
102. Chương 102	105

Yêu! Không Thể Rời Xa

Giới thiệu

Thiên Di là một cô gái mồ côi, được nuôi dạy ở cô nhi viện Đà Lạt. Cô sang Pháp du học. Khi trở về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-the-roi-xa>

1. Chương 1

Tình yêu là gì?

Đôi khi tôi tự đặt ra câu hỏi này, rồi lại tự mình đi tìm câu trả lời. Tôi cảm thấy thật sự buồn cười. Tại sao mình phải làm thế? Vì chẳng ai có thể định nghĩa về nó. Cũng chẳng có nhà văn nào, hay nhà khoa học nào biết được chính xác khái niệm tình yêu là gì, đặc điểm tình yêu là gì hay tại sao con người ta lại yêu? Năm nào cũng vậy, thế kỉ nào cũng vậy, dù người thống trị một quốc gia biến dân tộc mình thành đế chế nào cũng vậy, không ai hiểu được tình yêu. Nhưng người ta vẫn yêu. Và yêu say đắm. Thậm chí biết rằng tình yêu ấy không thực, là mù quáng. Họ vẫn yêu.

Tôi cũng chỉ là một người bình thường, thích văn chương và ca tụng cái đẹp. Tôi càng không phải là người am hiểu lĩnh vực này. Song. Khi tiếp xúc với cô gái này, bằng trái tim, tôi đã có thể chạm nhẹ vào hai tiếng “tình yêu” Đây là câu chuyện có thật. Duy tên của nhân vật và vài tình tiết được hư cấu. Tôi rất mong. Hương vị trái cấm này có thể thổi thêm vào lâu đài tình ái của mỗi chúng ta

Mùa hè năm 2005, ...

Trở về Việt Nam sau khi kết thúc chương trình đào tạo thạc sĩ quản trị kinh doanh - thiết kế thời trang ở Paris, thủ đô nước Pháp, nơi đầu tiên cô gái trẻ đặt chân đến là một tu viện nhỏ ở Đà Lạt. Nó nằm trên đồi, rất hẻo lánh và dường như không có khách đến thăm thường xuyên, đường lên vẫn nghèo nàn, khó đi như lúc cô rời khỏi. Cánh cổng bị rỉ sét nhiều chỗ. Thế nhưng, khi bước vào, mùi hương của bãi cỏ đã làm xao xuyến tâm hồn ấy. Nó vẫn như mới, vẫn đậm sương, ướt lạnh dù bây giờ vào khoảng giữa trưa. Mười năm dài dằng dặc, không khí nơi đây như đưa Thiên Di quay về hồi ức tuổi thơ. Trên bãi cỏ này, những đứa trẻ mồ côi như cô chạy nhảy khắp nơi. Tiếng cười trong trẻo, ngây thơ ấy như một chuỗi kỉ niệm đẹp. Ngồi đông đưa trên chiếc xích đu trắng, những hình ảnh bạn bè thân thuộc tưởng chừng mất đi bỗng tràn về ào ạt như thác nước. Di nhắm nghiền mắt, cố hít thở thật sâu vị ngọt trong của nắng ấm và vị the the

của gió cao nguyên. Mái tóc cô bay bồng bềnh trong gió. Và làn da trắng kia như tỏa sáng giữa mọi vật. Mãi ngất ngây với sự yên tĩnh của thiên nhiên, một bàn tay ấm chạm nhẹ vào vai Di. Đôi mắt to, nâu đen mở ra và lấp lánh. Hiện diện trước mặt cô là một sơ đã lớn tuổi, da nhăn và tóc bạc nhiều, với ánh nhìn trìu mến, đầy yêu thương

- Sao con lại ngồi đây Thiên Di? Trời đang rất nắng con à!

- Thưa sơ! Xin sơ đừng lo. Nắng cao nguyên tuy rất bỏng chân con nhưng vẫn trong lành hơn thành phố rất nhiều. Chúa ban cho con người cuộc sống muôn màu muôn vẻ ắt có lý của Người. Con cảm nhận được điều đó từ thiên nhiên sơ à! ... Thưa sơ! Con thật là bất kính khi hỏi sơ điều này. Sơ tên gì vậy ạ? Thật lòng, con xa nơi này rất lâu nên kí ức của con cũng không trọn vẹn. Mong sơ tha lỗi

- Ôi con yêu của ta! Đâu phải ta sinh ra để được con biết tên. Chúa cũng tạo ra ta như bao sinh linh, tạo vật khác. Cái tên cũng không còn quan trọng. Bởi ta cũng như con. Đều là con cái, là đầy tớ của Ngài. Con chẳng cần bận tâm đến một cái tên nhỏ bé. Thôi chúng ta vào trong, ta muốn nghe con kể về hành trình của mình. Ngay sau khi ta mời con món súp

- Cảm tạ lòng hiếu khách và chân tình của sơ. Thật quý cho con. Vì vừa về Việt Nam, con đã đến đây ngay mà chưa kịp thuê phòng hay ăn uống. Con mong sơ cho con ở đây vài hôm rồi con tìm nhà sơ nhé!

- Đây là nhà của tất cả mọi người. Không phải của mình sơ đâu con gái. Ta mong con hãy hiểu, nhà của Chúa luôn rộng mở cho con chiên của Ngài. Ta mong Chúa chúc lành cho con. Vào trong nhà thờ nào con của ta

2. Chương 2

Thiên Di rảo bước theo sơ vào phòng khách của Nhà thờ. Căn phòng khá rộng, sạch sẽ, không khang trang như khách sạn nhưng cũng đầy đủ tiện nghi. Cát xông hành lí trong tủ sắt, cô lại theo sơ đến phòng ăn tập thể. Từ bên trong, vị sơ già bệ ra bàn chén súp to, đặc sánh và nghi ngút khói. Hương thơm lan tỏa khắp nhà ăn. Di vừa thưởng thức món ăn quen thuộc đã rất lâu, cô chưa từng được nếm, vừa kể cho sơ nghe về hành trình cô vượt qua cánh cửa đại học rồi nhận học bổng và sang Pháp du học. Mỗi câu chuyện tưởng chừng rất nhàm chán nhưng lại đem đến nhiều điều thú vị cho người nữ tu hiền hậu. Nụ cười của sơ như xua tan cái giá rét của mùa đông và làm dịu bớt ánh nắng của mùa hè. Đó là sơ Hiền, người đã thu nhận Thiên Di khi bị họ hàng vứt bỏ. Cô đội ơn sơ nhiều lắm! Nếu không có nơi đây sẽ không có Thiên Di như bây giờ. Nhà thờ rất vắng, chỉ có sơ Hiền và vài sơ trẻ đọc kinh trong nhà nguyện. Di nghĩ rằng mình là vị khách duy nhất ở đây. Cho đến khi đêm xuống, tiếng động cơ xe hơi rất êm, không phi phà tiếng ồn, rồi tiếng mở cửa xe rất nhẹ, ngay sau là tiếng chân xột xoạc trên đám cỏ, đang tiến dần về căn phòng khách. Di chui rúc xuống gầm giường. Cửa phòng mở ra không chút tiếng động. Một thanh niên, có thể là đàn ông bước vào. Vì không có phụ nữ nào lại lén lút, và mặc quần tây mang giày tây. Hắn ngồi phạch trên giường. Kể từ khi cảm nhận thấy sự hiện diện của con người này, đây là lần đầu tiên tiếng động phát ra rõ nhất. Vừa hồi hộp, vừa sợ hãi, Thiên Di mò mẫm trong người tìm điện thoại thì chợt cô phát hiện nó nằm im trên bàn đối diện. “Chưa giây phút nào mình thấy ghét cái kệ sách, cái bàn, cái ghế đối diện đến như vậy”. Ồi! Chuông điện thoại reng. Cái bài hát Ấn Độ “Crazy Kiya Re” từ chiếc điện thoại cầm ứng phát ra như phá tan bầu không khí im ắng. “Không hiểu khuya rồi mà ai lại gọi”. Di cứ miên man trong dòng suy nghĩ về những cảnh tượng sắp xảy ra như trong phim kinh dị. Hắn đứng dậy và tiến đến âm thanh đó. Hắn tắt máy. Rồi cô không còn nhìn thấy đôi chân của hắn đâu nữa. “Hay hắn là quỷ không có chân. Hay hắn biết bay như Dracula”. Nỗi sợ càng sâu hơn, mồ hôi Di chảy ra ướt hết bộ đồ ngủ phi bóng Paltal màu xanh rêu. Như đêm kinh hoàng, rồi một bàn tay khẽ nhẹ vào chân cô gái. Ngát! Di chìm vào một cơn mê ngắn. Khi tỉnh dậy thì cô đã nằm trên giường, chân đắp kín cơ thể. Lúc này, dù chưa mở mắt, cô gái trẻ cảm thấy chân rất trống trải. Những cơn gió nhẹ thổi qua đôi chân ấy. Khiếp lạnh! Rồi một thân hình rất ấm, nằm ngay trên giường, cạnh cô. Di lại cảm giác rất rõ chân ai đó đang đặt sát chân mình, da thịt chạm vào nhau. Nhìn sang bên phải, cô gái trẻ giật mình khi nhìn thấy một gương mặt đang nhìn chằm chằm, xoáy thẳng vào mình và mỉm cười. Mắt cô tròn xoe. Di vội lật nhẹ mền lên thì thấy bộ đồ ngủ màu xanh rêu đã biến thành đầm ngủ màu hồng nhạt. Cô nắm chặt mền run sợ

3. Chương 3

- Sao cô không la? _Hắn, tay chống đỡ đầu, nằm dài trên giường, nhìn Di hỏi_Cô thật kì lạ, nhưng cũng rất đẹp

- Cứu...

Vừa ngồi dậy, chưa kịp chạy khỏi giường la lớn thì hắn đã nhanh tay kéo cô gái lại, tay hắn bịt kín miệng cô

- Cô mà la là tôi giết cô liền. Tôi cài bom trong nhà thờ rồi. Vù....Chỉ cần tôi ấn nút là nơi này nổ tung. Giờ tôi không bịt miệng cô. Nhưng nếu cô phát ra bất kì câu gì là....Bùm...

Nói xong. Không khí trở nên căng thẳng. Hắn lảo lia lảo lịa. Đôi mắt khuất sau gọng kính trong suốt đầy vẻ hiền lành hơn những gì hắn vừa nói. Hắn từ từ bỏ tay ra khỏi miệng Di. Hắn ngồi trên giường một lúc lâu, nhìn cô nằm co ro trong chăn, chợt cười.

- Ấy da! Không ngờ cô bé Thiên Di lại nhát gan đến vậy? Coi nào, bỏ chăn khỏi mặt đi kẻo ngộp thở mà chết đó

- Anh... là ai?_Thiên Di từ từ kéo mền xuống, run rẩy hỏi

- Không nhớ anh sao? Chàng trai hồi nhỏ hay cùng em đi hái dâu rừng đó.

Bỗng đoạn kí ức tuổi ấu thơ chợt ùa về trong kí ức. Một cậu bé nắm chặt tay một cô gái bảy tuổi chạy giỡn trong vườn của nhà thờ. Tiếng cười rôm rã bỗng kéo cô gái về lại hiện thực. Cô ngồi trên giường, cạnh người thanh niên đó, nhìn hắn với sự ngạc nhiên pha lẫn hoài nghi

- Anh là Khánh Hưng?

- Không lẽ là ... Dracula. Lâu ngày không gặp vẫn nhát gan như xưa

- Đừng hù nữa mà. Anh thật sự là Khánh Hưng sao?

- Không phải._Hắn đáp ngắn gọn, nhìn Di, mặt hắn kề sát mặt Di. Trái tim cô gái trẻ vừa du học trở về bỗng nhảy khỏi lồng ngực_Anh chỉ là cậu bé nào đó dạy bơi, dạy trèo cây hái ổi, đẩy xích đu cho ai đó thôi

Trong niềm vui sướng gặp lại bạn cũ, Thiên Di bất chợt ôm chầm người thanh niên ấy, khóc meo meo

- Cái đồ quỷ. Biết em là ai sao lại hù em ngắt đi thế kia hả?

- Em thả ra cho anh thở đi.

- Uhm!_Cô buông tay khỏi người Hưng. Gương mặt hơi ngượng ngùng, đồ ửng càng làm cho cô gái trở nên xinh đẹp lạ thường_Xin lỗi. Em mừng quá! Người đầu tiên em muốn gặp khi về nước là anh đó. Em nhớ anh lắm!_Rồi chợt nhìn xuống đầm ngủ đang mặc, cô lấy gối đánh vào người Hưng liên tục. Anh bỗng giật gối ném lên đầu giường rồi nắm chặt tay cô, nhìn cô với nét mặt tức giận

- Em khùng hả? Sao mạnh tay quá vậy? Uống thuốc chưa đó? Có cần anh chở đi khám không? Tự nhiên lên cơn động kinh đánh anh

- Sao... Sao anh thừa nước đục thả câu? Có yêu người ta hay không mà làm vậy chứ hả?

- Làm cái gì mới được._Người thanh niên trẻ tên Hưng chợt nhìn cô gái, tay cô nắm chặt mền che người mình thì lăn dài trên giường cười khoái trá_Này Di! Em đừng có nói với anh là em nghĩ anh làm gì em đó nha! Em không có hứng với con gái đâu.

- Vậy ai thay đồ cho em?_Cô lườm Hưng, như kiểu ánh mắt của một đứa trẻ giận hờn, hỏi

- Là anh

- Sao trả lời thần nhiên quá vậy? Anh cũng thừa nhận rồi đó

- Nè! Anh chỉ nhận là thay đồ. Chứ không nói là xâm phạm cơ thể em đâu đó. Tại hồi nãy bé em lên giường thấy người em mồ hôi ướt nhẹp, sợ em bệnh nên anh giúp thôi. Bộ em quên anh là gì rồi hả? Đừng lâu lâu nổi điên chứ? Thảo nào ế!

4. Chương 4

Họ trò chuyện suốt đêm, từ chuyện học hành, từ những ngày xa cách không gặp đến những chuyện phím. Tất cả như cuốn vào không gian trở thành truyện kể trong một đêm. Giấc ngủ đến lúc nào không rõ. Di thiếp đi. Và Hưng là người duy nhất nằm cạnh cô, trên một chiếc giường, trong một căn phòng. Anh đắp chăn cho cô. Theo lẽ mà nói nam nữ độc thân thì không thể nằm ngủ chung, nhất là trong nhà thờ. Nhưng có lẽ mọi chuyện sẽ khác, vì Hưng là người thuộc giới tính thứ 3. Nhìn bề ngoài, không ai có thể phát hiện dễ dàng. Chỉ những ai thật sự thân thuộc với anh mới biết điều đó. Và từ nhỏ, mọi người trong nhà thờ đều biết. Chàng thanh niên lạ trao cho cô nụ hôn nhẹ trên trán. Đó là nụ hôn của anh trai với em gái. Đơn thuần lúc này, từ trong ánh mắt Hưng, không có gì xuất hiện. Không hề có một cô gái hay một tình tú, một thiên thần như tiểu thuyết tình yêu lãng mạn. Mọi thứ đều bình thường như cái bình thường vốn sẽ có.

Một buổi chiều Chủ nhật nắng ấm, chim hót líu lo, ong bướm bay lượn. Ôi chao! Không khác gì chốn thần tiên của trẻ thơ. Nhưng ở đây lại có hai con người hoàn toàn khác biệt. Họ tham quan Đà Lạt, đến những thắng cảnh đẹp, thật nên thơ, những con thác chảy dữ dội, hùng vĩ, và đến thung lũng tình yêu, đôi thông hai mộ. Cũng chẳng có ý định gì. Song chuyến tham quan lúc này hơi kì dị. Tất cả đều là chốn hẹn hò lãng mạn của tình nhân. Mà họ thì không phải. Theo tôi thấy cũng chẳng vô duyên gì. Vì không có bằng chứng bạn bè hay người thân, thậm chí cấm những người đồng tính. Vậy tại sao hai bạn trẻ này lại không được đến? Chỉ là, trong cái bối cảnh ấy, nơi này chưa thật sự thích hợp

- Em có thấy gì không?
- Thấy gì?
- Thật là em không cảm thấy gì xung quanh chúng ta sao?_Hưng nhìn Thiên Di hỏi rồi nằm dài trên bãi cỏ
- Thì cũng bình thường mà. Em chẳng thấy gì kì cục hết
- Không hiểu sao đi đến đâu cũng thấy toàn cặp tình nhân ngồi ôm hôn nhau. Chẳng hay tí nào
- Ý anh là sao? Em không hiểu.
- Sao mọi người trên thế giới không thể chấp nhận tình yêu đồng tính? Sao chỉ có những cặp nam nữ được ngồi trên cỏ, trong công viên ôm hôn nhau? Thật bất công
- Hưng nè! Không phải là không có. Mà là thế giới chưa thật sự tiếp nhận loại tình cảm đó. Anh hãy cho bản thân và xã hội thời gian. Em tin một lúc nào đó anh và John cũng có thể công khai hẹn hò thôi_Cô gái trẻ sải người trên bãi cỏ
- Mong được như vậy? Nói thật, nếu em là con trai thì hay biết mấy?
- Chi vậy ông tướng? Tự nhiên trù ẻo người ta à!
- Em bớt tự tin đi. Ý anh chỉ là ... nếu em là ... con trai, chắc anh sẽ quen em đó
- Vậy sao anh không nghĩ một ngày nào đó anh là con gái, em là con trai thì mình sẽ yêu nhau?
- Gì? Yêu nhau? Khi anh là gay
- Không. Khi anh qua Thái Lan thay đổi giới tính.
- Lên cơn hả? Uống thuốc chưa? Hay uống nhầm thuốc?
- Cái anh này

5. Chương 5

Thiên Di ngồi bật dậy, đánh nhẹ vào chân Hưng. Rồi không hiểu cố tình hay vô tình. Cô nằm úp lên người Hưng. Nhìn thẳng vào Hưng. Mặt kề sát mặt Hưng. Nhưng anh không hề kháng cự hay đỏ mặt. Anh thản nhiên như không có chuyện gì

- Lỡ em muốn anh làm người yêu của em thì sao?

- Dù em có thoát y, ngồi khiêu gợi trước mặt anh, đi qua đi lại rồi tự nguyện dâng hiến hay cưỡng chế anh, thì anh cũng chẳng có cảm giác gì với em. Chứ đừng nói là người yêu nhé! Em không tin thì tối nay mình thử ngủ chung. Ok!

Nghe đến đó, cô gái bỗng ngượng đỏ mặt rồi ngồi ngay ngắn trên bãi cỏ xanh mướt. Hai má Di phồng lên, đỏ như xôi gấc. Hưng thì chỉ cười phì rồi ngồi dậy, quàng tay qua vai bạn an ủi

- Em là cô gái tốt. Không thiếu thanh niên muốn làm bạn trai của em. Đừng nghĩ như vậy. Và đừng hành động như vậy.

- Hứ! Nhưng có người không hiểu điều đó.

- (Hưng ngạc nhiên)

- Em hỏi thật đó. Em muốn ... anh ... làm bạn trai của em. Trong một vài ngày

- Ý em là sao_Hưng bỏ tay xuống, xoay người Di đối diện anh_Em có bình tĩnh khi nói điều này không?

- Em rất bình tĩnh. Vì chỉ có anh giúp được em. Nếu em nhờ người khác, anh có muốn em vừa mới về nước còn lạ lẫm thì bị lợi dụng không?

- Hiển nhiên là anh không muốn em bị ai gạt hết. Nhưng anh không thể. Em biết đó. Anh không phải là con trai thì sao làm bạn trai em được

- Chỉ là giả thôi.

- Dù giả cũng không được. Tình cảm là không thể ép buộc được đâu em. Nếu người đó không yêu em thì hãy quên anh ta và quen người khác đi

- Em không biết nữa. Mục đích em về nước lần này là làm cho người đó phải hối hận vì phản bội em.

- Khờ quá! Em làm vậy thì hẳn có yêu hay quen em không? Em được lợi gì khi bản thân em chắc chắn sẽ bị tổn thương.

- Nhưng em không thể chịu đựng sự lừa dối

- Anh hứa ... sẽ giúp em nghĩ ra cách khác. Đói chưa? Đi ăn rồi về sắp xếp đồ nữa. Mai về thành phố, em muốn ở khách sạn hay ở nhà anh?

- Em chưa biết. Có thể thuê nhà dài hạn nào đó ở

- Về nhà anh đi. Dù sao cũng có mình anh ở căn nhà to không biết làm gì. Em yên tâm là đủ phòng cho em ở suốt đời cũng được

- Không cần làm phiền anh đâu. Nếu em xong việc ở đây sẽ quay lại Pháp. Ở nhà anh mất công dọn tới dọn lui. Anh cũng biết em lười mấy chuyện đó lắm mà

- Ok! Anh không cãi với em. Anh biết có một căn nhà đang cho thuê, khoảng sáu triệu một tháng. Một mình em ở cũng được. Cách nhà anh khoảng vài hẻm lớn à!

- Vậy nhờ anh liên hệ giúp em. Có gì em chuyển tiền qua tài khoản cho anh.

- Mình về thôi. Chuyện tiền bạc với anh không quan trọng. Nói sau đi

Khánh Hưng bây giờ đã tự sáng lập và làm giám đốc một công ty về xây dựng và bất động sản. Nhà mới cô gái trẻ thuê chỉ cách biệt thự mini của anh một công viên. Sáng nào, anh cũng rủ cô chạy bộ và ăn sáng. Anh giới thiệu cô vào một công ty dệt may thời trang lớn. Với tấm bằng và kinh nghiệm ở nước ngoài, thêm vào quan hệ của Hưng, Thiên Di dễ dàng được nhận ghế trưởng phòng thiết kế. Một đêm nọ, cô lái xe dạo khắp Sài Gòn. Trời về đêm thật sự lung linh. Đèn điện sáng rực, mọi người thong dong và tự do đi trên đường. Không khí cũng dễ chịu và rất mát mẻ. Bánh xe định mệnh lại khiến cô đến một quán cà phê nhỏ trong hẻm. Cô nhận ra nó. Không đâu xa lạ, đây chính là nơi Di và người đó gặp mặt, hẹn hò rồi yêu nhau. Một chút bàng hoàng rồi dừng xe sát hàng cây, Di bước vào quán. Mọi thứ nội thất đều không thay đổi. Một người phụ nữ xinh đẹp bước ra. Chất giọng ấm và rít lên như chim sẻ đến chào khách

6. Chương 6

- Chào em! Lâu quá không gặp
- Chị khỏe không?
- Khỏe lắm! Càng ngày càng xinh nhỉ? Mà mấy năm nay đi đâu vậy em? Không ghé quán chị?
- Em đi du học cũng ba năm rồi chị ạ!
- Mà sao em không đi cùng Quốc Vinh?
- Chị lấy cho em sinh tố bơ được không chị?
- Uhm! Chị vô làm liền cho em. Lấy sữa không lấy đường phải không?
- Dạ
- Đợi chị chút nha cưng!

Người phụ nữ điệu đà bước vào trong. Tiếng nhạc nhẹ cất lên, đó là những bài hát bất hủ của Trịnh Công Sơn. Thiên Di nhũm mày, cố quên nhưng sao lại càng nhớ điều gì đó từ sâu trong đoạn kí ức buồn. Hai hàng lệ rưng rưng. Hình ảnh ngày nào vẫn cứ đập vào mắt Di, vào não Di, vào tim Di. Tưởng như đi xa sẽ khiến cô gái trẻ quên hẳn kẻ phụ tình nóng bỏng Quốc Vinh, nhưng khó quá! Cô không làm được. Cô nhớ lại ngày hôm đó đã tình cờ gặp anh ở đây.

Anh cùng bạn bè đến uống nước. Cô từ trong quán bước ra với trang phục rất giản dị. Chỉ áo sơ mi voan màu hồng nhạt và quần jeans đen. Một người thanh niên trong nhóm gọi cô ngay khi nhìn thấy

- Thiên Di! _Người thanh niên trẻ gọi với
- Chào anh Tuấn. _ Di ngạc nhiên nhìn anh ta, vui vẻ đáp
- Em đi đâu thế? Mới đi học về hả? _Người thanh niên tên Tuấn, gương mặt hiền lành, đứng dậy ngồi sang ghế bên cạnh, mỉm cười hỏi
- Dạ không. _Di đáp
- Ngồi xuống đây chơi với tụi anh _Một thanh niên khác bảo
- (Di ngồi xuống, đối diện một chàng trai với mái tóc đen, mắt nâu, mặc áo sơ mi xanh nhạt lịch lãm. Rồi cô nhìn sang Tuấn hỏi)_ Ủa chị Hà không đi chung hả anh?
- Chị ở nhà chăm sóc con rồi em. _Tuấn nhìn lướt cô gái vừa gia nhập, đáp_ Không đi học mà sao lại cầm sách vở vậy em?
- À em mới mượn chúng từ bạn học. Sáng mai nhà thờ mình đi trại mà mấy anh không ngủ sớm hay chuẩn bị gì sao? _Thiên Di trả lời, vẫn thái độ bình thản, tự tin. Không e dè hay nhút nhát trước nhóm thanh niên

- Tụi anh chuẩn bị xong rồi, định thức nguyên đêm. Mai lên xe rồi ngủ_Một thanh niên khác, thân hình mập mạp, giọng nói trầm ấm nói
- Ghê vậy ta. Định làm siêu nhân hả mày?_Một thanh niên khác chen lời_Thấy gái đẹp cứ tưng tưng. Tồi nay tao về đó
- Lại về ôm em nhỏ chứ gì?_Một chàng trai ngồi cuối cùng tiếp lời_Tao thấy mày nên xa cách em yêu chút đi.
- Thằng Vinh nói đúng. Cứ ôm gái hoài. Bạn bè rủ đi cực quá trời!_Tuấn chen lời
- Mày nói vậy không sợ vợ ở nhà nghe rồi nhảy cồm lên hả?_Chàng trai trẻ mập mạp vừa bị trêu chọc, có cơ hội phản bác lại người thanh niên gầy, nhanh nhẩu đáp
- Yên tâm, bà xã tao số một. Rất hiểu chuyện._Tuấn hãnh diện nói
- Thôi mày có vợ thì qua đây ngồi đi. Cho tao ngồi kế Di coi_Một chàng trai cận, đeo kính trắng, gương mặt thư sinh nói
- Ngồi im đó. Chính vì tao có vợ nên mới để Di ngồi kế tao. Chứ mày ngồi kế là tiêu con gái người ta rồi_Tuấn đáp, giọng chắc nịch
- Mày nói làm như tao đều không bằng_Quốc phân bua_Thôi giờ tụi mình kéo đi nhậu đi. Uống nước hoài chán bỏ xừ
- Ủ đi đi. Mới bảy giờ à!_Hiếu_chàng thanh niên bị mọi người trêu luôn dính chặt với bạn gái,từ tốn nói_Em đi không Di?
- Chị Châu đi không chị?_Di quay sang một cô gái ăn mặc sành điệu, tóc vàng nâu, hỏi
- Đi thì đi. Em đi không? _Châu thần nhiên đáp
- Cái bà nghiện rượu này mà đi là tốn bia._Khang mập lại lên tiếng trêu chọc
- Ê sao mày trêu bạn gái tao thế? Châu như vậy gọi là phóng khoáng_Quốc bênh vực, chen lời
- Em đi bằng gì ra đây?_Tuấn hỏi
- Em đi bộ. Em nghĩ chắc không đủ xe đâu. Em về cũng được
- Không được. Để anh tính cho_Khang nhanh miệng đáp, rồi suy tính điều gì đó trong đầu
- Tao chở Di cho. Mày với Tuấn đi chung xe đến đây mà! Vậy hai người tự tính. Quốc và Châu thì một cặp. Vinh thì đi một mình. Ok không?_Hiếu ý kiến
- Để tao chở_Vinh chen lời_Mày chở thì sáng mai con Tuyền biết lại ầm ĩ. Đi thôi._Vinh nhìn Di, mỉm cười nói

Nhóm thanh niên trẻ kéo nhau đến một quán ốc rộng. Tất cả đều sinh hoạt chung trong một giáo xứ lớn. Nhưng ít khi nào Thiên Di tiếp xúc riêng với mọi người bên ngoài. Đó là lần đầu tiên. Và cũng là lần đầu trong đời cô gần Vinh đến vậy. Ngồi trên xe, cô vẫn cố giữ một khoảng cách với anh. Cô không muốn mình có bất kỳ ý nghĩ nào lệch lạc. Vinh có vẻ ngoài rất hot, rất lịch lãm. Nhất là hôm nay, anh mặc áo thun body với quần Jeans, khoác áo sơ mi, đầy cuốn hút. Đôi mắt của Vinh rất sâu, rất thu hút. Ngày nào cũng tập tậ nên anh sở hữu thân hình bốc lửa và cơ bắp. Biết bao cô gái ngưỡng mộ. Anh cũng rất kiêu ngạo, trong nhà thờ cũng ít nói chuyện, ngoại trừ công việc dạy giáo lý. Vinh bằng tuổi Khánh Hưng, đều lớn hơn Thiên Di ba tuổi. Vinh lái xe rất cẩn thận. Anh cũng uống bia rất ít. Mọi người vừa uống vừa nói chuyện. Tiệc tàn, ai về nhà nấy. Vinh chở Di dạo một vòng quanh nhà thờ Đức Bà rồi về lại quán cà phê uống nước. Hai người ngồi cạnh nhau trò chuyện. Không biết vì mệt hay say, cô gục lên vai Vinh thiêm thiếp ngủ. Khoảng một lúc, khi khách trong quán dần ra về, Quốc Vinh khẽ lay cô gái dậy

7. Chương 7

- Uống chưa đầy một lon mà say rồi hả em?
- Chỉ một chút thôi. Hôm nay mới thi kết thúc môn nên hơi mệt
- Nhà em ở đâu để anh đưa em về? Em về khuya có bị gì không?
- Thôi được rồi anh. Để em đi bộ. Cũng gần lắm! Chừng mười lăm phút à!
- Sợ anh bắt cóc hay sao mà từ chối? Để anh đưa về. Kẻo mai mấy thằng kia lại léo nhéo anh nữa
- Anh sợ mọi người nói nên mới đưa em về sao? Không cần đâu. Em tự về được
- Không phải. Ý anh không phải thế? Anh ... cũng muốn đưa em về Di à! Huống chi trời khuya, con gái đi một mình không tốt đâu
- Vậy nhờ anh!

Quốc Vinh đưa cô về nhà trọ. Đêm đó, anh gọi cho cô. Nói rất nhiều chuyện của anh. Cho đến giờ, bản thân Di vẫn không hiểu sao mình có thể thức đêm và nói chuyện phím lâu đến vậy? Cô cũng không còn nhớ mình đã nói gì và anh đã hỏi gì. Họ cùng đi trại, ngồi chung một dãy ghế. Suốt chặng đường, anh chăm sóc cô rất kĩ. Khi thì lấy khăn ướt. Khi thì lấy bánh và nước cho Di. Anh cũng tỉnh ý. Thấy Di bắt đầu mệt liền đỡ cô tựa vào vai anh. Họ yêu nhau nhanh. Và cũng quen nhau rất vội. Sự ân cần, chu đáo của anh khiến cô rung động.

Tiếng nhạc trong quán bỗng ngừng, hiện tại quay lại với cô gái trẻ đang u buồn. Cô khóc. Những giọt nước mắt tiếc nuối, yêu thương tràn về. Di vào nhà vệ sinh để rửa mặt. Cô không muốn nhớ anh. Dù nói về nước sẽ trả thù anh nhưng Di cũng không buồn lên kế hoạch, không muốn gặp anh. Càng cố quên thì càng nhớ. Càng tránh thì càng dễ gặp. Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì anh xuất hiện. Vẫn với gương mặt hot boy ấy từng khiến trái tim nhỏ bé vừa biết yêu xao xuyến. Nhưng giờ, đó cũng chỉ là gương mặt rất bình thường, chỉ khiến Di thấy khinh miệt và ghê tởm

- Em về nước lúc nào vậy? Sao không gọi anh ra đón_Vinh ngạc nhiên, nhìn cô gái, mỉm cười hỏi
- Xip phép_Di lảng tránh và bước đi thì anh kéo tay cô lại. Vẫn bàn tay ấm và êm đó từng nắm tay cô, chăm sóc cô khi ốm đau. Nhưng giờ, nó cũng chỉ là bàn tay của bộ xương xấu xí
- Sao em tránh né anh? Uống nước chút đi
- Không_Di hất mạnh tay Vinh, tức giận nói_Chúng ta không cần phải gặp hay nói gì hết. Chào anh
- Di. Nghe anh nói đi có được không? Sao em cứ nóng nảy thế kia?
- Cái gì? Anh bảo tôi nóng nảy? Vậy anh tìm cô gái khác mà tán tỉnh. “Em không hợp với anh đâu”. Đó chính là câu anh đã nói. Anh không nhớ sao?

Một người khách bước đến chen vào giữa cuộc đối thoại vội vàng

- Hai người có đi vệ sinh không? Không có thì ra ngoài để người khác đi chứ?
- Xin lỗi. Anh đi thì cứ đi đi_Vinh đáp

Không chào hay nán lại thêm giờ phút nào, Di ra khỏi quán và lái xe về nhà. Cô lấy bia trong tủ lạnh nốc cạn. Uống say đến mức Hưng về nhà cũng không hay. Bước vào phòng khách, mùi bia nồng, lon bia lăn lóc khắp nơi, Hưng trở mặt kinh ngạc. Còn Di vẫn cứ cầm lon này đến lon khác uống cạn,

- Em bị gì mà uống nhiều thế?
- Kệ em. Vào đây uống với em.
- Trời đất. Cả chục lon rồi. _Hưng chạy đến đỡ bạn ngồi lên ghế sofa_Nói anh nghe có chuyện gì xảy ra? Em muốn thiêu đốt gan hay sao mà uống nhiều quá vậy?

- Hic... Em lại gặp anh ta. Em cố tránh hắn. Cố không nhớ đến hắn. Nhưng em vô dụng. Em không làm được. Hắn như vết sẹo trong tim em. Mỗi lần có điều gì liên quan đến hắn thì em lại nhớ về những kỉ niệm đã trải qua với hắn. Và em càng đau. Đau lắm!
- Thôi nín đi. Đừng khóc. Hắn không đáng đâu. Lên phòng ngủ đi em
- Ngủ sao? Đây đâu phải nhà em. Em không có nhà. Không có người thân. Không có cha mẹ. Ngay cả bạn trai cũng phản bội em. Em không có gì hết
- Em say rồi. Để anh đỡ em lên phòng

8. Chương 8

Hưng nhẹ nhàng bế Di lên phòng. Anh đặt nhẹ Di nằm trên giường. Anh ngồi bên cạnh, chỉnh tóc Di thật ngay ngắn. Hưng đứng dậy tắt đèn, định bước ra khỏi phòng thì chợt cô gái trẻ đang say, chạy đến, ôm chầm lấy anh ...

Trời sáng

Thiên Di bước xuống nhà, gương mặt phờ phạc, thấy Hưng đang trong bếp chiên trứng, cô ngại ngùng nhìn anh. Còn anh vẫn mỉm cười, dọn thức ăn ra bàn

- Lại đây ngồi ăn sáng đi cô bé
- Dạ
- Sao? Còn nhức đầu không?_Hưng sờ trán Di, mỉm cười hỏi
- Một chút.
- Vậy ăn đi.
- Hưng nè! Đêm qua..._Cô gái ấp úng không dám nói tiếp
- Đêm qua hả? Em có nhớ gì không?
- Chút chút. Em có làm gì bậy không?
- Có. Em chạy đến ôm anh, rồi hôn anh. Chưa hết. Em còn... kéo anh lên giường. Chính xác là em đè anh lên giường em
- Oh my God! Thật xấu hổ
- Em đã làm những điều con gái không nên làm
- Không lẽ đời con gái của em bị mất trong một đêm sao? Mà lại với anh chứ?
- Sao? Em chưa quan hệ với ai hả?
- Anh còn nói. Bộ đêm qua anh không biết sao? Bắt em nói thẳng hoài vậy?
- Thiệt không đó? Anh không tin đâu.
- Thật mà. Anh cũng không chịu kiểm chế gì hết._Di ném miếng bánh mì vào người Hưng
- Nè! Không lẽ em định đánh người thức khuya giúp em dọn dẹp nhà nguyên đêm sao?
- Anh còn nói
- Thôi thôi. Anh đùa chút đó. Mà em thật sự là chưa quan hệ với ai sao?
- Anh muốn bị ăn đòn hả?

- Hì hì. Em dữ quá! Tối qua không có gì đâu?
- Là sao?
- Tối qua sau khi đề anh lên giường thì em nôn hết ra người anh. Em còn tệ đến mức đạp anh lộn giường
- Sao lúc này... anh... nói...?
- Thì chọc em cho vui. Anh nói rồi. Dù em khóa thân trước mặt anh thì anh cũng không hề phản ứng đâu
- Đồ quỷ. Cứ giỡn hoài_Cô gái trẻ Thiên Di vừa mừng vừa ném tấm lót sofa về phía Hưng
- Mà thật là chưa quan hệ với ai hả? Giữ kĩ vậy?
- Còn nói.
- Trước giờ không yêu ai hay sao ?
- Anh hỏi hoài. Đã nói em vẫn còn là cô gái bị thất tình. Đến giờ vẫn cô đơn và không ai thèm chạm vào
- Em cứ đùa. Dù anh chẳng thích phụ nữ. Nhưng theo anh được biết. Thời đại ngày nay phụ nữ phóng túng lắm! Và loại quý hiếm như em càng ít
- Mà vấn đề là em có yêu ai được đâu mà phóng túng. Em cũng không thích ai chạm vào em. Ngoại trừ ...
- Trừ ai?
- Chỉ khi em tìm thấy người em yêu và tin tưởng. Thì em sẽ ... trao tặng anh ấy điều quý giá nhất của em. Đó là niềm hạnh phúc như Romeo và Juliet
- Em nói vắn chương quá! Em nên đổi thành nhà văn mơ mộng chứ đừng làm nhà thiết kế nữa. Mà nè. Lỡ anh ta không yêu em thì sao?
- Có. Nếu em mà ngủ với người không yêu em thì hóa ra em là cô gái dâm dăng à!
- Sao cũng được. Em ăn nhanh rồi lên thay đồ đi. Anh nói không lại em. Anh chở em đi siêu thị
- Anh muốn mua gì ở đó?
- Mua laptop. Không phải cho anh. Mà là cho em. Quên rồi hả?
- Uhm! Nhớ rồi.
- Sau này đừng uống bia nhiều như vậy nữa đó

9. Chương 9

Họ đến một siêu thị điện máy lớn. Phải nói cách phục vụ của nhân viên bảo vệ khác trước rất nhiều. Trước đây, khi còn là sinh viên nghèo chạy xe đạp điện, họ không buồn đến hỏi thăm hay hướng dẫn điều gì. Vậy mà hôm nay, chỉ cần thấy chiếc xe hơi màu bạc là họ chạy đến, niềm nở chỉ dẫn tận tình chỗ đậu xe cho hai bạn trẻ. Nhân viên bán hàng cũng hướng dẫn rất Diệt tình. Con người ta chỉ cần thay đổi chút diện mạo, mặc vest như Khánh Hưng hay đầm kiêu như Thiên Di thì lập tức, được chào đón nồng hậu tại mọi nơi. Uy lực đồng tiền là ở đó! Bản thân nó không sang trọng nhưng khiến người sở hữu nó trở nên khác biệt, được ngưỡng mộ. Ai cũng sẽ có tiền, kiếm được tiền bằng nhiều cách. Song càng nhiều tiền, càng giàu thì càng được hưng phấn. Bởi cái nịnh hót, bợ đỡ của kẻ dưới. Họ bước vào trong, và khi đang xem xét chiếc Asus đen 14 inch thì một thanh niên bước đến. Giọng nói rất quen. Cô gái trẻ giật mình quay lại. Không ai khác, chính là anh ta, Quốc Vinh. Thiên Di đứng khựng, bối rối. Mọi cơ quan trong cơ thể đều ngừng hoạt động. “Thật lòng thì mình không muốn Vinh hiểu lầm mối quan hệ với Hưng. Nhưng làm sao đây? Mình càng không thể giải thích. Không lẽ nói rằng Hưng là anh trai, hay là người bạn khác giới. Như vậy thì sẽ anh ta cười phỉ và trêu chọc mình “Cái con nhỏ này tệ hại đến mức không có đàn ông lại theo một kẻ

đồng tính.”. Giờ phải làm sao đây?”. Gương mặt ngạo nghễ mà Di hình dung trong đầu bỗng làm cô thấy sợ. Di bắt đầu che giấu sự run rẩy của mình. Bản thân cô không hề chê bai bất cứ ai hay kì thị giới tính của Hưng. Song trong hoàn cảnh này, đột nhiên Di thấy khó thở. Hưng đột nhiên choàng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của bạn, âu yếm hỏi

- Em ổn chứ?

- Dạ... vâng. Em không sao?

- Nét mặt xanh thếp kia mà bảo là không sao? _Hưng đứng chen giữa Di và Vinh. Anh ôm lấy cô một cách nhanh chóng nhưng đầy tình cảm. Nhẹ nhàng an ủi _Em mệt thì anh đưa em về nhà. Khi khác chúng ta đi mua cũng được

- Hôm nay là ngày cuối cùng siêu thị chúng tôi giảm giá khi mua máy tính. Nếu được thì ...

Vinh đang nói thì Hưng quay người, nhìn thẳng vào anh, đầy tự tin cắt ngang lời giới thiệu vừa rồi

- Không cần. Chúng tôi mua hàng ở đây chẳng vì chương trình khuyến mãi nào hết.

- Nhưng nếu chi phí không đủ thì tôi nghĩ anh nên nghĩ lại. Vì nó được giảm mười phần trăm đó

- Anh nghe rõ đây. Dù nó giảm năm mươi hay thậm chí cho không thì tôi cũng không cần. Thưa quản lí _Hưng nhìn vào bảng tên trên áo Vinh rồi cao giọng nói _Anh nhìn chúng tôi giống kẻ thiếu tiền lắm phải mua hàng khuyến mãi sao?

- Được rồi Hưng. Em thấy mệt. Về nhà thôi anh

- Sao vậy em? _Hưng quay lại, nắm tay Di, ôn tồn hỏi _Em không cần mua laptop nữa sao? Hay chúng ta đi nơi khác xem nhé! _Rồi bỗng Hưng hôn nhẹ lên trán bạn để chọc tức người thanh niên kiêu ngạo Quốc Vinh

- Thưa anh. Đây là nơi công cộng. Tôi nghĩ anh không nên làm thế _Quốc Vinh chen lời, nét mặt pha lẫn chút bực tức

- Làm gì? Hôn bạn gái mình à? Đừng ganh tị với những gì người khác có. Trong khi bản thân mình lại ném bỏ thứ quý giá nhất. Minh đi thôi Di. Anh đưa em đi ăn

10. Chương 10

Thiên Di tròn xoe mắt, ngạc nhiên nhìn người bạn thơ ấu Khánh Hưng. Chưa bao giờ cô dám nghĩ anh sẽ nói như vậy. Đặc biệt là trong tình huống này. Anh nháy mắt với Di rồi đưa cô đi. Trước khi rời khỏi, anh đã nói nhỏ với một nhân viên bán hàng điều gì đó rồi đưa anh ta một tấm danh thiếp. Anh còn dúm vào tay anh ta một tờ tiền. Việc làm đó khiến Quốc Vinh cau kỉnh, đầy khó chịu. Chàng quản lí siêu thị nhìn hai bạn trẻ thân mật ra khỏi siêu thị, khi người thanh niên lịch lãm vẫn vòng tay ôm lấy eo cô gái. Vinh tiến đến chỗ anh nhân viên vừa trò chuyện với Khánh Hưng

- Người khách vừa rồi nói gì?

- Dạ Quản lí. Anh ta chỉ nói chiếc Laptop Asus màu đen vừa xem thôi. Nhưng anh ấy muốn tôi trực tiếp đem đến trong ngày hôm nay hoặc ngày mai. Với yêu cầu là không cần mình cài đặt bất cứ chương trình nào hết.

- Địa chỉ nhà ở đâu.

- Dạ em không biết. Anh ta chỉ đưa danh thiếp này thôi

Vinh cầm tấm danh thiếp của Hưng. Anh không khỏi ngạc nhiên khi biết Hưng là tổng giám đốc điều hành công ty Bất động sản nổi tiếng. Nắm giữ vị trí quan trọng trên thị trường chứng khoán. Và chính Vinh,

cũng đã từng kiếm được số tiền không nhỏ từ cổ phiếu nhờ công ty này. Anh toan tính điều gì trong đầu rồi bảo anh nhân viên rằng :

- Anh cứ làm các hóa đơn xuất kho cho chiếc máy tính đó đi. Kêu kĩ thuật cài đặt Window mới nhất cho nó luôn. Cài đầy đủ chương trình, kể cả chương trình diệt vi rút và đồ họa. Thay ram lên dung lượng lớn nhất máy có thể tiếp nhận. Tất cả đều phải có bản quyền và lấy loại tốt. Lấy luôn các linh phụ kiện rời nữa. Lát tôi sẽ đi giao.

- Nhưng mà...

- Không thắc mắc gì hết. Mọi thứ đều ghi vào hóa đơn. Tôi nghĩ ... tôi quen họ.

Tại nhà Hưng...

- Anh bị làm sao thế? Sao lại làm vậy ở siêu thị chứ?

- Ý em là sao? Em đang trách anh tại sao hôn em hay giả làm bạn trai em hay giúp đỡ em khỏi anh chàng đó?

- Không gì cả. Em chỉ không thấy thích thú với việc đó thôi

- Em cũng lạ. Anh ta là ai mà em lại run đến vậy? Không lẽ tên quản lí đó... là tên tồi tệ em nói sao?

- Đúng vậy. Đêm qua cũng gặp. Hôm nay cũng gặp. Em thật sự ghét phải đối diện với anh ta

- Thiên Di. Em càng trốn chạy càng phải đối diện. Em ngã ở đâu thì đứng lên ở đó. Em phải kiên cường hơn chứ?

- Nói thì dễ quá! Anh có phải là em đâu mà nói. Anh có biết yêu không mà dạy đời em? Anh chỉ là người đồng tính thì biết yêu là gì chứ?

Sự nóng giận đôi khi bạn không thể kiềm chế. Nó là con thú dữ giết chết bạn lẫn người đối diện trong một khoảnh khắc. Và Di đã vô tình nói ra điều đó, vô tình làm tổn thương người con trai tốt với mình. Hưng nhìn cô. Không khóc. Anh ngồi xuống ghế. Dù anh vẫn giữ vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong sâu thẳm con người kiên cường và thành đạt kia, là trái tim rất yếu đuối, cũng dễ tổn thương như bao người khác. Di ngồi xuống bên Hưng, nắm tay anh, phân giải.

11. Chương 11

- Em xin lỗi. Em không cố ý

- Không sao. Em nói đúng. Anh chưa bao giờ yêu. Dù với John hay bất kì người con trai nào. Anh với họ chỉ có những phút quan hệ thân xác. Cái cảm giác mà anh với John có được, cũng có thể là tình yêu. Nhưng là của hai kẻ đồng tính. Ai mà công nhận. Anh cũng không biết bản thân anh như thế nào?

- Anh đừng nói vậy. Em thật lòng xin lỗi anh đó

- Anh không biết thế nào là yêu. Nhưng anh biết, khi đối mặt với mọi vấn đề, anh chưa bao giờ nhút nhát. Anh muốn em cũng phải như vậy

- Hưng! Em không hề chê bai anh. Em trân trọng anh hơn bất kì người nào trên đời. Anh cũng là người thân duy nhất mà em có.

- Biết vậy sao cứ cãi anh?

- Thì em cãi, anh cũng bỏ qua mà. Hi hi. Huống chi em không sợ gì hết. Em gặp chuyện gì cũng có anh giúp đỡ. Nhất là hồi này anh nhận làm bạn trai em_Thiên Di cố trêu chọc người bạn thân để xua tan nỗi buồn cho anh

- Cái cô ngốc này. Nói giỡn thôi. Đừng có mà tưởng thiệt. Dù...

- Dù em có khóa thân đứng trước mặt anh lượn lơ thì anh cũng không có cảm giác gì với em.

- Này. Còn chọc nữa hả? Nói là còn con gái mà nói chuyện đó không ngại sao?

- Nói với anh chứ với ai đâu mà ngại.

- Đói không?

- Có. Đi siêu thị mua đồ về nấu mì Ý đi nha?

- Anh mua sẵn rồi. Trong tủ lạnh đó. Em ăn món đó hoài không chán hả?

- Không. Nhất là do anh nấu.

Bỗng họ bắt gặp nhau trong ánh mắt rất kì lạ. Đó là những ngôi sao li ti đang dần phát sáng một thứ ánh sáng nhẹ nhẹ. Mà chính tôi cũng không hiểu đó là gì. Là tình yêu chăng? Hay chỉ là một ánh mắt bình thường của hai con người vô tình nhìn vào nhau. Di bối rối cắt ngang tia sáng đó.

- Đi nấu mì thôi

- Ủ ừ! Để anh đi nấu

- Em phụ anh.

Họ cùng nhau nấu mì. Và người thanh niên này bỗng có chút né tránh ánh nhìn đó lần nữa. Khi cùng rửa rau, thỉnh thoảng anh liếc nhìn cô rồi lại ngoảnh mặt đi. Khi vô tình cùng chạm tay vào vòi nước, Hưng nhanh chóng rút tay. Nhà bếp khá rộng, có quạt thổi khói và máy điều hòa không khí. Nhưng Khánh Hưng chảy mồ hôi ướt đầm áo.

- Anh có cần đi tắm trước khi ăn không? Mồ hôi anh chảy ra hết rồi kìa

- Chắc tại trong bếp nóng quá! Em dọn ra bàn giùm anh. Anh đi tắm

- Ăn trong bếp hay ngoài phòng khách?

- Nhà bếp cũng có bàn ăn. Em cứ dọn ra đi. Sẵn lấy chai sâm – panh luôn.

Thiên Di đang loay hoay dọn bàn thì có tiếng chuông cửa. Hưng từ trong nhà tắm bước ra với chiếc khăn tắm lớn màu trắng quấn phía dưới

- Để anh mở cửa cho. Em cứ dọn bàn đi

Không hiểu tình cờ hay cố ý, người khách bất dất dĩ lại là Quốc Vinh. Hưng mời anh ta vào nhà. Cô gái trẻ xinh đẹp Thiên Di bước ra phòng khách, trên người vẫn đeo tạp dề, vô cùng kinh ngạc khi thấy hai người thanh niên đang ngồi nói chuyện

- Sao ... anh mời anh ấy hả Hưng?

- Không. Anh ta chỉ đến giao máy tính thôi. Em ngồi xuống đi.

- Em khỏe chứ Di?_Quốc Vinh lên tiếng hỏi. Anh nhìn chăm chăm Thiên Di, cũng với cách nhìn ân cần đó, đã từng khiến cô nhẹ lòng. Di trấn tĩnh bản thân. Ánh mắt pha chút lạnh lùng và bất cần

- Cô ấy khỏe. Tôi chăm sóc Di kĩ lắm! Không bệnh được đâu.

- Phải. Anh Hưng rất lo lắng cho em. Anh đừng bận tâm làm gì Vinh à!

- Thôi mình mời anh ấy cùng ăn tối với mình luôn nha em!

- Để em vô chuẩn bị

- Ủm! Vậy anh vào trong thay đồ. Anh cứ tự nhiên nha Vinh

12. Chương 12

Hưng thản nhiên vào phòng. Thiên Di bình thản trở về bếp dọn thêm đĩa và mì. Quốc Vinh cũng đi theo

- Anh ra ngoài ngồi đi. Dọn xong em sẽ gọi anh vào.
- Em quen anh ta lâu chưa?
- Điều đó không quan trọng
- Có. Rất quan trọng với anh_Vinh chạy đến nắm chặt tay bạn gái cũ
- Anh buông ra đi. Nếu không thì rời khỏi đây
- Ok. Anh xin lỗi. Anh buông. Chỉ là anh nhớ em quá! Càng ngày em càng xinh đẹp. Hai người ở chung nhà sao?
- Không. Hôm nay tôi qua đây chơi thôi
- Anh ta có vẻ dễ dãi quá! Tùy tiện ăn mặc khi có em ở đây
- Nè! Anh đừng đột nhiên xuất hiện ở đây rồi chỉ trích anh ấy. Nếu anh thấy không thích thì có thể ra về.
- Hai người đang nói xấu gì tôi sao_Hưng bước ra với quần áo chỉnh tề, đến bên cạnh Thiên Di hỏi_Xong chưa em? Anh đói quá!
- Xong rồi anh. Mình ăn đi. Em nghĩ anh Vinh có việc bận nên không ăn chung với mình đâu
- Vậy sao? Thật tiếc quá! Vinh nè! Đây là tiền máy tính. Chắc sẽ dư. Nhưng anh không cần phải thôi. Thật ngại vì để một quản lý như anh phải đích thân giao hàng.
- Không sao. Di! Em có thể tiễn anh một đoạn không? Anh có nhiều chuyện để nói với em_Quốc Vinh nhẹ giọng hỏi.
- Tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói
- Nhưng anh...
- Vinh nè! Cô ấy nói là không rồi mà. Đàn ông chút đi. Tôi tiễn anh ra cửa.

Vinh ra về. Thiên Di và Hưng ăn tối vẻ, cùng uống rượu. Sự hiện diện của kẻ phụ tình đã không hề làm cho bữa ăn tẻ nhạt. Di không uống say li bì như trước. Có lẽ do những chuyện cười tiếu lâm Khánh Hưng kể đã khiến cô quên dần cảm giác đau khổ trong tình cảm.

Cuộc sống vẫn diễn ra bình thường. Mấy tháng sau, Thiên Di chuyển sang sống trong nhà Khánh Hưng. Vì căn nhà cô thuê sẽ được chủ nhà bán gấp, gom tiền sang nước ngoài sống với con cái.

Về phía chàng thanh niên phụ tình Quốc Vinh, khi biết Thiên Di làm ở công ty dệt may thời trang Paradise, nên nhiều lần đến tìm, tặng hoa, mua bữa trưa, hẹn cô ăn tối. Có vài lần, anh ở lì trong phòng khách công ty chỉ để Di nhận lời đi ăn trưa. Cô bắt đầu dĩ chấp nhận. Vinh công khai đến nhà đưa đón Di đi làm. Việc đó khiến Hưng vô cùng bức tức. Dù là người cứng rắn, cương quyết không để kẻ phụ tình chổ, nhưng Thiên Di cũng khó chịu. Một lần, hắn ta ngang ngược và vô lý đến nhà Hưng kiểm chuyện

- Lên xe đi Di. Nếu không thì anh sẽ đợi em nữa. Không chừng anh lại đến công ty em chờ nữa đó
- Anh uy hiếp tôi sao?
- Không phải uy hiếp. Anh chỉ muốn được đưa em đi làm.
- Tôi không thích. Tôi có xe. Và cũng đã có bạn trai. Anh quên tôi đi. Chúng ta không thể xảy ra bất cứ chuyện gì
- Khi em và anh ta chưa kết hôn thì anh vẫn có cơ hội. Lên xe đi_Vinh kéo tay Di
- Buông tay cô ấy ra_Hưng chạy đến dấn vào mặt Vinh thật mạnh_Anh chán sống rồi sao?
- Anh có tư cách gì đánh tôi?_Vinh đứng dậy đánh trả

- Tôi là bạn trai của Di_Hưng đâm một cú mạnh vào bụng Vinh
- Hai người thôi đi_Di cố cản
- Em tránh ra. Đây là chuyện của đàn ông_Vinh nói, tay đâm vào mặt Hưng
- Mày cũng là đàn ông hả? Mày phụ bạc Di, phản bội cô ấy mà là đàn ông hả?_Hưng cũng đâm vào mặt Vinh rồi bị Vinh đập, té nhào ra đất
- Anh có sao không Hưng?_Thiên Di vội chạy lại đỡ Hưng đứng dậy_Vinh! Sao anh ra tay nặng quá vậy?
- Em xót cho hấn sao?_Vinh chỉ tay vào Hưng, nói
- Phải. Vì anh ấy là bạn trai tôi. Hưng cũng chưa bao giờ lừa dối tôi.
- Anh không sao đâu Di.

13. Chương 13

Nói mạnh miệng nhưng đứng một chút là Hưng khụy xuống. Dù Hưng khỏe đến đâu cũng thua xa Vinh. Vì từ thời đi học, Vinh đã theo học võ và tập tạ. Một quán tính nào đó khiến cô gái trẻ ôm lấy Hưng, dìu anh đứng dậy.

- Nếu anh không đi thì tôi báo cảnh sát.
 - Ok! Anh đi. Nhưng anh không bỏ cuộc đâu
- Vinh lái xe ra về. Tiếng lên ga chứng tỏ anh ta rất bức tức. Hai bánh xe lăn nhanh khỏi hẻm rồi mất hút. Cô đưa Hưng vào nhà. Anh nhất quyết không đi mà chỉ đứng đó. Anh vuốt má cô rồi trán anh tựa vào trán cô. Tay anh choàng qua eo cô, ôm nhẹ
- Đừng như vậy?
 - Em đứng im đi. Hãy đứng yên để anh ôm em một chút.
 - Anh bị đánh rồi mê sảng hả?
 - Cảm ơn em.
 - Về chuyện gì?
 - Vì em đã qua sống chung nhà với anh. Cảm ơn em đã nói như vậy. Cảm ơn em vì mọi thứ
 - Vào nhà em xoa thuốc cho anh. Bị đánh xong là điên luôn
 - Ok!

Thiên Di dìu bạn vào ngồi trong phòng khách. Tay Hưng run lên khi cởi nút áo. Chiếc áo sơ mi trắng được cởi bỏ, lộ ra một thân hình rất đàn ông. Cô xoa dầu lên người cho Hưng. Tay cô cảm giác được các cơ thịt săn chắc của anh. Cô ngại ngùng không dám nhìn Hưng. Một lần nữa, họ vô tình bắt gặp ánh mắt của nhau. Những ngôi sao sáng hơn và to hơn lần trước. Rồi họ quay đi. Né tránh cảm giác đó

Mấy ngày dài hai người ngại gặp nhau. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Một hôm, John đến nhà chơi. Hưng và John vào phòng ngủ rồi đột nhiên cãi nhau rất dữ dội. Cửa khép hờ

- Sao vậy Hưng? Anh làm sao thế?
- Không sao cả.
- Anh mệt sao? Thường ngày anh không từ chối John mà? Sao hôm nay anh lại như vậy?
- Đã nói không sao. Chỉ là ... tôi không muốn ... quan hệ nữa thôi

- Anh chán tình dục hay chán John?
- Không phải.
- John sẽ cố gắng làm anh thỏa mãn. Tin John đi. Hưng sẽ không thấy chán khi quan hệ với John đâu. John yêu Hưng lắm!

Hưng như siêu lòng. John nhẹ nhàng cởi áo sơ mi cho Hưng rồi kéo anh nằm trên giường. John chủ động nằm lên người Hưng, hôn trán Hưng, hôn má rồi hôn ngực Hưng. John cũng ngồi lên người Hưng, tự cởi áo thun đang mặc. Thân hình của John nuốt nà còn Hưng thì vạm vỡ, cơ bắp. Đến con gái cũng mê mệt vì Hưng. Chính lúc đó, Thiên Di bước lên. Cảnh tượng cô nhìn thấy lúc này là John đang cố tháo dây nịt quần cho Hưng. Di hốt hoảng chạy xuống nhà. Không hiểu sao hai hàng nước mắt lại lăn dài trên má tôi, kéo thành từng dòng. “Đó cũng chỉ là cảnh tình tứ, là màn dạo đầu nóng bỏng như phim ảnh. Thậm chí đó là cặp đồng tính. Đáng ra tôi phải ghê tởm họ. Nhưng không hiểu sao tim tôi bỗng nhói. Tôi thật sự buồn. Nỗi buồn như ngày xưa nhìn thấy Quốc Vinh và người em họ hôn nhau thắm thiết trong nhà Vinh. Tôi ước gì mình chưa từng nhận ra con người thật của anh ấy. Và ước gì tôi chưa thấy những điều khiến tôi phải tổn thương. Ôi thế gian tươi đẹp kia! Sao mi lại khiến ta phải đau lòng, phải rơi lệ? Đời người phải trải qua bao nhiêu lần gian nan, thử thách mới có thể nhìn thấy hạnh phúc?”. Di vừa chạy vừa chìm trong suy nghĩ miên man đó. Xấp hồ sơ rơi âm xuống nền gác. Và trên đôi má ửng hồng kia cũng đầy những hạt thủy tinh mong manh, dễ vỡ. Hưng vội đẩy John ra và chạy theo Di. Trời khuya, mưa nặng hạt, hai người cứ rượt đuổi nhau. Rồi Hưng nắm tay Di lại

14. Chương 14

- Chờ đã Di. Nghe anh giải thích được không?
 - Không cần đâu anh.
 - Cần. Rất cần. Những gì em thấy không có nghĩa gì cả. Em tin anh đi
 - Vì sao anh lại giải thích với em?_Di quay lại nhìn Hưng. Hai hàng lệ tuôn rơi. Có phải đó là nước mắt. Hay chỉ là giọt mưa đọng trên má cô gái đang đau lòng_Ta là gì của nhau. Và vì sao anh muốn em tin anh? Khi mà... hai người...Anh có biết em thật sự rất buồn không? Em cũng chẳng biết tại sao mình lại như vậy. Nhưng em ghét phải thấy anh như thế. Anh biết không?
 - Em đang khóc sao? Anh xin lỗi. Lại đây với anh_Hưng kéo Di về phía mình, ôm Di thật chặt
 - Em không biết. Em không biết gì hết. Em càng không biết tại sao mình khóc? Em chỉ ước gì em chẳng biết anh là ai. Và em càng khao khát một điều. Là em đừng về nhà trong tối hôm nay. Để em không ... không thấy những điều đó
 - Không phải lỗi do em. Mà là do anh. Chưa bao giờ anh lại nghĩ mình làm tổn thương em đến vậy
 - Thôi đi_Di vùng vẫy khỏi đôi bàn tay ấy __ Anh nói vậy càng làm em khó chịu. Đêm nay em muốn ngủ ở khách sạn.
 - Di! Đừng vậy mà em!
 - Xin anh đó. Hãy để em một mình bình tĩnh. Nếu anh đuổi theo em thì em sẽ không về nhà anh nữa. Và em cũng sẽ không thể nói chuyện với anh
- Di đón xe taxi. Chiếc xe lăn bánh rồi mất hút trong làn mưa nặng hạt. Hưng trở về nhà thì John vẫn ngồi đợi trong phòng khách
- Về rồi sao?_John hăng học, mắt sắc như dao
 - Ừ! Chưa về nữa hả?

- Anh làm sao thế? Mình đang có hứng như thế mà bỏ chạy theo một con nhỏ chẳng ra giống gì
 - Cầm John nói Thiên Di như vậy
 - Anh hét John sao? Chưa bao giờ Hưng đối xử với John như vậy. Không lẽ... Hưng đã yêu con nhỏ đó sao? Thật ghê tởm
 - Cầm ngay. John đang xỉ nhục tôi đó. Chuyện đó là không thể.
 - Thôi. Cho John xin lỗi. Mình làm lại đi Hưng
 - John về đi. Có gì mình liên lạc sau
- Hưng bỏ mặc John rồi lên phòng. Đêm đó, hai bạn trẻ vừa bắt nhịp tình yêu đều suy nghĩ rất nhiều.

15. Chương 15

Chiều hôm sau, khi kết thúc sớm buổi họp với khách hàng ở công ty, Hưng đến Công ty đón Di. Anh hớn hởi trong suy nghĩ sẽ gặp cô ở đó. Rồi cùng đi ăn. Cùng về nhà trò chuyện. Nhưng niềm vui tắt nhanh. Khi người bạn làm giám đốc nhân sự tiết lộ Di không đi làm và bỏ lỡ cuộc họp quan trọng về đề tài mới. Hưng phóng xe đến khách sạn. Anh đi lên phòng mở cửa và hốt hoảng khi thấy Thiên Di ngất trên sàn, người lạnh tím. Anh bế cô lên giường, hốt hoảng sờ trán bạn. “Sao người lúc nóng lúc lạnh vậy?”. Anh liền lật đật gọi phục vụ khách sạn đem khăn ướp với đá lạnh và thuốc hạ sốt lên phòng. Anh đắp khăn lên trán cô gái rồi ngồi trên giường cạnh cô

- Sao không gọi anh? Sốt cao quá đi.
 - Thì... em mới nói đó
 - Anh không gọi chắc em cũng không nói bản thân bệnh? Anh không gọi chắc em không nói chỗ ở luôn phải không?
 - Anh làm gì cấu thể? Em bệnh mà
 - Anh xin lỗi. Anh lo cho em nên mới như vậy. Từ tối đến giờ gọi em không được
 - Điện thoại hết pin nên mượn sạc đa năng của khách sạn.
 - Sao em lại ngất trên sàn nhà vậy? Cô thể lúc nóng lúc lạnh nữa
 - Đi lấy khăn lau mặt. Chóng mặt nên ngất thôi. Chắc tối qua bị ướt mưa nên bệnh
 - Anh chở em về nhà. Đứng dậy nào
 - Ngồi còn không nổi thì sao đứng dậy. Em đói quá!
 - Anh bảo phục vụ mua giùm ít cháo rồi. Thôi tối nay ở lại đây đi. Khi nào em khỏe thì về
- Cốc cốc cốc
- Vào đi_Hưng nói
 - Cháo của anh đây_Nhân viên phục vụ đặt tô cháo lên bàn, nói
 - Cảm ơn anh.
 - Vậy tôi xin phép ra ngoài
 - Khoan đã. Phiên anh báo cho tiếp tân tôi sẽ thuê phòng này thêm vài ngày nữa
 - Anh và chị cùng một phòng ạ?
 - Đúng vậy_Hưng đứng dậy, dúm vào túi nhân viên phục vụ ít tiền tiếp

- Tôi xin phép ra ngoài.
- Cảm ơn anh. Đóng cửa giùm tôi luôn

Sau khi nhân viên phục vụ ra ngoài, Hưng đem cháo đến cho Thiên Di. Anh kê thêm gối cao cho cô rồi đỡ cô ngồi dậy, dựa lưng vào tường. Hưng vừa thổi vừa đút từng muỗng cháo cho Thiên Di ăn. Anh lấy khăn lau miệng cho cô khi cháo vương trên mép. Đêm đó, Hưng nằm trên sofa. Đang ngủ thì nghe tiếng Thiên Di mê sảng, Hưng vội chạy đến bên cạnh, gọi giục

16. Chương 16

- Di! Em sao vậy?
 - Em... em thấy ác mộng
 - Có anh ở đây. _Hưng nắm chặt tay người con gái bé nhỏ, nói
 - Anh đừng đi._Di nhích đến, dúm đầu vào người Hưng rồi nằm trên đùi anh
 - Em nằm ngay ngắn lại đi. Anh ở đây mà
 - Không. Anh gạt em. Lúc nhỏ có lần anh cũng gạt em. Anh nói sẽ không rời khỏi khi em ngủ. Nhưng anh cũng đi
 - Đừng khóc. Thôi được rồi. Em nằm lại đi. Anh sẽ ở bên cạnh em. Ngủ đi cô bé
- Thiên Di bực mình nên nằm lên gối. Cô quay người sang hướng khác, không chú ý đến Hưng. Anh liền nằm xuống. Luồn tay qua cổ Di. Đỡ đầu cô lên tay anh. Hưng nhẹ xoay người Di, ôm Di thật chặt
- Yên tâm ngủ chưa?
 - Không. Lỡ em ngủ rồi anh lại bỏ ra sofa nằm. Hoặc anh bỏ sang phòng khác ngủ
 - Anh hứa sẽ không đi mà. Ngủ đi cho khỏe.
 - Hứa rồi là giữ lời đó

Suốt đêm, Hưng ôm Di ngủ. Cô gái mỉm cười thỏa chí như người khát gặp nước uống

Trưa hôm sau,...

Hưng tỉnh dậy trước nhưng vẫn nằm im. Vì cô đang nằm trên vai anh. Còn anh không muốn đánh thức người con gái xinh đẹp tỉnh giấc. Anh nhìn cô chăm chú, thỉnh thoảng cười. Anh hôn lên trán làm cô giật mình

- Nè! Sao hôn em hoài thế? Không được như thế nữa đâu
- Anh xin lỗi. Vì em có nét đẹp như tranh vẽ. Em thấy người sao rồi?
- Đỡ rồi. Chắc phải trả phòng để đi làm. Nhưng nói thật em vẫn muốn nằm lười.
- Anh gọi báo xin nghỉ giùm em rồi. Báo em bệnh
- Không được đâu. Em còn nhiều việc lắm!
- Biết như vậy mà còn ra ngoài khi trời mưa để bệnh. Suốt đêm thì cứ mê sảng. Hết khóc đến cười
- Sao em không nhớ gì vậy?
- Từ nhỏ em đã như vậy. Hễ bệnh là thần kinh cũng không bình thường. Ngủ mà cứ khóc cứ cười. Em còn nhớ có một lần em rớt xuống suối không?
- Nhớ chứ. Suýt nữa chết đuối rồi. Không có anh cứu em thì xong luôn

- Về nhà thờ em cứ rên rĩ. Tối ngủ cứ nắm chặt tay anh. Em mê sảng ghê lắm! Không biết em mơ thấy gì mà cắn vô tay anh.
- Ai biết đâu. (Di bắt đầu nhớ về ngày hôm đó. Những hình ảnh đẹp của tuổi thơ đầy xúc động. Khi nghe cô kêu cứu. Hưng hốt hoảng bỏ hết đám trái cây hái được, lao thẳng xuống nước cứu bạn. Anh chăm sóc cô suốt đêm và chưa hề rời khỏi. Dù lúc đó, họ chỉ là những đứa trẻ)_Nhưng đến sáng em có thấy anh nữa đâu. Em sợ nhất là sau khi ngủ dậy không thấy ai bên cạnh
- Lúc đó sơ gọi anh đi đọc kinh. Thôi dậy trả phòng đi ăn sáng.
- Tối qua anh có làm gì em không? Lỡ em bị mê sảng không biết gì thì anh lời rồi
- Không. Dù...
- Dù em có khóa thân thì anh cũng không có cảm giác phải không?
- Sai. Nghe anh nói nè.....Anh xin hứa. Dù anh có muốn đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ hỏi em. Và anh cũng hứa sẽ tôn trọng sự trong trắng của em. Nên... chúng ta vẫn không có gì.
- Sao anh nói giống như tình nhân quá vậy? Anh học ở đâu thế?
- Không ở đâu hết. Thấy em cứ nhái câu của anh nên anh sáng tạo đại thôi. Cũng không có ý gì đâu_Hưng trả lời như né tránh bản thân đối diện với điều gì đó rất đặc biệt
- Nhưng anh vừa nói em đẹp mà. Anh sẽ không kiểm chế nổi đâu
- Coi như anh lỡ miệng khen em. Mà sao em nói chuyện không ý tứ gì vậy? Giống như mấy cô gái tóc xanh tóc đỏ thời nay

17. Chương 17

Di tức giận đẩy Hưng té nhào xuống đất. Cô nằm trên giường cười hả hê thì bị Hưng kéo xuống. Sơ ý cô nằm đè lên anh. Bỗng môi cô chạm vào môi anh. Như bị điện giật. Họ ngồi phất dậy. Cả hai đều ngượng ngùng

- Anh xin lỗi
- Không có gì... Chỉ là... sự cố
- Ừm. Sự cố

Họ ngồi im, không nhìn nhau, cũng không nói chuyện với nhau.

Cuộc sống lại tiếp diễn đều đặn dù ọi biến cố vẫn xảy ra.

Kể từ ngày hôm đó, Hưng né tránh tiếp xúc với cô bạn của mình. Thỉnh thoảng anh cũng ghé nhà John để cố gắng thử quan hệ. Nhưng không lần nào thành. Vì anh đã không còn bất kì hứng thú nào với con trai. Anh cố thử với những thanh niên khác nhưng vô dụng. Anh cảm thấy ghê tởm bản thân. Vì trong anh, đang có hai con quỷ lộng hành. Anh cầu nguyện xin Chúa ban ỉnh bản lĩnh.

- “Chúa ơi! Con là kẻ có tội. Xin Chúa rộng lòng thương xót cứu giúp con. Thân con là quỷ dữ. Con không nên có bất kì ý niệm xấu với Di. Thế nhưng, càng ngày con càng cảm giác trái tim con thay đổi. Nó luôn đập mạnh khi thấy cô ấy. Và cơ thể con cũng không còn im lặng với Di. Con gớm ghiếc bản thân. Một kẻ đồng tính mà lại có tình yêu với một cô gái. Con hổ thẹn và xin Chúa cứu giúp con.”

Từ đó, anh trở nên trầm tính, luôn tự nhốt mình, tự giày vò bản thân. Thỉnh thoảng anh vô tình thấy cô mặc đầm ngủ liền bỏ đi. Thiên Di cũng cảm thấy bản thân xấu xa, vì đã khiến anh trở nên như vậy. Cô ăn mặc kín đáo hơn khi có anh trong nhà. Mấy tháng liền, họ trở nên xa cách. Ngôi nhà không còn tràn ngập tiếng cười như trước đây. Họ tìm bản thân một chốn bình yên. Mà nơi đó, họ không cần phải cầu xé

tâm hồn và thể xác. Thiên Di bắt đầu loay hoay lập kế hoạch trả thù Quốc Vinh vì sự phản bội. Đó cũng là cách khiến cô tạm thời quên Hưng. Cô tự nhủ khoảng cách với người bạn thuở ấu thơ. Dù vậy, họ vẫn quan tâm nhau. Thỉnh thoảng, khi thấy Hưng ngủ gục bên bàn làm việc, Thiên Di đến khoác áo cho anh rồi lảng lảng đi. Đôi lần anh biết. Nhưng đôi lần anh cố giả vờ ngủ. Còn về Vinh. Khi vô tình biết được kẻ phụ tình này đang theo đuổi con gái chủ hệ thống siêu thị điện máy. Di vạch kế hoạch hẹn Vinh gặp mặt tại một quán bar cô gái đó hay đến. Nhạc ở đây xập xình. Và những bạn trẻ đến đây đều thác loạn. Có người lả lơi với bạn tình. Có người tư làm vui cho bản thân bằng những điệu nhảy gợi tình. Thiên Di gọi một chai rượu mạnh. Nhìn thấy cô tiểu thư bé bỏng kia đến, Di liếc kéo Vinh lại gần, hôn anh ta. Vinh không hay biết. Hắn choàng tay ôm eo Di. Nàng tiểu thư xập bầy. Cô ta đi thẳng đến bàn rượu và tát vào mặt Vinh. Ầ chạy khỏi quán bar. Anh ta định đuổi theo miếng mồi ngon béo bở thì bị Di kéo lại. Di cố giả vờ giải thích. Nhưng anh ta chối ngay mối quan hệ với nàng bạch tuyết. “ Tạm thời cứ chiếm lấy Thiên Di trước. Con ả đó dễ bị dụ hơn nhiều. Mình thừa thời gian chinh phục.”. Hắn thích thú với suy nghĩ của bản thân. Một suy nghĩ của kẻ bần tiện. Nói chuyện một lúc thì một cô gái phong trần bước ngang qua , ngồi bàn đối diện. Di lấy cớ đi vệ sinh. Cô gái sexy bước đến. Không ngoài dự tính của Di, Quốc Vinh bị hấp hồn bởi sự gợi cảm của cô gái đó. Hiên nhiên cô ấy không thiết thời giờ. Vừa được tiền, vừa được ngủ với chàng trai hot, mang trong mình con cáo già sở khanh. Không ai có thể sinh nghi mối quan hệ lấy tiền đổi xác thịt này. Cô ta chỉ cần là lú, gợi mồi bằng bộ ngực đầy đặn, cặp mông căng tròn rồi chủ động đưa địa chỉ khách sạn rồi đi. Di bước ra đúng lúc cô gái vừa rời khỏi. Hắn ta lấy cớ bận việc phải về. Di vui vẻ gật đầu. Cả hai người đều có dự tính riêng của bản thân. Song mỗi người mỗi khác. Phàm là con người thì ai cũng như ai. Chỉ khác nhau khi họ đứng giữa thiện và ác, tốt và xấu. “Nếu anh ta không đến khách sạn gặp cô gái phong trần thì chắc mình sẽ dừng lại. Mình sẽ từ bỏ kế hoạch ngay. Và miễn cưỡng xem anh ta là bạn. Nhưng không. Dù kết hôn với em họ mình, nhưng hắn vẫn có nhiều chiêu trò tán tỉnh và làm mọi thứ để thỏa mãn dục vọng của hắn. Hắn đáng phải nhận lấy kết quả do chính mình tạo ra. Đúng vậy, hắn phải trả giá cho những tội lỗi của mình”. Thiên Di chỉ là một cô gái xinh đẹp và đơn thuần. Cô lập mưu tính kế nhưng không hề biết bản thân cũng sẽ trải qua một khoảng lặng vô cùng khó chịu. Di theo dõi hắn đến khách sạn và trải qua một đêm mặn nồng bên cô gái phong trần trong quán bar đó. Anh ta ngây thơ trở tài đàn ông mà không hề hay camera đã đặt trong phòng để chụp hình. Một cô gái khác bước vào. Thân hình cũng gợi tình không kém. Cuộc làm tình tay ba càng làm dữ dội bao nhiêu thì Thiên Di càng có thêm bằng chứng vạch mặt kẻ dối trá. Di thuê phòng bên cạnh chờ đợi. Trong lúc này, bỗng cô nhớ Hưng da diết. Điều đó càng khiến cô khó chịu và căm phẫn Quốc Vinh. Vì hắn mà cô không còn tin vào tình yêu nữa. Nó chỉ là một thứ quà tặng xa xỉ mà cuộc sống đem đến. Hắn ra về khoảng nửa đêm. Hắn cười ngạo nghễ trong cuộc chiến ái tình. Nhìn qua khe cửa, nét mặt rạng rỡ ấy khiến cô nhói nhẹ trong tim. Dù bây giờ chẳng phải là gì của nhau, nhưng đó cũng là người mà trước kia cô từng yêu thật lòng, yêu say đắm bằng cả con tim, lại là kẻ sở khanh, hèn hạ. Di bước sang căn phòng bên cạnh để gặp mặt hai cô gái phong trần

18. Chương 18

- Sao cô phải làm như vậy?_một cô gái hỏi
- Thứ đàn ông đó bỏ đi cho rồi. Cô phí tiền và thời gian làm gì?_cô còn lại hỏi
- Cám ơn hai chị đã giúp đỡ tôi. Với hắn. Tôi chỉ thấy căm phẫn thay cho tình yêu. Dù gì, như đã hứa. Tôi sẽ đưa ổi chị nằm trệu
- Không cần nhiều như vậy đâu_Một cô gái ngăn cản
- Chúng tôi đều là gái bao. Đều là lũ hạ cấp trong xã hội. Thấy cô cũng là phái nữ bị phản bội nên chúng tôi giúp.
- Hắn cũng cho chúng tôi tiền nên cô không cần đưa. Chúng tôi cũng không nói cho ai biết đâu
- Dù gì cũng cực thân và phiền hai chị. Số tiền này xem như tiền quà bánh tôi gửi hai chị nên hai chị nhận để tôi thấy nhẹ lòng.

- Cô nói vậy thì chúng tôi nhận. Cảm ơn cô. Máy quay đằng kia. Thôi bọn tôi về

- Cảm ơn

Di về nhà. Cầm chiếc máy quay như cầm tảng đá nặng ngàn cân. Những hình ảnh đau thương lại hiện về...

Đó là một buổi chiều thứ bảy như mọi ngày, sau khi tan học, cô đạp xe ghé nhà Vinh. Nhưng hôm đó, cô gọi cho anh và báo sẽ không đến. Thiên Di muốn tạo bất ngờ cho người đàn ông cô yêu. Cửa nhà Vinh không khóa. Di rón rén từng bước, nhẹ nhàng lên lầu. Cô đứng ngay trước phòng anh ta. Định gõ cửa. Nhưng đột nhiên, một giọng nói quen thuộc khiến Di bàng hoàng. Cô ghé mắt qua khe cửa. Thật ghê tởm. Cô gái đang nằm trên giường với Vinh lại là Bích Nga_em họ Di. Đó cũng là một cô gái trẻ, rất trẻ và đanh đá. Thiên Di muốn ra về. Cô muốn rời khỏi ngôi nhà ma quỷ này. Nhưng đôi chân vẫn bất động. Nó muốn cô biết rõ hơn về hai con người đối trá kia.

- Anh nè! Anh ngủ với nhiều cô gái lắm phải không?_Nga ông ọ nói

- Em nói thử xem.

- Ai biết được.

- Anh có mình em thôi. Không phải chỉ có mình em đang nằm trên giường với anh sao? Cần gì chứng minh

- Vậy còn Thiên Di? Anh không yêu chị ấy sao?

- Làm gì có. Lúc trước thấy cô ta dễ thương, có nhiều người theo đuổi. Bạn bè anh trong nhà thờ lại kích tướng nên anh mới quen

- Vậy anh ngủ với chị ta chưa?

- Chưa. Con nhỏ đó không cho anh chạm vào dù chỉ là nắm tay.

- Cũng không cho hôn sao? Hôn má chẳng hạn

- Đã nói không chạm vào mà. Với lại cô ta như một sách. Anh cũng thấy chán. Chỉ tại mẹ anh thích cô ta nên anh duy trì thôi. Chẳng yêu đương gì với loại lúa như nó

- Anh đều ghê. Trước mặt em mà dám nói vậy. Không sợ em nói lại với chị ta sao?

- Em mà nói là anh sẽ không yêu em nữa. Anh cần cô ta để anh dễ xin tiền mẹ thôi. Đừng nhắc đến Di nữa. Nga nè! Chiều anh thêm một lần nữa nha!

- Em có bao giờ từ chối anh đâu

19. Chương 19

Từ khe cửa, Di nhìn thấy rất rõ hai con người khốn nạn đó. Họ chui vào chăn và cười khúc khích. Cái tiếng cười đó như nhát dao đâm thấu tim cô. Còn những lời nói thốt ra từ người con trai cô yêu đã xuyên thủng tâm hồn cô. Di ném hộp bánh kem trên sàn rồi bỏ chạy khỏi ngôi nhà đó. Hơn lúc nào hết. Cô quyết tâm vứt bỏ thứ tình cảm khốn nạn này cùng với người con trai tệ bạc mà bấy lâu qua cô yêu say đắm. Vinh nghe động, lật đật bước ra cửa. Nhìn thấy bánh kem khắc chữ “Chúc mừng sinh nhật”. Anh ta mới nhớ ra hôm nay là ngày Thiên Di chào đời. Đó cũng chỉ là ngày mà các Sơ chọn cho cô. Vì chẳng có đứa trẻ mồ côi nào lại vui vẻ đón ngày sinh nhật khi chính người tạo ra chúng lại vứt bỏ chúng. Anh ta suy nghĩ, định đuổi theo thì Bích Nga từ trên giường réo lại

- Gì vậy anh? Đang có hứng mà

- Không có gì. Con mèo thôi. Anh vô liền

Hắn đóng cửa, bước vào và tiếp tục cuộc vui hoan hỉ. Hắn bỏ mặc chiếc bánh kem vỡ vụn trên sàn như trái tim người bạn gái đang tan nát.

Di cố đưa mình về hiện tại. Với cô bây giờ, mọi thứ thật sự chấm dứt. Và chuỗi ngày dài đau khổ kia sẽ được ném vào quên lãng mãi mãi

Với tư cách là một người có đạo, Di tự trách bản thân, tự nhủ không được phép làm như vậy. Cô gục trên bàn khóc nức nở. Không phải khóc vì bị phụ tình, bị phản bội. Di khóc vì bế tắc. Di cố lập kế hoạch trả thù để sao lãng Hưng. Nhưng chính cô lại bị giằng vặt. Con đường trả thù bắt cô phải đổi lấy bằng những giọt nước mắt quý báu. Cô tự nhủ bản thân sẽ không khóc. Vì không còn gì để khóc nữa. Hưng bước vào. Anh vịn vai an ủi cô. Bất thành linh, Di quay lại ôm anh để được khóc như một đứa trẻ

- Nín đi em. Mọi chuyện đã chấm dứt. Mai anh sẽ đi rửa hình và làm nốt việc còn lại

- Sao anh biết?

- Chưa bao giờ anh ngừng quan tâm em và dõi theo bước đi của em. Anh sẽ gửi hình cho em gái em và cả cô tiểu thư giàu có. Em không cần tiếp tục dấn thân vào trả thù nữa

- Đứng. Hãy để em một mình phạm tội và bị Chúa phạt. Anh quá tốt. Anh không giống em. Không đáng bị thế

- Nếu biết người khác sai mà không nhắc nhở hay khuyên can thì tội nặng hơn. Em làm như vậy để giúp các cô gái khác. Anh làm vậy là để giúp em

- Khánh Hưng! Anh quá tốt! Cảm ơn anh. Nhưng đó cũng chỉ là lời ngụy biện khi bản thân con người ta phạm tội

- Không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn. Em về phòng ngủ đi. Phòng khách lạnh lắm!_Nói xong, Hưng bước đi.

- Anh đừng đi. Ở lại với em đi_Di chạy đến ôm chầm lấy Hưng từ phía sau_Em rất đau khổ. Em càng trả thù, càng cố né tránh anh. Thì em càng không thể khiến trái tim dừng lại. Em nhớ đến anh mỗi ngày. Em thật là xấu xa... Em đã yêu anh rồi. Nhưng bản thân em cũng không biết đó có phải là tình yêu hay là sự xấu xa và ti tiện của em

- Anh không thể bên em khi anh không biết mình là ai?

- Điều đó không quan trọng. Chỉ cần... Em chỉ cần biết anh có yêu em không?

- Em ngủ đi. Em là thiên thần. Còn anh là ác quỷ. Định mệnh không nên cho chúng ta gặp lại nhau.

- Em sẽ đợi đến khi nào anh yêu em

- Không cần đâu. Vì anh biết. Sẽ chẳng có tình yêu nào tồn tại trong anh

Hưng trở về phòng, để lại Di một mình trong căn phòng vắng. Di òa khóc. Hưng cũng không dễ chịu. Anh ngồi trên ghế. Cũng khóc. Những giọt nước mắt của con gái chỉ là giọt nước mắt của nỗi đau tức thời hoặc bị dồn nén rồi tuôn rơi. Còn giọt lệ của con trai, của Hưng lại nặng trĩu. Con gái hay khóc còn con trai chỉ khóc khi thật cần thiết. Người khóc nhiều không hiểu rõ giá trị của nước mắt. Nhưng người không bao giờ khóc lại thấm thía sâu sắc sự bi ai và trân trọng giọt nước mắt đó...

20. Chương 20

Di hăng hái vớt giày cao gót sang gốc cây để phụ giúp. Công việc bận rộn và nặng nhọc hơn cô tưởng. Khách tan dần, chỉ kín bàn chứ không còn những hàng dài đợi chờ. Rồi vắng dần. Di giúp người phụ nữ bưng hai tô mì ra cho hai thanh niên mới vào. Cô không quên nói câu “chúc ngon miệng” bằng tiếng Hoa một cách thật vui vẻ. Nhưng có vẻ họ không hiểu, nhìn cô bằng ánh mắt soi mói của loài cáo xám gian xảo

- Cô em đến từ đâu thế? Lâu nay không gặp cô em ở khu phố này_Một thanh niên tóc vàng trên ghẹo. Má phải lộ rõ vết sẹo dài đến cằm

- Xin lỗi. Chúc hai bạn ngon miệng_Di điềm tĩnh đáp

- Tụi này ăn mì không chán lắm! Chi bằng cô em ngồi xuống chơi với tụi này._một thanh niên khác giỡn cợt, tay vuốt cằm Di
- “Chát.....”_Di đánh vào hấn như phản xạ tự nhiên_Các anh thật quá đáng. Tôi không phải gái bao đâu
- Cái con ranh này_Hấn đứng dậy, xoa mặt quát._Mày không phải gái bao thì là gì? Được đại ca đây để ý là phước rồi đó
- Định quậy ở đây hay sao?_Một người đàn ông rắn rỏi, khỏe mạnh từ trong quán bước ra quát_Hai thằng bầy không cút xéo là tao cho vô nồi nước sôi đó
- Liệu hồn đó con nhỏ kia_người thanh niên bị Di tát tức giận nói. Chúng ra về
- Cô là người nơi khác đến đây phải coi chừng đó. Cái tụi du côn này lộng hành lắm!_Người đàn ông ôn tồn nói
- Cám ơn chú đã giúp con
- Cô đói không. Vào trong đi. Tôi nấu cho cô tô mì. Bây giờ cô cũng phụ giúp chúng tôi nhiều lắm rồi_Người đàn ông mỉm cười vui vẻ nói

Khách về dần, hai vợ chồng chủ quán đem mì ra cho Thiên Di thưởng thức. Họ nhìn cô ăn rất tự nhiên. Lúc này, Di mới có cơ hội nhìn kỹ ngoại hình của hai vợ chồng chủ quán. Họ chừng ngoài trung niên, gương mặt phúc hậu và toát lên một nỗi cơ cực của cuộc sống. Người chồng mái tóc đã bạc nhiều và hàm râu lởm chởm, không chút ngay ngắn hay có sự cắt tỉa. Uh thì lo cuộc sống. Làm sao có đủ thời gian để trau chuốt vẻ bề ngoài. Bù lại vẻ thô kệch là một cơ thể rắn rỏi, khỏe mạnh hơn độ tuổi vốn có của người đàn ông. Còn vợ ông là một người tương đối dễ nhìn. Không nói xấu xí vì chẳng thể chê bai ai vì vẻ bề ngoài. Bà ta lưng khom khom, gương mặt thì nhăn nhúm và chần chịt vết chân chim. Nếu chỉ qua vẻ ngoài thì khó biết hai người là vợ chồng. Ngoại hình già dặn hơn khiến người phụ nữ gần giống chị của người đàn ông. Họ đặc chất lao động chân tay.

21. Chương 21

- Cô là người nước nào? Cô nói tiếng Hoa cũng rõ lắm!_người đàn ông hỏi
- Dạ con là người Việt Nam. Lần này con đến đây để tham quan và công tác
- Cô giỏi thật. Ước gì chúng tôi cũng có đứa con gái như cô_Người phụ nữ buồn rầu nói. Nước mắt cứ rơi. Ông chủ quán liền vịn vai bà ta an ủi
- Bà cứ như thế. Ngày nào đó mình cũng sẽ gặp lại con của mình thôi.
- Nếu con mình còn sống chắc cũng lớn như cô đây_người phụ nữ hiền lành than thở với chồng. Rồi quay sang nắm tay Thiên Di hỏi_Cô tên gì vậy?
- Dạ hai bác cứ gọi cháu là Helen. Cháu phải xưng hô với hai bác như thế nào ạ?
- Tôi là Quảng. Mọi người hay gọi tôi là ông Quảng hoành thánh. Vợ tôi là Linh. Con gái chúng tôi bị thất lạc nhiều năm. Cũng không biết còn sống hay đã mất
- Cháu xin lỗi. Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi._người phụ nữ tên Linh buồn rầu nói
- Tối rồi nên chắc cháu phải về đây. Mì rất ngon.
- Khi nào rảnh nhớ ghé chơi nha Helen_Ông Quảng chủ tiệm với tay nói
- Vâng

Trước khi rời khỏi, ông Quảng không quên tặng Di một phần mì đem về. Cô nhận lấy bằng lòng cảm ơn chân thành và sự lễ phép. Điều đó đem đến niềm vui gấp nhiều lần so với tiền mà hai chủ quán kiếm được.

Men theo đường lớn, Thiên Di đi dạo một vòng khắp mọi nơi. Cô dừng chân trước một khu phố đầy quán bar và tụ điểm vui chơi. Khi đang ngó quanh ngắm nhìn vẻ đẹp trắng lệt, lấp lánh ở đây thì bất chợt Di nhìn thấy một toán người tay cầm máy ảnh và sổ ghi chép chạy theo một thanh niên đang ngược về hướng mình. “Chắc là phóng viên đang đuổi theo ngôi sao nào đó lấy tin tức rồi. Anh ta xuất hiện ở khu này thì cũng chẳng có gì hay ho. Toàn chốn ăn chơi. Mình nên tránh thì hơn.”. Nghĩ thầm trong bụng là thế, nhưng chưa kịp tránh thì người thanh niên trẻ kia đã lao về phía cô. Anh ta bất chợt cầm tay cô gái lạ hối hả chạy. Những người phía sau cứ đuổi theo họ. Còn họ thì cứ chạy. Hai người chạy một đoạn thì nấp vào một con hẻm nhỏ, vắng người. Đoàn người săn tin kia chạy vượt qua con hẻm mà không hề thấy Di và anh chàng lạ mặt. Họ tiếp tục cuộc tìm kiếm.

22. Chương 22

Trong khi đó, tại con hẻm nhỏ, tối om không chút ánh sáng và bóng người. Lúc này, sau chồng thùng giấy, Di mới có cơ hội nhìn thấy anh chàng kì lạ. Đó là một thanh niên trẻ, gương mặt rất có nét. Dù mọi thứ chìm trong màn đen u tối nhưng gương mặt ấy vẫn đem đến một tia nắng nhẹ nhẹ xẹt qua màn đêm. Thật tiếc, trời tối, anh ta lại đeo kính đen nên Di không có cơ hội nhận diện ngôi sao này là ai? Chạy cả đoạn đường khá dài, mà lại chưa tiêu hóa kịp nên cô gái vội chạy đến một cây cột cách đó vài bước, nôn tháo. Người thanh niên từ tốn bước đến bên cạnh Di, lấy ra một chiếc khăn mùi xoa màu xanh ngọc trong túi đưa cho cô. Ngay lúc này, Di chưa biết người thanh niên kia là ai? Nhưng với sự phỏng đoán, Di nói chuyện với anh ta bằng Tiếng Hoa phổ thông rất rõ ràng

- Cảm ơn anh.
- Cô vừa uống rượu sao? Hình như cô cũng không phải là người ở đây
- Không. Tôi mới ăn ở trong phố chợ thì bị anh kéo chạy nên ...(tiếp tục ới)
- Xin lỗi. Tôi cũng không hiểu sao mình lại kéo tay cô. Cô ổn chứ?
- Ổn rồi.

Di ngược mặt lên nhìn anh ta. Thật ngạc nhiên, đó chính là nam diễn viên – ca sĩ trẻ đang rất nổi tiếng ở Hồng Kông. Cô tròn mắt nhìn anh ta, nhưng không nói gì. Chợt! Di phát hiện túi xách không còn bên cạnh. Di hốt hoảng đi bộ ngược lại hướng vừa chạy và loay hoay tìm kiếm. Chàng minh tinh cũng đuổi theo cô

- Cô tìm gì thế?
- Túi xách. Chắc lúc anh kéo tay tôi chạy nên rơi ở đâu rồi
- Có gì quan trọng trong đó không? Có cần tôi báo cảnh sát giúp cô không?
- Cũng không có gì. Chỉ một ít tiền lẻ và vật dụng cá nhân của con gái thôi. Không đáng giá lắm. Đừng báo cảnh sát kéo ồn ào.
- Để tôi đưa cô về. Cô ở khách sạn nào?
- Tôi không nhớ. Tôi...

Lúc đó, cơn đau đầu kéo đến khiến Di ngất xỉu. Khi tỉnh dậy thì bản thân đang nằm trong một căn phòng rất rộng. Cửa sổ rất lớn, gần kính trong suốt, nhìn ra có thể thấy ngay hồ bơi rộng. Chiếc giường rất êm và toàn bộ đều màu xanh ngọc, kể cả mền, gối và tấm phủ nệm. Sơn tường màu vàng chanh kết hợp với màu hồng đào, treo những bức tranh phong cảnh. Sàn nhà đều bằng gỗ quý, bóng loáng. Đang ngơ ngác trong căn phòng lạ thì chàng minh tinh bước vào. Anh ta ân cần ngồi trên ghế nhìn Di

- Không sao chứ? Hình như cô không phải là người ở đây?
- Tôi ổn. Cảm ơn anh. Tôi là người Việt Nam. Tôi sang đây công tác. Đây là nhà anh sao?

- Đúng vậy. Đây là nhà nghỉ của tôi. Rất nhàm chán và kì lạ!
- Không đâu. Nó rất đẹp. Rất ấm áp
- Cô là người phụ nữ đầu tiên đến đây. Và cũng là người duy nhất khen chúng. Cô có muốn ăn gì không? Tôi gọi Pizza cho cô nha!
- Anh ăn gì chưa?
- Chưa.
- Vậy anh cho tôi mượn bếp của anh một lát. Tôi sẽ nấu mì cho anh ăn thử. Dù sao anh cũng là thần tượng của tôi. Chỉ là không hâm mộ nhiều đến mức quên ăn quên ngủ

23. Chương 23

Chàng trai trẻ dẫn Thiên Di vào nhà bếp. Nó sạch sẽ đến lạ thường. Và ngôi nhà này khá rộng, rất ngăn nắp như có người thường xuyên quét dọn. Anh ngạc nhiên và có chút lo lắng nhìn cô gái đến từ nơi khác

- Có cần tôi phụ không? _Chàng trai hỏi
- Không cần đâu. Mà trong bếp sao không có gia vị gì thế? Chỉ toàn mì gói
- Tôi thường xuyên ăn ngoài. Lúc nào đói thì nấu mì. Thôi để tôi gọi Pizza
- Không cần đâu. Nấu mì cũng được. Anh là minh tinh không nên ăn uống sơ sài. Mà tôi thấy anh không giống những ngôi sao nổi tiếng như ở nước tôi.
- Không giống ở điểm nào?
- Nhiều. Nhưng cũng không quan trọng. Tôi thấy đặc biệt nhất là anh sử dụng khăn tay màu xanh ngọc. Anh không sợ bị nói là đồng tính sao?
- Nói đến đó, bỗng Di im bặt. Gương mặt cô thoáng buồn.
- Sao vậy?
- Không có gì. Chỉ là ... tôi ...
- Không muốn nhắc đến hai từ “đồng tính” phải không?
- Sao anh biết?
- Tôi đoán đại thôi.
- Không phải tôi không muốn nhắc đến hai từ đó. Chỉ là nó khiến tôi nhớ đến một người bạn.
- Và cô thì không muốn nghĩ về người bạn đó?
- Đúng vậy

Đang mở tủ lạnh thì Di cảm thấy chóng mặt. Cô nhìn thấy dom đóm ở khắp nơi. Bó rau trên tay cô rơi xuống sàn. Chàng minh tinh trẻ vội chạy đến đỡ Di ra phòng khách cách nhà bếp không xa

- Cô thật sự ổn chứ?
- Tôi cũng không biết. Chỉ thấy hơi chóng mặt.
- Cô uống nước rồi ngồi nghỉ đi. Để tôi nấu cho.
- Làm phiền anh quá! Cũng không hiểu sao mấy hôm nay tôi thường xuyên chóng mặt đến vậy
- Chắc lạ chỗ. Hoặc do cô ăn uống thiếu chất. Cũng có thể là do áp lực công việc

24. Chương 24

Anh ta bước vào bếp. Nhìn từ xa, Thiên Di có thể nhận thấy một người tỉ mỉ và tận tâm. Chỉ nấu hai bát mì thôi, nhưng phong cách của chàng diễn viên lại rất từ tốn, cẩn thận. Anh chăm chú trong từng lát thịt. Chứng minh tốt nhất khi anh đem hai tô mì ra, tất cả các lát thịt đều rất giống nhau, mỏng và nguyên vẹn. Lúc này, Thiên Di mới thật sự nhìn rõ gương mặt của anh. Nó đẹp hơn rất nhiều so với ảnh chụp trên báo. Tuy không được photoshop nhưng ngoài đời, khuôn mặt này vẫn đầy nam tính và không hề tì vết. Họ vừa ăn vừa trò chuyện ngoài phòng khách

- Cô ăn được chứ?
- Ngon mà. Thật không ngờ diễn viên, ca sĩ nổi tiếng như anh lại vào bếp. Và nấu ngon đến như vậy
- Cô quá lời rồi. Tôi cũng muốn nấu cho người thân dùng lắm! Nhưng họ chẳng quan tâm. Nổi tiếng cũng chỉ ngồi một mình ăn mì thôi. Suốt ngày dán mắt vào tivi hoặc laptop
- Có tôi ngồi ăn với anh nè!
- Cô không thể ngày nào cũng ăn với tôi. Lúc nhỏ, ngày nào mẹ tôi cũng nấu đồ ăn cho tôi. Tôi rất thích nhìn thấy bà ấy cười
- Mẹ anh đang ở đâu?
- Mẹ tôi mất khi tôi mười tuổi. Bà bị ung thư máu.
- Tôi xin lỗi.
- Không sao. Cũng không hiểu tại sao tôi lại kể với cô chuyện này. Tôi là Trác Thanh Phong. Gọi tôi Thanh Phong hay Raymond cũng được. Còn cô? Cô đến Hồng Kông để làm gì?
- Tôi là Helen. Tôi đến đây hợp tác với một đài truyền hình để tổ chức Show thời trang.
- Công việc của cô cũng khá thú vị
- Anh biết bơi không? __ Ánh mắt Helen hướng về phía hồ bơi rộng ngoài sân
- Chút ít

Bất chợt, Thiên Di kéo Phong ra hồ bơi trong nhà của anh ấy. Cô rất hồn nhiên đến mức tự nhiên. Họ nhảy xuống, bơi rất vui vẻ. Thỉnh thoảng, anh mất tích trong làn nước rồi chọt ngoi lên khiến Thiên Di giật mình. Họ tát nước vào nhau như hai đứa trẻ tinh nghịch. Tiếng cười tràn ngập khắp nơi trong căn nhà tưởng chừng như lạnh lẽo ấy.

25. Chương 25

Sáng hôm sau, Phong bí mật đưa Thiên Di về lại khách sạn. Cả hai không muốn trở thành tâm điểm của những kẻ săn tin. Họ muốn sự riêng tư và mọi thứ thật đơn giản. Đoàn du khách Việt Nam đến từ công ty thời trang Paradise được giám đốc đài mời đến công ty BVB tham dự cuộc họp ra mắt dự án. Thiên Di đại diện công ty trình bày kế hoạch. Phía nhà đài tán thành rất vui vẻ. Cuộc họp lớn cũng được xem là khá thành công, ngoại trừ những ý kiến đối lập rất dễ xảy ra

- Chương trình sẽ kết hợp văn hóa Việt Nam và văn hóa Trung Hoa. Các ông cũng sẽ giảm bớt một số lo ngại và khó khăn trong việc tiến hành quảng cáo cho các ngôi sao. Yêu cầu bên phía nhà đài, công ty Paradise của chúng tôi sẽ thu xếp. Nó không quá đáng nên mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Tôi tin đây sẽ là một chương trình có sức hút với người hâm mộ

- Về phía người mẫu, chúng tôi sẽ chọn giúp cô những người có kinh nghiệm và nổi tiếng. Chương trình của cô cũng giúp công ty chúng tôi quảng bá rất nhiều_giám đốc đài nói_Như cô đã nói, chúng tôi sẽ có một chương trình quảng cáo trên quy mô lớn. Và kinh phí chỉ tốn khoảng một nửa
- Cám ơn ông. Nhưng tôi rất muốn bên công ty các ông cho phép tôi có thể tự tìm người phù hợp cho bộ sưu tập lần này
- Tôi thấy không ổn. Một số ngôi sao của chúng tôi đang bận rộn chương trình riêng. Không thể để cô tùy ý lựa chọn ai cũng được_phó quản lý nhà đài phát biểu
- Nhưng thưa ông. Nếu chương trình này thành công. Và tôi tin chắc chắn sẽ như thế. Thì như ngài giám đốc có nói, đây cũng là cơ hội giúp công ty của ông quảng bá. Chúng tôi chấp nhận trả thù lao và những kinh phí khác. Thậm chí chấp nhận mọi thứ bên ông đưa ra. Ngoại trừ việc tuyển chọn người thích hợp thì mong các ông hãy để chúng tôi tự chọn
- Chương trình cô chỉ là chương trình nhỏ bé. Có rất nhiều công ty nổi tiếng đã hợp tác với chúng tôi. Không có cô thì mọi thứ vẫn ổn định
- Ông ... Xin lỗi vì xưng hô sai. Nên gọi là anh phó giám đốc. Có vẻ anh quá xem thường công ty chúng tôi. Nếu các vị không chấp nhận kế hoạch này. Tôi vẫn có quyền mời riêng ca sĩ, diễn viên, hay người mẫu của anh đây tham gia. Vì theo tôi được biết. Trong hợp đồng với họ, công ty cho phép họ tham gia bất kì chương trình nào tùy họ chọn lựa. Tôi rất tôn trọng quý công ty và muốn gắn kết mối quan hệ làm ăn với các vị
- Thôi được rồi. Hai người đều có lý lẽ riêng. Tôi nghĩ thế này. Cô Helen sẽ tự chọn người thích hợp. Miễn là họ không bận bất kì chương trình nào của nhà đài hay của công ty chúng tôi. Bên phía cô sẽ chịu chi phí toàn bộ cho người mà cô chọn khi công diễn chính thức ở nước cô. Chúng tôi được quyền sử dụng hình ảnh trong chương trình để quảng cáo mà không phải trả cô bất cứ kinh phí nào ngoại trừ bản quyền chương trình. Như vậy được không? Còn việc thực hiện các buổi quay, chúng tôi cũng sẽ hỗ trợ trường quay tốt nhất với đội ngũ kĩ thuật giỏi nhất của công ty. Cô không cần chi trả các khoản đó cùng vài khoản khác có trong hợp đồng.
- Nếu được như vậy thì tôi vô cùng cảm ơn ông. Tôi muốn bây giờ có thể lựa chọn ngay người thích hợp có được không?
- Anh Trương. Dẫn cô Helen đi tham quan công ty, cả đài truyền hình và phim trường của chúng ta. Nhớ gửi ảnh và thông tin của tất cả ngôi sao của công ty cho cô ấy_giám đốc đài nhẹ nhàng ra lệnh với thư kí
- Sao giám đốc lại chấp nhận kế hoạch này?_Phó giám đốc đài hỏi, sau khi Di và mọi người ra khỏi phòng họp
- Cậu nghĩ chương trình này thế nào?
- Tuy rất hay. Nhưng thay vì bỏ kinh phí ra hỗ trợ cho công ty nhỏ bé đó thì chúng ta có thể mua lại bản quyền và tự thực hiện
- Tôi rất coi trọng người tài. Thật không ngờ một công ty không có tên tuổi lại có một nhân viên giỏi đến vậy. Tôi chịu ngồi nghe cô gái đó trình bày gần một tiếng không phải không có lý do của tôi
- Ý ngài là...
- Nếu chúng ta tự thực hiện chương trình đó thì cũng không hoàn hảo bằng người nghĩ ra nó. Chúng ta chỉ bỏ mức kinh phí thấp hơn mà vẫn có thể có được sản phẩm tốt nhất.
- Ngài nói không sai. Nhưng tôi thiết nghĩ ta nên giảm bớt các dịch vụ và các mức kinh phí hỗ trợ
- Thả con tép bắt con tôm. Anh không hiểu gì hết. Hơn nữa, công ty này cũng chẳng có ai có khả năng sang tạo tuyệt vời như cô ta

26. Chương 26

Thiên Di rời phòng họp. Nhân viên của cô trở về khách sạn để chuẩn bị về nước. Vì hợp đồng đã được kí. Còn Di và một nữ nhân viên ở lại để thu xếp về bản thiết kế và người mẫu. Thư kí của giám đốc đài vừa dẫn cô tham quan khắp nơi, vừa giới thiệu sơ nét về ngôi sao của họ. Hơn ai hết, Thiên Di biết những ngôi sao nổi tiếng mà công ty đưa ảnh đều là những người mới hoặc những người đang có scandal. Họ cho rằng đây là cơ hội lấy lại danh tiếng đã mất đi của các ngôi sao đang xuống dốc mà không tốn nhiều công sức. Di chẳng mấy may bận tâm. Ngoài mặt, cô gật gù với những thông tin mà anh thư kí cao ráo, đĩnh đạc nêu ra. Nhưng trong lòng cô thật sự không ưng ý. Với Di, mọi thứ phải thật hoàn mỹ thì chương trình tốn kém này mới mong thành công tốt đẹp. Bất chợt, cô nhìn thấy Thanh Phong đang đứng một mình ở hành lang. Ánh mắt anh chìm trong những suy tư và hướng ra công viên lớn cách đó không xa. Qua lớp kính trong suốt ở hành lang, Phong có thể ngắm nhìn mọi thứ bên ngoài, mà đôi khi anh không có thời gian để nhìn chúng. Cô bước đến khiến Phong rất bất ngờ

- Em đến đây có việc gì không?
- Helen là đại diện công ty Paradise bên Việt Nam sang đây hợp tác với công ty mình. Nếu hai người quen nhau thì cứ tự nhiên nói chuyện. Tôi về làm việc _Anh Trương thư kí mỉm cười nói
- Cảm ơn anh đã dẫn tôi tham quan khắp nơi.
- Không có gì đâu. Khi khác gặp lại. _thư kí Trương chào Thiên Di rồi bước đi
- Bye anh _Thanh Phong thân thiện vẫy chào
- Sao anh lại ở đây?
- Không có gì. Chỉ đang đi dạo thôi. Còn em?
- Em đang tìm người mẫu chính cho chương trình. Em còn chưa có cảm hứng ầu thiết kế chủ đạo.
- Vậy em tìm được chưa?
- Người mẫu phụ đều đã có. Những mẫu thiết kế dành cho họ đều rất tuyệt. Nhưng em vẫn thấy thiếu một mẫu cuối cùng và một người đại diện chính. Uhm! Quản lí của anh đâu rồi?
- Anh ấy bận chút việc. Đi dạo không? Anh dẫn em đến một nơi

Chưa kịp trả lời thì Phong đã kéo tay Di rời khỏi công ty dưới ánh mắt của rất nhiều người. Trong đó có một cô minh tinh trẻ, phong cách rất thời trang. Tóc ngắn ngang vai, uốn gợn, nhuộm màu nâu đỏ. Cô nhìn họ, liếc xéo. Ánh mắt cô thể hiện đầy sự tức giận.

27. Chương 27

Về phía Phong. Anh vẫn nắm chặt tay Di, ngay cả khi đang lái xe. Một ma lực nào đó khiến tim Di nhảy múa và đôi má ửng đỏ, căng phồng lên. Đó không phải là hạnh phúc khi được một minh tinh nắm tay hay được ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng. Mà đó là một cảm giác rất kì lạ. Như bạn vừa có được cả thế giới. Và bầu trời kia là của bạn. Phong đưa cô đến một nơi rất xa thành phố. Anh lấy khăn che mắt cô. Anh nắm tay cô, dẫn cô bước vào. Không khí rất trong lành và có mùi hương rất đặc biệt. Đôi chân trần của Di có thể cảm nhận rõ ràng những ngọn cỏ non, êm ả. Tóc cô hiểu được lời thì thầm của gió, nhảy cồm lên và tung bay như một thác nước nhẹ. Da cô được mơn trớn bởi cái ẩm ướt của không khí và những giọt nước khẽ chạm vào đôi vai trần, trắng nõn. Di không mặc áo khoác. Màu hồng san hô của chiếc váy nữ tính mà Thiên Di mặc như hòa vào màu xanh mãnh liệt của bầu trời trên cao, và của đám cỏ dưới đất. Phong vẫn thanh lịch, thời trang với màu trắng của chiếc áo khoác kiểu Âu phối cùng áo thun nâu và quần Jeans màu xanh bạc. Phong nắm chặt tay Di, nhẹ nhàng dẫn cô bước vào cánh đồng xinh đẹp. Anh từ từ tháo khăn che mắt cho Thiên Di. “Ồi!” Trước mắt cô là một cảnh vật tuyệt đẹp. Cô đang đứng trên một

bãi cỏ xanh ươm. Xung quanh có rất nhiều hoa, chúng đủ màu. Những chú bướm đang lượn lờ khắp nơi. Ánh nắng cũng rất dịu dàng và cơn gió nhẹ đưa mùi hương thơm ngát đến với Thiên Di, đánh thức óc sáng tạo của một nhà thiết kế trẻ. Đây là một cánh đồng hoa như trong truyện cổ tích. Cô sung sướng và chạy tung tăng trên bãi cỏ. Chưa bao giờ cô thấy bản thân thoải mái và dễ chịu đến vậy. Thiên nhiên bao phủ cô trong vòng tay ấm áp. Phong đứng từ xa nhìn, anh mỉm cười và ánh mắt long lanh như thiên thần. Thiên Di vội kéo anh vào giữa cánh đồng. Họ chen vào giữa những bông hoa oải hương màu tím lãng mạn. Họ nhảy múa. Trong phút chốc, họ không còn cảm thấy đô thị ồn ào hay sự xô đẩy của cuộc sống. Họ cảm thấy bản thân như trút bỏ hết phiền muộn. Khi thấm mệt, họ nằm dài trên cỏ, bên cạnh những bông cúc vàng óng ánh, ngược mặt nhìn bầu trời xanh thăm thẳm

- Anh thấy gì không? Đó là đám mây có hình chú thỏ. Kia là chú rùa. Còn có một thiên thần đang thổi sáo
- Anh thì lại thấy một ngôi sao__Phong nhìn Thiên Di, mỉm cười
- Ban ngày làm gì có sao?
- Có chứ. Chỉ vì em không nhìn thấy thôi
- Đây là đâu vậy? Đẹp như truyện cổ tích
- Đây là cánh đồng ba anh đã mua lại cho anh. Lúc trước, mẹ anh thường dẫn anh đến đây chơi. Khi còn sống, mẹ anh cũng rất đẹp. Cũng giống em. Thích hòa vào thiên nhiên. Bà hay đẩy xích đu cho anh vào mỗi buổi chiều. Khi đó anh còn rất nhỏ.
- Chắc anh nhớ mẹ anh lắm! Em nghĩ bà ấy là một người phụ nữ tuyệt vời
- Cảm ơn em. Em thấy cây to đó không?__Phong chỉ tay về phía cây cổ thụ lớn, rậm lá phía cuối cánh đồng
- Em thấy rồi.
- Đúng vậy. Mẹ anh đã tự làm một chiếc xích đu ở đó. Em muốn ngồi không? Lại đây

28. Chương 28

Dứt lời, Phong kéo tay cô đến chỗ xích đu. Cô ngồi trên tấm gỗ để anh đẩy. Mãi mê với niềm vui được người khác đẩy đu, Thiên Di không hề để ý Phong đang nhìn mình bằng ánh mắt rất đặc biệt. Có ngôi sao nhỏ màu trắng trong mắt anh. Nó nháy sáng và biến thành một cô gái mặc váy hồng, với mái tóc dài, uốn lượn trong gió. Đó là Thiên Di. Chiếc xích đu càng lúc càng khiến cô chóng mặt. Mọi thứ xung quanh mờ dần, mờ dần rồi tối sầm. Cô bất tỉnh, ngã lăn trên thảm cỏ. Phong hốt hoảng lay mạnh

- Helen! Helen!
- Em thấy mệt__Cô mở mắt, phều phào nói
- Anh đưa em đến bệnh viện nha!
- Không cần đâu. Em chỉ cần nghỉ ngơi chút xíu là được
- Vậy anh đưa em về

Phong hối hả bế cô ra xe. Anh đưa cô đến nhà anh. Suốt chặng đường, anh không ngừng nắm tay cô. Gương mặt anh tái đi vì lo sợ. Phong đặt Di trên giường của anh. Lúc đó, trời cũng xế chiều. Phong vội vã lấy khăn lạnh đắp lên trán cho Di. Phong ngồi trên giường bên cạnh cô. Dù là một diễn viên, nhưng anh đã không thể che giấu cảm xúc của mình. Tình yêu là một điều gì đó đẹp đẽ như tia nắng chớp qua trái tim khi bình minh chỉ vừa ló dạng. Nó khiến cho ta không kịp nắm bắt, ko kịp nhận ra. Ta chỉ có thể hi vọng nó đủ lớn để che đi phần nhỏ bé, ích kỷ trong con người mình. Một lúc sau, Thiên Di từ từ tỉnh hẳn. Cô vẫn mệt nhưng cổ tử ra khỏe mạnh

- Em khiến anh lo lắng phải không? Em ổn mà__Di mỉm cười, ánh mắt lạc quan nhìn Phong

- Mẹ anh cũng nói như vậy. Nhưng cuối cùng bà cũng đi. Anh không muốn em cũng giống như mẹ anh
 - Anh đang trù em đó hả? Em còn sống dai lắm! Nhìn này, em vẫn xinh đẹp và quyến rũ như nữ thần tình yêu trong thần thoại Hy Lạp vậy
 - (mỉm cười)_Em còn giỡn. Anh thật sự rất lo lắng
 - Cảm ơn anh Thanh Phong. Em thật sự ổn rồi
 - Em nghỉ ngơi đi. Anh đi nấu gì đó cho em dùng
- Đêm đó, Di không thể chợp mắt. Cô đi dạo quanh ngôi nhà. Cô nhìn thấy Thanh Phong đang ngồi trên xích đu. Gương mặt anh đang hướng về bầu trời đêm đầy sao. Anh đang chìm trong suy nghĩ của bản thân. Di bước đến, ngồi kế bên anh.
- Trời rất đẹp. Những ngôi sao vẫn lấp lánh dù cho cuộc sống có chuyện gì diễn ra.
 - Mẹ anh là người như thế nào?
 - Rất đẹp. Rất hiền từ. Trong mắt anh, bà là một người phụ nữ tuyệt vời nhất.
 - Anh nhìn kìa. Ngôi sao lớn và sáng nhất đó. _Thiên Di chỉ tay lên bầu trời đêm đầy sao._Mẹ anh chính là ngôi sao đó. Mẹ anh lúc nào cũng ở bên cạnh anh. Và che chở cho anh
 - Mong là như vậy. Em chỉ ao ước bà còn sống để anh có thể được chăm sóc bà. Anh có ngày hôm nay cũng Em có nhớ cha mẹ em không?
 - Con người ta có nhiều điều không thể chọn lựa. Một trong số chúng là cha mẹ.

29. Chương 29

Nhắc đến cha mẹ, Thiên Di cảm thấy rất buồn. Cô che giấu chúng trong lòng. Cô không muốn cho ai biết về khoảng lặng đó. Di trở về phòng. Thanh Phong cảm thấy rất khó hiểu và bỗng nhiên một cảm xúc nhẹ lâng lâng trong tâm hồn. Đó là cảm xúc mà bản thân anh cũng không thể hiểu rõ.

Trong lúc đó, tại Việt Nam, Hưng và giám đốc nhân sự công ty Paradise đi uống rượu trong một quán bar sang trọng, tiếng nhạc xập xình, có mấy cô đào lá lơi trên sân khấu. Đó là nơi chỉ dành cho giới thượng lưu ăn chơi, tiêu tiền. Họ thuê ngay một phòng vip, vừa có dàn karaoke, vừa có mấy em gái hầu rượu

- Ủa Hải! Khi nào cô ấy mới về?_Hưng vừa uống rượu, vừa ôm một cô gái trang điểm đậm đà, thân hình gợi tình nhìn người bạn bên cạnh hỏi
- Anh nói Thiên Di sao? Cũng tùy._Giám đốc Hải, người đàn ông đứng tuổi ngồi cạnh Hưng, nốc rượu xong rồi hôn lên má cô em bé bỏng bên cạnh, cười cười nói
- Là sao? Nói rõ chút xíu được không?_Hưng nhanh chóng buông tay khỏi cô gái làm tiền, nheo mắt nhìn hải khó chịu hỏi
- Hợp đồng đã được kí rồi. Hiện tại nhân viên cũng về công ty. Nhưng cô ấy vẫn muốn ở lại. Nghe nói là tìm ý tưởng chủ đạo cho bộ sưu tập_Hải vừa uống, vừa nói, rồi lại uống và cười cợt nói_Chắc bên đó có gì đó rất hấp dẫn
- Đi gần nửa tháng rồi. Sao anh không chịu gọi cô ấy về?_Hưng đẩy cô đào ra khỏi người rồi ra hiệu cho cô ta rời khỏi phòng, tức giận nói_ Mà anh nghĩ sao để một mình Di bên đó vậy?
- Đó là điều cô ấy muốn. Sao tôi quản được?
- Anh là bạn tôi mà không giúp được gì hết.

- Nè nè. Anh muốn thì mua vé qua đó. Không hiểu từ khi nào anh nóng tính quá vậy? Sao? Có cần tôi đặt vé không? Khi nào đi?
 - Sáng mai đi. Anh đặt vé giùm tôi.
 - Ủ! Đi sớm thì tốt. Bên đó nhiều minh tinh trẻ lắm đó. Anh coi chừng mắt người đẹp như chơi
 - Anh còn nói. Tự nhiên công ty lại ra kế hoạch này làm gì chứ? Tuyệt đối tôi không để ai cướp cô gái của mình đâu
- Một con người ngay thẳng và tốt bụng. Bỗng trở nên ích kỷ trong tình yêu. Đâu phải ai cũng biết trân trọng những gì mình đang có. Mà thật thì Thiên Di chưa bao giờ thuộc về Hưng hay bất cứ ai. Hơn nữa, anh, chính anh ta là người từ chối tình cảm và lời bày tỏ của Di. Bản thân Hưng bây giờ mới phát hiện tình cảm của mình với Thiên Di thì đã quá trễ. Song! Anh ta vẫn quyết định sang Hồng Kông.

30. Chương 30

Tại Hồng Kông, buổi họp cuối cùng giữa Paradise và BVB

- Tôi sẽ chỉ mời nam diễn viên – ca sĩ Trác Thanh Phong làm nhân vật chủ đạo tham gia show diễn. Ngoài ra có nhiều người mẫu khác của BVB. Danh sách đó hiện đang nằm trên bàn trước mặt các vị. Mọi người có ý kiến gì không?
- Ok! Họ đều không có lịch quay nên chúng tôi đồng ý. Cô có cảm thấy hơi ít không?_giám đốc đài vui vẻ góp ý
- Tôi cũng cảm thấy vậy. Nhưng đây là sự kiện hợp tác giữa Việt Nam và Hồng Kông. Nếu cần, tôi sẽ nhờ người mẫu nước tôi hỗ trợ. Hơn nữa, chương trình cũng có một số người mẫu Pháp và Ý. Chủ yếu là poster chính. Cũng là mẫu thiết kế chủ đạo của chương trình. Tôi nghĩ không ai thích hợp hơn nam diễn viên Thanh Phong
- Anh thấy sao Raymond_giám đốc đài ôn tồn nhìn chàng minh tinh, hỏi_Anh có quyền từ chối hoạt động này
- Tôi nghĩ mình có thể thu xếp để tham gia chương trình. Dù sao cũng giúp nhà đài có thêm một khoản thu nhỏ
- Tốt. Tôi rất thích những minh tinh biết suy nghĩ như vậy. Vì chúng tôi chẳng thể làm gì nếu không có tiền. Và không có tiền thì sẽ chẳng nuôi được ai cả_giám đốc đài mỉm cười khen ngợi_Cô Helen. Cô còn cần chúng tôi hỗ trợ gì thêm không? Cô cứ nói. Chúng tôi rất sẵn lòng giúp đỡ
- Vâng. Cảm ơn ông. Hiện tại thì...

Di chưa kịp đề xuất thêm ý kiến thì một cô gái trẻ bước vào. Đó là nàng minh tinh Thẩm Lệ Thi_người đã nhìn Phong và Di rời khỏi công ty cách đây vài tuần bằng ánh mắt đầy sự tức giận. Hiện trên báo chí, Lệ Thi là nữ diễn viên mới nổi tiếng và có tình cảm với Trác Thanh Phong. Nhiều lần bị anh khước từ nhưng cô vẫn công khai trên báo rằng họ yêu nhau. Dù đó không phải là sự thật. Mục đích lần này của Lệ Thi, Thiên Di hiểu rất rõ. Cô không nói gì. Chỉ tập trung xem diễn biến xảy ra trong phòng họp. Cô ta chạy đến gần giám đốc đài, nhõng nhẽo nói

31. Chương 31

- Cha! Con muốn tham gia chương trình này.
- Không được đâu con gái. Con đang quay phim mà _ngài giám đốc nhẹ nhàng nói
- Cha có thể hoãn phim đó lại. Sau khi con tham gia show diễn này thì con quay tiếp. Con muốn chụp ảnh chung với anh Thanh Phong. Dù sao cũng chưa có người phối hợp với anh Thanh Phong mà cha
- Cha nói không được là không được. Chuyện lựa chọn người mẫu cho chương trình là quyền của cô Helen. Cha không nhúng tay vào được. Con ra ngoài đi
- Cô kia._Lệ Thi quay sang nhìn Helen_ Cô mau ghi tên tôi vào chương trình của cô đi
- Không được vô lễ _giám đốc đài tức giận nói
- Tôi chỉ có thể chọn người nào thật sự thích hợp cho bộ sưu tập của mình. Hơn nữa, cô đang có lịch quay nên không thể. Đó là nguyên tắc _Thiên Di tự tin đáp
- Cái gì? Cô bảo tôi không hợp? _Lệ Thi tức giận bước lại ghế của Helen, quát_ Cô có biết Lệ Thi này rất nổi tiếng không? Biết bao tờ báo muốn tôi chụp ảnh tôi còn không thèm đó. Cô nghĩ mình là ai?
- Con quá vô lễ rồi đó Lệ Thi _giám đốc đài tức giận, đập tay trên bàn, quát
- Không sao đâu ngài giám đốc.
- Xin lỗi cô. Ta chiều con gái ta nhiều quá nên nó không hiểu phép tắc
- Tôi hiểu. Nếu Lệ Thi thật sự muốn tham gia chương trình, tôi sẽ cố gắng sắp xếp. Xem như là đáp tạ thiện tình và sự giúp đỡ của quý công ty trong thời gian gian qua. Nhưng cô ấy phải vượt qua một vòng sơ tuyển nhỏ. Nếu trong buổi chụp hình với diễn viên Thanh Phong, Lệ Thi có thể tạo cho tôi cảm giác của mẫu thiết kế, tôi sẽ để cô ấy tham gia
- Hãy chờ xem. Không có gì Thảm Lệ Thi này làm không được

Hai cô gái đứng đối diện nhau giữa cuộc họp. Đó chỉ là sự bắt đầu của một cuộc chiến trong tình yêu. Nếu so với ánh mắt kiêu ngạo của Lệ Thi thì ánh mắt của Thiên Di tự tin hơn nhiều lần. Một người cao ngạo, mang bản tính tiểu thư. Còn một người luôn kiên cường, tự tin. Thiên Di rời khỏi phòng họp. Thanh Phong toan đứng lên, rời khỏi ghế, bước theo Di thì Thư kí Trương nhẹ giữ anh lại. “Với ánh mắt của mọi người trong phòng lúc này, anh chính là tâm điểm. Sẽ có nhiều rắc rối kéo theo nếu anh đuổi theo Di. Tin tôi đi. Sẽ còn dịp khác để anh có thể nói chuyện với cô ấy”. Dù được vào chương trình. Lệ Thi vẫn ám ức khi thấy Phong có thái độ quan tâm đến Thiên Di. Cuộc họp kết thúc. Thiên Di đứng suy tư ở hành lang của công ty thì Lệ Thi bước đến

32. Chương 32

- Tôi nói cho cô biết. Thanh Phong là bạn trai của tôi. Cô đừng hòng dụ dỗ anh ấy
- Tôi không hiểu cô đang nói gì
- Cô đừng giả bộ. Loại người như cô chắc chắn đang muốn dựa vào Phong để nổi tiếng. Tôi sẽ không cho cô đất ý đâu. Cô chỉ qua là một nhà thiết kế tí hon. So được với tôi sao? Cô tự lượng sức đi. Dù về gia thế hay nhan sắc. Cô cũng không bằng tôi đâu
- Tôi nói cho cô rõ. Tôi đến đây để làm việc. Và tôi với Trác Thanh Phong không có bất cứ mối quan hệ nào. Tôi cũng không hề có suy nghĩ sẽ bước vào thế giới ngôi sao để chuốc phiền phức. Cô cũng hãy điều tra thử xem mình đang mặc đồ của nhà thiết kế nào rồi hãy phê bình người khác.

- Ý cô là sao? Trang phục của tôi thì dính gì tới chuyện này?

- Đó là thương hiệu của Helen Thẩm Thiên Di

Nói xong, Thiên Di bước đi. Lệ Thi tức giận vô cùng. Cô ta liền ném ly café nóng về phía Di. Nước café tung tóe khắp nơi. Nhân viên trong công ty đổ xô đến xem. Di chỉ quay lại nhìn Lệ Thi rồi đi về. Cô không muốn gây rắc rối ở nơi đất khách quê người. Di để mặc cho sự chảnh chọe và kiêu ngạo của nàng minh tinh. Thanh Phong từ trên lầu nhìn thấy. Anh vội vàng đuổi theo cô ra bãi xe

- Em có sao không?

- Không sao. _Di vừa nói vừa lấy khăn lau sơ áo_ Nhưng thật tình em không muốn dính vào thị phi của giới Showbiz.

- Kể cả anh? Không lẽ em không thể nhận biết được tình cảm của anh trong suốt thời gian qua

- Anh làm ơn đi. Anh nghĩ anh yêu em thật sao? Đó chỉ là một cảm giác nhất thời thôi. Rồi một ngày nào đó, anh cũng sẽ rời bỏ em. Hơn nữa, lời nói hay suy nghĩ, thậm chí hành động của các ngôi sao nổi tiếng đều không đáng tin

- Em có thể không tin anh. Nhưng em phải tin vào tình cảm của mình. Anh biết em cũng có tình cảm với anh. Tại sao phải che giấu nó?

- Thôi đi. Anh đừng nói nữa. Em thật sự rất khổ sở rồi. Em không muốn bị ai làm phiền nữa. Em cũng không tin và không muốn tin vào hai chữ tình yêu. Nó chỉ là thứ xa xỉ đối với em

Di quay mặt và bước đi. Cô rời khỏi bãi xe và trở về khách sạn ngay khi có xe taxi đến đón. Phong đứng ngây ra giữa vô số chiếc xe hơi sang trọng. Chân anh muốn khụy xuống nhưng không thể chạm đất. Anh rất đau lòng. Tim anh cũng rất khó chịu. Anh không biết phải làm sao để Di tin là anh rất yêu cô. Và trong mắt anh chỉ có một ngôi sao sáng là cô. Mà ngay cả anh cũng cảm thấy khó chịu. Tình yêu sao quá diệu kì nhưng cũng quá khó thở khiến người đang yêu như bị bóp nát trái tim. Không thể yêu, không thể chạm vào tình yêu, càng không thể có cơ hội để yêu thì mọi thứ tựa như làn mây trắng bay đi, cuốn trôi đi tất cả. Tình yêu thật quá ngọt ngào, chốc chốc đem đến chút vị đắng làm tắt hẳn ngọt lửa tình trong lòng Phong. Nhưng tình yêu ấy nếu thật chân thật thì khó mà phôi pha, khó mà ngăn cản. Phong tự nhủ bản thân sẽ phấn đấu bằng mọi cách để tình yêu của anh có thể chạm đích như mũi tên Cupid. Đó là một suy nghĩ, cũng là lời hứa từ trái tim. Còn Di. Cô nhốt mình trong phòng tắm. Tâm trạng cô rất mâu thuẫn cũng như những lớp bong bóng xà phòng cái to cái nhỏ nổi lên rồi vỡ trên mặt nước. Di không dám yêu và cũng không thể yêu. Tình yêu thật tuyệt vời, có thể khiến một cô gái thất bại trong tình yêu mỉm cười thật sự trở lại. Nó khiến cho cô có thể thầm vui khi thấy người ấy. Nó khiến cô có thể suy nghĩ cho người ấy và ưu tiên cho người mà cô yêu ngay cả trong sự nghiệp. Nhưng với trái tim bị tổn thương, tình yêu như nhát dao tằm hình, thỉnh thoảng cửa nhẹ vào từng mạch máu dẫn vào tim. Vết sẹo dù sao cũng mãi là vết sẹo, khó có thể lành lặn nhanh chóng. Càng khó mà khiến một cơ thể bị tổn thương có thể đón nhận một mối tình mới. Di bận rộn với công việc và không thể để tình cảm làm xao lãng hơn nữa. Bản thân Di cũng biết tình cảm của mình với Phong. Đó không phải vì lớp hào quang sáng chói của một diễn viên hay ca sĩ. Chỉ đơn giản bởi vì tim cô rộn lên khi thấy anh. Thật nhanh chóng, Di cố xóa tan mọi hình ảnh của Phong chập chờn trong suy nghĩ. Di thay áo và đi dạo. Mọi người xung quanh vẫn tiếp tục cuộc sống của họ. Mọi thứ vẫn diễn ra như không có sự hiện diện của hai con người đang thất thế, buồn ủ rũ trên phố. Phong và Di đều bước đi, cố tìm một điểm nhìn cho bản thân, cố tìm một điều gì đó để bản thân có thể dừng lại. Họ ngược hướng nhau. Họ đi trên hai dãy phố đối diện nhau nhưng không thể nhìn thấy nhau. Chiếc xe tải nhỏ chen vào giữa như chính cuộc sống này đã ngăn cách họ. Rồi họ cùng dừng chân trước quán mì của ông Quảng. Nhưng họ cũng không thể gặp nhau. Di bước vào quán còn Phong thì bước đi. Đêm dần buông, ánh đèn của thành phố luôn tấp nập ồn ào, với những khu mua sắm nhộn nhịp, đã tràn ngập khắp nơi. Phong đứng một góc yên tĩnh, vắng người bên dòng sông Thâm Quyển. Anh ngắm nhìn những tòa nhà xa xa, lấp lánh đèn. Thiên Di cũng đứng ở đó. Họ cách nhau một khoảng trống đủ để năm hay bảy người chen vào. Nhưng không có ai. Suốt buổi chiều đến sắp tối, thật sự không có ai lãng vãng đến đây. Tuy nhiên, hai người yêu nhau cũng không nhận biết được sự hiện diện của nhau. Trong suy nghĩ của họ đang hướng về một suy nghĩ rất mơ hồ, rất xa xôi. Cuối cùng, họ đã chạm mặt nhau khi cả hai đều quay lại và chuẩn bị ra về. Hai con người đối diện nhau, ở gần nhau nhưng không biết phải nói gì. Họ ngập

ngừng trong cái giây phút bất chợt ấy. Họ mỉm cười nhìn nhau.

33. Chương 33

- Chào em!

- Chào anh!

- Anh chỉ đi dạo thôi. Nếu em không thích nhìn thấy anh thì anh có thể đi _Phong ngập ngừng nói

- Không sao. Anh không cần căng thẳng như vậy.

- Uhm!

- Anh có ngại khi ngồi với em một lát không?

Phong không nói gì. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Di. Anh rất vui nhưng cũng rất ngại. Anh không biết phải nói gì với cô. Có thể, cô gái giận dỗi với chiếc váy đen dạo phố hiểu được tâm trạng của chàng mình tinh. Di chủ động nói chuyện

- Không phải em không muốn gặp anh. Chỉ là em không biết đối diện với anh như thế nào thôi. Em không muốn bản thân phải đau lòng thêm lần nữa

- Anh không hiểu.

- Em và anh là hai con người hoàn toàn khác nhau. Giống như lúc này vậy. Anh là một người nổi tiếng. Anh không nên đến những nơi nhỏ bé và thiếu ánh sáng đến như vậy. Ở đây không có khán giả để tung hô anh

- Nhưng anh không quan tâm

- Để em nói hết. Anh là người con trai mà bất kì cô gái nào cũng ao ước được quen. Anh đẹp trai lại tài giỏi. Anh nổi tiếng. Chỗ anh nên ngồi là nhà hàng sang trọng chứ không phải bậc thềm nhỏ bé cạnh sông như bây giờ.

- Anh là một ngôi sao, một diễn viên thậm chí một ca sĩ. Nhưng anh vẫn chỉ là một người con trai bình thường. Anh vẫn muốn cuộc sống của anh giản dị như bao người khác

- Nhưng anh có nhìn thấy ai mặc vest mà ngồi lề đường bao giờ không? Anh có nhìn thấy mình tinh nào lại ngồi cạnh một cô gái tầm thường, không hề nổi tiếng không?

- Có. Mọi chuyện đều có thể _Phong cởi áo khoác ném vào thùng rác

- Anh làm gì vậy?

- Nếu ai đó muốn làm gì thì họ sẽ làm được. Anh muốn bình yên ở bên cạnh em như bao cặp trai gái bình thường thì anh cũng sẽ làm được. Quần áo chỉ là vật chất bên ngoài. Trên sân khấu hay trong phim trường, anh là ai không quan trọng. Điều anh quan tâm là anh yêu em bằng con người thật của anh. Và không biết em có chấp nhận nó không?

- Em không biết. Có lẽ tình yêu với em đã quá xa xỉ khiến em không dám nghĩ đến từ rất lâu. Em chỉ là cô gái bình thường. Em không mong anh hay ai đó sẽ yêu em.

- Mỗi người sinh ra đều yêu và được yêu. Em đừng nghĩ như vậy. Em là người đầu tiên anh cảm thấy cần phải chăm sóc, cần phải bảo vệ và che chở. Em cũng là người đầu tiên khiến anh luôn suy nghĩ ngay cả khi anh ngủ hay anh làm việc. Em cũng là người con gái làm cho anh không thể kiềm chế cảm xúc của mình và muốn gần bó lâu dài. Em là người khiến anh thấy vui khi nhìn em cười, sẽ đau đốn thay khi em khóc.

- Nhưng anh không phải là người đầu tiên của em. Trước khi đi du học, em đã từng yêu say đắm một người. Anh ta cũng từng nói giống như anh và rất quan tâm em. Nhưng cuối cùng anh ta cũng phản bội em. Rồi

khi em bắt đầu có cảm tình với một người khác. Thì em lại bị từ chối khi mà tình yêu ấy chưa kịp bắt đầu. Trái tim em không đủ mạnh mẽ để chịu đựng thêm bất kì cú sốc nào nữa. Khó khăn lắm em mới quên đi những kí ức ấy. Em rất sợ phải tiếp tục đối diện với chúng

34. Chương 34

Bất chợt, Phong ôm chặt Di. Anh đặt một nụ hôn say đắm lên môi cô. Những ngôi sao dần hiện ra trong đầu của cô gái và những ngọn lửa rực rỡ trong suy nghĩ của chàng trai. Họ chìm trong nụ hôn tình yêu chân thật. Không phải nụ hôn điện ảnh như Phong từng có. Cũng không phải nụ hôn chất chứa sự lừa gạt. Đó là nụ hôn đầu đời của Di và của Phong. “Anh mong tình yêu của anh không phải là đầu tiên của em nhưng sẽ là liều thuốc duy nhất chữa lành mọi vết thương trong em”. Câu nói chan chứa tình cảm, đầy nước mắt ấy đã kết thúc nụ hôn một cách tuyệt vời và đẹp đẽ nhất. Di không thể cầm được nước mắt, cô ôm chầm lấy người con trai đang ngồi trước mặt mình.

Rồi Phong lái xe đưa Di về khách sạn. Đúng lúc đó. Khánh Hưng xuất hiện ở đại sảnh khách sạn với dáng vẻ đầy tự tin.

- Em đi đâu thế? _Hưng hỏi. Ánh mắt không quên liếc xéo chàng minh tinh đang đứng bên cạnh người đẹp
- Anh đến đây khi nào vậy? Sao anh không nói tiếng Hoa? Không có gì phải che giấu cả _Thiên Di ngạc nhiên hỏi
- Mới đến thôi. Đây là ai vậy? _Khánh Hưng cau mày nói chuyện bằng tiếng Hoa
- Đây là Thanh Phong. Bạn em. Em vừa đi dạo với anh ấy. _Di bối rối nhìn chàng minh tinh, ngập ngừng giới thiệu về người bạn đồng hương bất ngờ xuất hiện _Còn đây là Khánh Hưng! Người bạn từng sống trong cô nhi viện mà em đã kể với anh
- Chào anh! _Thanh Phong lịch sự nói
- Thôi mình lên trên đi. Anh có nhiều chuyện muốn nói với em lắm!
- Vậy anh về trước đây. Chúc em ngủ ngon _Thanh Phong nhìn Thiên Di trù mến, nói _Về đến nhà anh sẽ gọi cho em
- Ok! Anh cũng về cẩn thận. Nhớ tránh mấy tay săn ảnh nha!

Khánh Hưng khéo léo cắt ngang ánh nhìn của Phong và Thiên Di. Anh kéo Di rời khỏi đại sảnh. Thanh Phong buồn rầu ra về. Tay anh nắm chặt một sợi dây chuyền màu bạc với mặt hình ngôi sao bạc, ở giữa có một viên đá xanh lấp lánh. Chắc anh muốn tặng cho Di nhưng không có cơ hội

Tại phòng của Di trong khách sạn

- Anh ta là diễn viên hả?
- Ừ! Sao tự nhiên anh lại đến đây?
- Nhớ em thôi.
- Anh đừng đùa nữa. Em bận nhiều việc lắm! Em không có thời gian dẫn anh đi chơi đâu. Anh về đi.
- Em không nhớ anh sao?
- Anh làm ơn đi. Bây giờ em chỉ muốn tập trung cho công việc. Em không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm. Mà những lời đó thốt ra từ miệng anh nghe kì lắm!
- Em đói không? Mình đi ăn đi
- Anh làm ơn về phòng đi. Em phải thay đồ đi công việc

- Tối rồi em còn đi đâu?
- Sao em nói mà anh không hiểu? Chúng ta không thể nào đâu. Ngày anh từ chối em cũng là lúc em chấm dứt mọi thứ về anh. Xin hãy để em yên có được không?
- Chúng ta có thể làm lại từ đầu. Bây giờ anh có thể yêu em rồi
- Tình cảm không phải cái vôi nước. Anh muốn mở là mở, muốn tắt là tắt. Em càng không phải loại con gái anh muốn yêu thì yêu, muốn bỏ thì bỏ.
- Sao em không cho anh cơ hội? Anh sẽ làm tốt hơn. Không lẽ em đã yêu người khác? Là tên diễn viên đó sao?
- Anh đừng có ngang ngược. Anh ấy có tên có họ. Anh đừng xưng hô như vậy. Chúng ta làm bạn không được sao?
- Trong từ điển của anh một là người yêu. Hoặc là người lạ. Không có bạn bè
- Nói hoài mà anh không hiểu. Anh không đi thì em đi

35. Chương 35

Dứt lời, Di rời khỏi phòng. Cô đón taxi đến cánh đồng hoa mà Phong đã đưa cô đến. Cô ngồi trên chiếc xích đu nhỏ. Tự du đưa. Bất chợt, nó đu cao hơn bởi một bàn tay đẩy từ phía sau. Đó là Thanh Phong. Họ ngồi trên bãi cỏ, dựa vào gốc cây trò chuyện rất vui vẻ. Di lấy xấp giấy vẽ ra. Cô bắt đầu phác thảo những mẫu thiết kế mới. Cô lấy màu xanh non của cỏ làm chủ đạo. Cô chọn hình ảnh sao, ánh trăng làm họa tiết. Và phong nền là cánh đồng hoa hồng trắng với gam tím lãng mạn của hoa oải hương, tô điểm chút vàng óng của hoa cúc. Cô nhìn Phong mỉm cười.

- Cuối cùng bộ sưu tập của em cũng hoàn chỉnh. Em thật sự rất vui. Ngày mai em sẽ nhờ người may nó cho anh. Sao anh lại đến đây? Em cứ nghĩ anh sẽ về nhà ngủ
 - Sau khi đưa em về khách sạn thì anh lái xe ra đây. Anh có một món quà muốn tặng cho em.
- Thanh Phong lấy một chiếc hộp nhỏ màu hồng ra khỏi túi áo khoác. Anh mở nó ra. Đó là một sợi dây chuyền màu trắng bạc mà anh muốn tặng cô từ lâu nhưng chưa có dịp. Phong đeo nó cho Di.
- Cảm ơn anh. Nó thật sự rất đẹp
 - Không có chi. Tối rồi, anh đưa em về
 - Uhm!
 - Ngày kia anh không có lịch diễn. Em có thể ghé nhà anh dùng cơm tối không?
 - Anh đang hẹn hò em đó sao?
 - Chỉ là bữa cơm tối bình thường thôi.
 - Huk. Nếu là hẹn hò thì em sẽ nhận lời. Vì dù sao cũng là một người nổi tiếng mời ăn tối. Hi hi. Còn cơm tối bình thường thì em cần suy nghĩ.
 - Vậy mai em có thể làm bạn gái của anh và cùng anh dùng bữa tối được không?
 - Hây da! Em bận rộn lắm! Em phải sắp xếp lịch trình của mình đã. Có gì em sẽ ghi nhận lời mời của anh
 - Em dám giỡn với anh hả? Chết nè!_Phong cù lét Di khiến cô cười sặc sụa, lăn lộn trên bãi cỏ xanh
 - Được rồi. Em chịu thua.

Phong ngừng tay thì Di ngồi dậy. Cô nháy mắt nhìn Phong rồi cù lét lại chàng mình tinh. Họ đùa giỡn, rượt đuổi nhau trên cánh đồng. Ánh trắng sáng nhẹ nhẹ như đưa họ vào một thế giới chỉ có hai người đang chìm ngập trong tình yêu chớm nở.

Đúng hẹn, Phong đưa Di đến nhà anh từ buổi chiều, khi mặt trời vừa khuất bóng. Bất giác, cửa mở toang. Hai người hối hả chạy vào trong. Một người đàn ông, tóc bạc lấm chấm, mặc vest màu trắng ngồi đợi trong phòng khách. Xung quanh có nhiều bảo vệ mặc vest đen, đeo kính đen đứng chờ lệnh. Ông ta đứng dậy nhìn Phong, đầy vẻ tức giận. Ông tiến lại tát vào mặt Phong.

36. Chương 36

- Ông là ai mà vào đây rồi tự nhiên đánh người khác?_Thiên Di bước đến hỏi
 - Không sao đâu Helen._Phong kéo tay Di lại
 - Cô là ai?_người đàn ông hỏi_Cô có tư cách gì đứng đây xen vào chuyện của gia đình chúng tôi. Tuy cô nói tiếng Hoa cũng chuẩn nhưng chắc chắn không phải người ở đây
 - Xin lỗi ông. Tôi biết mình thất lễ. Nhưng ông cũng không thể tự ý đánh người
 - Không lẽ tôi dạy con tôi phải hỏi ý cô sao?_người đàn ông giận dữ quát
 - Ông không được làm cô ấy sợ._Phong chen lời
 - Người cho ta biết. Vì sao người không nhận tiền của mẹ người?_người đàn ông tiếp tục nói, giọng vẫn giận dữ
 - Tôi chỉ có một người mẹ. Và bà ấy đã mất rồi_Phong nhìn thẳng vào người đàn ông lớn tuổi đáp. Ánh mắt pha lẫn chút giận dữ và căm hờn
- Người đàn ông gơ tay định đánh Thanh Phong thì Thiên Di bước đến trước mặt. Cô định nhận cái tát đó thay cho Phong. Người đàn ông _cha của Trác Thanh Phong và anh đều ngạc nhiên. Riêng Phong thì kéo Di trở lại. Đúng lúc đó, ông ta nhìn thấy xấp hình vẽ trên tay Di và sợi dây chuyền cô đang đeo. Sự tức giận càng gia tăng. Ông giựt xấp giấy đó, xé vụn trước mắt Di và Phong. Di đau đớn khi tác phẩm của mình bị hủy hoại. Cô cúi xuống, nhặt từng mảnh giấy quý giá đó. Làm xong, ông ta bỏ đi cùng với đoàn bảo vệ. Nước mắt Di cứ lăn dài. Phong đuổi theo cha mình
- Sao ông phải làm vậy? Cô ấy có lỗi gì chứ?
 - Bình sinh ta ghét những kẻ chỉ biết vẽ và mơ mộng. Chẳng bao giờ kiếm ta tiền. Lại không phải loại đảng hoàng
 - Vậy mẹ thì sao?
 - Đó là sai lầm của cuộc đời ta.

Những lời nói của người đàn ông sang trọng như nhát dao xuyên thấu tim Phong. Anh đứng lặng người. Anh kiềm chế những giọt nước mắt để chúng không chảy ra. Nhìn cha mình từ phía sau. Phong bỗng nhớ về thời thơ ấu khi cha và mẹ anh cùng đẩy anh trên chiếc xích đu. Nội tâm của chàng mình tinh này không hề vui vẻ. Nỗi buồn chất chứa trong lòng anh ngày càng nhiều. Anh gạt nhanh vài giọt lệ vương trên mắt. Phong trở lại phòng khách. Thiên Di cầm xấp giấy vụn trong tay. Cô rất buồn. Nhưng cũng như Phong. Cô che giấu cảm xúc bản thân.

37. Chương 37

- Cha anh đi rồi sao?
 - Phải. Em không sao chứ? Anh xin lỗi
 - Em ồ. Chỉ là mấy mảnh giấy. Em sẽ vẽ lại. Nhưng sao cha anh lại ghét em?
 - Ông ấy không ghét em. Chỉ là không thích nhìn thấy tranh vẽ. Vì ... mẹ anh là một họa sĩ.
 - Gần giống em sao?
 - Phải. Ngày nào bà cũng vẽ. Trước khi mất, bà cũng vẽ.
 - Cha anh ghét mẹ anh lắm sao?
 - Anh cũng không biết. Anh còn nhớ lúc nhỏ, ông ấy rất thương mẹ con anh. Nhưng kể từ hôm đó. Ông ấy không còn như vậy nữa
- 15 năm trước, tại ngôi nhà Thanh Phong đang ở, một cặp vợ chồng tranh cãi rất dữ dội ngoài phòng khách
- Anh không thể ép em từ bỏ công việc của em. Anh thật sự ích kỉ. Người phụ nữ ngồi bệt xuống đất, nói. Hình dáng và trạng thái của cô lúc này như vừa bị người chồng đánh. Tay cô vẫn xoa xoa má. Và trên gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ tóc dài qua vai này, hằn đỏ một khoảng lớn
 - Cô mới là người không biết điều. Nay mẹ tôi đã nhân nhượng cho cô vào Trác gia. Cô còn ở đó làm cao. người đàn ông tức giận, đứng quát. Chỉ cần cô từ bỏ mớ nghệ thuật rẻ tiền, về nhà tôi ngoan ngoãn làm con dâu thì mọi chuyện sẽ êm đẹp rồi
 - Anh rất ích kỷ. Ngay từ đầu quen em, anh đã biết em là một họa sĩ. Em không cần anh cho em thân phận gì trong nhà họ Trác. Em chỉ muốn mình tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình
 - Cô nghĩ mớ tranh của cô sẽ nuôi sống cô và thằng Phong sao? Trác Đại này không thiếu tiền đến mức để vợ mình ra ngoài đi làm. Rồi bạn bè trong giới làm ăn sẽ cười vào mặt tôi
 - Anh chỉ biết sĩ diện bản thân. Từ lúc theo anh, em đã chấp nhận sống chui rúc trong nhà, không giao tiếp với bạn bè. Kể cả họ hàng của em. Anh nói gì em cũng sẽ nghe. Nhưng ngoại trừ việc ép em ngừng vẽ thì em không làm được. Em không phải như những người vợ khác của anh suốt ngày ngồi trong nhà trưng diện rồi tiệc tùng. Em có cuộc sống và sự nghiệp của em
 - Chát.... người đàn ông giơ thẳng chân đá vào bụng người phụ nữ đang nửa ngồi nửa nằm trên sàn nhà. Sự nghiệp hả? Tôi sẽ cho cô ôm cái sự nghiệp của mình để sống. Xem thử cô và thằng Phong sống được bao lâu? người chồng bỏ đi
 - Mẹ có sao không? Thanh Phong lúc này chỉ là cậu bé chừng mười tuổi, chạy ra ngồi cạnh người mẹ đáng thương, lau vệt máu dính trên miệng mẹ bằng bàn tay nhỏ xíu của mình. Khóc meo meo. Sao cha lại đánh mẹ? Con ghét cha lắm!
 - Đừng con. người phụ nữ ôm con mình vào lòng. Ông ấy là cha con. Đây là chuyện người lớn. Mẹ không sao đâu con trai
- Tại Trác gia một vài ngày sau. Đoạn kí ức của Phong vẫn diễn ra
- Phong đến gặp cha mình trong ngôi nhà rộng lớn, nguy nga và lộng lẫy
- Con đến đây làm gì? người đàn ông hỏi
 - Anh đừng có nổi nóng với con như thế. Một người phụ nữ ngồi bên cạnh cha của Phong mỉm cười nói. Lại đây với dì nè
 - Cha ơi! Cha cho con tiền chữa bệnh ẹ đi. Cậu bé Thanh Phong tội nghiệp, nước mắt giàn giụa, đứng im nói. Mẹ tội nghiệp lắm!
 - Ta sẽ không đưa cho cô ta dù chỉ một hào. Con về đi.

38. Chương 38

Phong buồn bã đứng dậy. Cậu bé đáng thương lùi thối bước ra khỏi Trác gia. Trước khi đi, cậu không quên ném vào cái gia trang đồ sộ này một ánh mắt căm thù. Cậu chạy đến những nhà hàng nhỏ, rửa chén, nhặt rau. Cậu phụ người ta bê nước, bưng mì. Cậu đến bến cảng khiêng bao hàng nặng nhọc. Ai cũng thương cho hoàn cảnh cậu bé. Mỗi người cho cậu thêm ít tiền. Những người làm chủ cũng trả thêm tiền công cho cậu. Cầm xấp tiền trên tay, Phong mừng rỡ chạy đến bệnh viện. Mồ hôi cậu chảy ra như nước. Và bộ quần áo lấm lem bẩn thỉu. Cậu hối hả chạy đến phòng bệnh của mẹ. Bác sĩ và y tá đứng ở đây rất đông. Cậu cố chen vào. Thật đau thương. Tấm vải đã được bác sĩ kéo qua đầu của người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh. Phong hốt hoảng đến bên giường mẹ lay mạnh rồi quay sang bác sĩ. Cậu dúi vào những người mặc đồ trắng ở đây số tiền mà cậu cực nhọc kiếm được. Cậu vừa nói vừa khóc

- Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại với con đi. Bác sĩ. Con đã có tiền. Bác sĩ hãy cứu mẹ con đi. Đừng để mẹ con chết mà bác sĩ. Làm ơn đi. Tiền đây. Cháu có tiền rồi. Xin hãy cứu mẹ cháu

- Ta xin lỗi. Trẻ quá rồi. Tể bào ung thư đã bị vỡ. Mẹ con không thể qua khỏi_Bác sĩ nói

Mọi người rời khỏi, chỉ còn mình Phong ở trong phòng bệnh với mẹ. Cậu bé ôm xác mẹ gào khóc. Vừa đau đớn vừa chất chứa lòng căm thù mà không một câu từ nào có thể diễn tả được

Ở hiện tại, ngôi nhà của Phong

Anh kể lại đoạn kí ức đau buồn cho Thiên Di nghe. Nước mắt anh cũng trào ra. Anh ngồi trên sàn nhà nhớ về người mẹ đáng thương. Từ trong sâu thẳm, Di chưa bao giờ thấy tim mình rung lên từng nhịp như vậy. Cô thấy thương cho chàng mình tinh trẻ tội nghiệp. Có lẽ đây là câu chuyện mà báo chí chưa bao giờ đăng tải. Có lẽ đây là một phần trong cuộc sống của người làm nghệ thuật. Họ hào quang trên sân khấu, trước fan hâm mộ. Nhưng sâu trong cuộc sống, họ cũng chỉ là những người bình thường. Cũng bằng xương bằng thịt. Cũng biết đau đớn cho số phận của mình. Di ôm chàng diễn viên nổi tiếng. Cô chỉ xem anh như một người rất bình thường. Cô chỉ ôm và khóc cùng anh. Ngôi nhà này, cách đây vài hôm, tiếng cười tràn ngập khắp nơi. Nhưng khi quá khứ ủa về, nước mắt lăn dài mọi góc ngách.

Đêm đó, Phong thức suốt đêm để dán lại xấp giấy vẽ bị cha mình xé nát. Anh khéo léo và tỉ mỉ dùng keo kết dính chúng lại theo thứ tự. Di về lại khách sạn. Nỗi đau của Phong dường như đã chặn lại nguồn cảm hứng của cô. Di không thể nào vẽ lại các mẫu thiết kế vừa bị xé. Thậm chí cô không thể sáng tạo bất kì mẫu nào khác. Đầu óc cô trống rỗng. Những mẫu giấy bị cô vò nát lăn dài trong phòng. Có tiếng chuông cửa. Thiên Di bước ra mở. Vị khách giữa đêm lúc này là Khánh Hưng

- Anh chưa ngủ sao?

- Chưa. Anh qua xem em thế nào. Anh có thể vào trong không?

- Anh vào đi. Em đang thiết kế thôi. Không có gì quan trọng

- Hải có nhờ anh đem những bộ quần áo em thiết kế sang đây. Chúng đều được các thợ may giỏi thực hiện. Khi nào em xong dự án này vậy?

- Cũng không biết. Em vừa mới thiết kế mẫu chủ đạo thì...Thôi đừng nhắc nữa

- Anh nghĩ em cứ lấy mẫu nào đẹp nhất của em rồi ấy người mẫu mặc đại. Có mấy bức ảnh thôi mà. Cũng không kiếm nhiều tiền từ chúng

- Anh có im không? Anh không biết gì về nghệ thuật. Đây là chương trình của em. Và em không cho phép sự qua loa xảy ra. Khi nào có mẫu thiết kế chủ đạo và poster chính thì em mới về nước cùng người mẫu để tổ chức show diễn

- Anh không tranh cãi với em. Nếu tài chính có bị thiếu thì cứ nói. Anh sẽ giúp

- Yên tâm đi. Trang trại bên Pháp cũng kinh doanh ổn định. Năm nay, sản lượng hoa bán ra cũng nhiều. Về tài chính em không có gì để lo

- Di nè! Mấy ngày không liên lạc với em. Anh nhớ em lắm!_Hưng bước đến ôm eo Thiên Di từ phía sau
- Anh điên hả_Thiên Di vùng vẫy khỏi vòng tay Hưng_Anh làm ơn về phòng đi
- Sao vậy? Em không nhớ anh sao?
- Em nói rồi. Em đã không có bất kì hứng thú nào trong tình yêu nữa. Bây giờ em chỉ muốn tập trung cho sự nghiệp của mình. Và em cũng không còn yêu anh nữa. Anh làm vậy khiến em rất khó chịu
- Anh đâu có cấm em đi làm. Nhưng ở Việt Nam, em... em không như vậy? Anh còn nhớ tối đó em đã nói...
- Anh thôi đi_Di cắt ngang_Anh cứ xem như hôm đó là em bị stress nên nói lung tung. Em chỉ biết. Bây giờ. Anh hãy về phòng. Vì trời khuya rồi
- Ok! Dù bây giờ em ra sao thì anh cũng sẽ khiến em yêu anh.

39. Chương 39

Khánh Hưng về phòng. Cả hai người không hề hay biết, trong khi Hưng chạy đến ôm Di thì Thanh Phong đang đứng ngoài cửa. Anh lặng lẽ ra về, tay cầm xấp giấy vẽ được dán tỉ mỉ. Niềm vui nhỏ nhoi của Phong bị dập tắt. Và nỗi buồn dần chìm sâu vào suy nghĩ và tâm hồn anh

Sáng hôm sau, khi trời vừa hừng sáng, Thiên Di vẫn còn nằm trên giường ngủ thì hai thanh niên mặc vest đen lịch sự, đến gõ cửa. Trong kí ức mơ hồ, Di chỉ lờ mờ cảm giác đây là hai trong số những người đi theo cha của Phong tối qua. Di vô cùng ngạc nhiên. Họ chỉ đứng ngoài cửa, không bước vào khi cô mời. Họ ít nói. Thậm chí nghiêm nghị đến mức chỉ nói đúng một câu “Mời cô theo chúng tôi đến gặp cựu thiếu tướng Trác”. “Xin hai anh đợi một chút để tôi thay đồ. Nhưng ngài ấy là ai và tìm tôi có việc gì?”. Hai thanh niên đó chỉ im lặng và đứng đợi. Sau đó, Di ăn mặc thật lịch sự, với áo sơ mi trắng và quần Jeans ống túm màu đen theo họ đến một ngôi biệt thự trên núi. Nó rộng lớn, vừa nguy nga, vừa cổ kính. Nơi sang trọng này khiến cô trở mắt kinh ngạc. Bên ngoài cổng đã có bốn bảo vệ. Chiếc cổng sắt cao và được điều khiển tự động. Chiếc xe lăn bánh trên con đường rải sỏi, hai bên là hai hàng hoa kéo dài. Cách khoảng hai mét lại có một vệ sĩ mặc áo đen đứng nghiêm trang. Lối vào khá dài. Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà dát đá hoa cương, kiểu thiết kế mang phong cách hiện đại nhưng vẫn có nét truyền thống, gần giống dinh thự của Tổng tư lệnh. Di xuống xe và bước vào nhà. Hai cô gái trẻ đã đứng đợi bên ngoài cửa, dẫn cô vào trong. Di ngồi trong căn phòng khách khá rộng. Có một chiếc kèn Tây lớn, một tủ rượu với những loại rượu quý và đắt giá. Nội thất trong phòng đều màu nâu đỏ và sang trọng. Nhìn ra trước cửa đã thấy hai con sư tử đá bạch ngọc lớn. Chỉ nhìn dinh thự nguy nga này cũng có thể đoán được chủ nhân của nó giàu có đến mức nào. Di ngồi đợi một lúc thì thấy một bà lão tóc bạc nhiều, bệ mồm nước và bánh vào cho cô. Di vội vàng đỡ nó từ tay rồi dìu bà lão lạ mặt ngồi xuống ghế. Bà ấy giản dị với bộ xương xám truyền thống. Tuy mái tóc bạc gần nửa đầu, nhưng da mặt và dáng người của bà lão lại khỏe khoắn. Và có chút sang trọng. Di cũng không hề nghĩ đây là ai? Vì trong cái dinh thự rộng lớn và nguy nga này, có lẽ những người lớp dưới, kẻ ăn người ở cũng khác biệt. Di lễ phép cầm ly nước đưa cho bà cụ.

40. Chương 40

- Bà uống đi.
- Sao cháu không uống?
- Dạ thôi. Cháu không thấy khát. Chắc bà làm việc trong này lâu rồi phải không? Nó lớn như một dinh thự vậy

- Cháu nghĩ bà là người làm trong nhà này hả?_Bà cụ ngạc nhiên hỏi, miệng vẫn tươi cười
 - Cháu không có ý gì xúc phạm bà đâu.
 - Vậy cháu cảm thấy ta thế nào?
 - Dạ! Cháu chỉ thấy bà rất gần gũi. Cháu thích nghĩ bà là người giản dị hơn là chủ của ngôi nhà này. Vì theo cách này thì ai là chủ nhân ở đây chắc sẽ rất nghiêm khắc và khó gần. Hơn nữa, không người chủ nào lại... đích thân đem bánh và nước ra cho khách. Cháu nói vậy bà đừng buồn nha!_Di nắm tay bà cụ, nét mặt vẫn ngây ngô và chân thành
 - Cháu vừa thông minh vừa hiền lành. Thảo nào nó lại thích cháu?
 - Bà nói ai ạ?
- Đúng lúc đó, người đàn ông mặc vest trắng với nét mặt nghiêm nghị, cha của Thanh Phong, bước xuống từ trên lầu. Khi thấy Thiên Di ngồi trò chuyện vui vẻ với người phụ nữ lớn tuổi kia, ông ấy vô cùng kinh ngạc. Ông ta bước đến ngồi xuống ghế, thái độ lễ phép và có phần kính sợ người phụ nữ cao niên này.
- Mẹ xuống đây từ khi nào vậy?_người đàn ông trung niên kính cẩn hỏi
 - Mẹ!_Di trở mắt ngạc nhiên rồi vụt đứng dậy, khoanh tay lễ phép_Cháu xin lỗi. Cháu thật vô phép.
 - Không sao. Cứ ngồi xuống với bà_người phụ nữ cao niên mỉm cười nói với Thiên Di rồi quay sang trách khú con trai_Cái thằng này. Cứ xuống vào lúc bà cháu ta nói chuyện khiến con bé mất tự nhiên
 - Rồi. Con xin lỗi mẹ. Thôi mẹ lên phòng nghỉ đi. Con có chuyện muốn nói với cô gái này
 - Ta mặc kệ. Ta cứ ngồi đây xem anh làm gì ta? Cho dù trước kia anh là thiếu tướng hay đại tướng thì giờ cũng chỉ là ông lớn của nhà này thôi. Đừng có mà ăn hiếp bà lão như tôi
 - Có ai dám làm gì mẹ đâu. Mẹ để con nói chuyện với con bé.
 - Thì ai cấm anh đâu. Tôi chỉ muốn ngồi đây với cháu dâu của tôi
 - Thiên Di nè! Cô quen thằng Phong bao lâu rồi? Hai đứa yêu nhau đến mức nào? Khi nào thì đám cưới? Ta không thích cách sống của bọn trẻ bây giờ đâu. Cứ quen nhau, giận nhau rồi chia tay. Không đứa nào chịu đám cưới.
 - Dạ thưa bác! Chúng cháu chỉ là bạn thôi
 - Cô đừng gạt ông già này. Nếu không có tình cảm thật sự với cô thì cái thằng cứng đầu đó sẽ không tặng sợi dây chuyền đó cho cô. Nó là của mẹ nó
 - Con thật sự không biết.
 - Dù cô có yêu nó hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là nó có tình cảm với cô và coi trọng cô. Vì thế. Tôi muốn cô khuyên nó trở về nhà này, tiếp quản công ty địa ốc và đá quý của tôi. Nếu cô làm được. Tôi sẽ không để cô chịu thiệt thòi. Cô muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đưa
 - Có lẽ bác đã quá xem thường con và nhất là con trai bác. Con không cần tiền. Và hơn ai hết. Bác nên biết Thanh Phong đam mê ca hát và diễn xuất như thế nào? Bác không thể ép anh ấy từ bỏ nó
 - Làm nghệ thuật thì kiếm được bao nhiêu tiền? Hơn nữa. Tôi cũng là người có danh tiếng. Tôi không chấp nhận con trai của nhà này lại đi theo cái thứ nghệ thuật đó. Cả cô cũng vậy. Muốn bước vào nhà này làm dâu phải đẹp ngay cái thời trang mà cô đang làm_cha của Thanh Phong tức giận đứng dậy
 - Con xin lỗi. Nhưng đề nghị của bác không thích hợp với con. Xin phép bà và bác. Con có việc phải về_Thiên Di đứng dậy.
 - Khoan đã cháu. Ngồi xuống nghe bà nói._người phụ nữ cao niên kéo tay Di ngồi xuống ghế_Có lẽ cha của thằng Phong nói hơi khó nghe. Nhưng đó là sự thật. Cháu nghĩ thằng Phong sẽ làm diễn viên đến khi nào? Tuổi trẻ qua đi, nó có còn đi diễn hay đi hát nữa không? Hơn nữa. Nó là đứa cháu trai duy nhất của nhà này. Nếu nó không nối dõi tông đường, kế thừa di sản thì ai sẽ làm.

- Bà ơi! Dù làm nghệ thuật chỉ ngắn ngủi. Nhưng nó là ước mơ và là sở thích của anh ấy. Cháu không thể nào ngăn cản Phong.
- Vậy bà hỏi cháu. Cháu có yêu thằng Phong không?
- Cháu nghĩ bà đã hiểu nhầm. Cháu chỉ coi Phong là bạn
- Nhưng trong mắt cháu, bà nhận ra tình cảm của cháu với thằng Phong không ít. Chỉ là cháu chưa nhận ra. Cháu hãy nghĩ đến tương lai của nó lẫn của cháu mà suy nghĩ đi
- Có ba thứ không thể lựa chọn là xuất thân, cha mẹ, và quá khứ. Nhưng tương lai vẫn có thể được chọn lựa. Cháu nghĩ Phong tự biết phải làm gì. Có thể cháu hơi thất lễ và cách nói chuyện của cháu không có chừng mực. Cháu chỉ biết xin lỗi bà bác trai. Còn những chuyện khác thì thứ lỗi cho cháu. Vì cháu không thể làm được. Xin phép. Cháu phải về.
- Thôi được. Cháu cứ suy nghĩ thật kĩ. Khi nào thích cứ đến tìm bà. Cái nhà rộng lớn mà chẳng có đứa con đứa cháu nào hết. Bà chỉ có mình bác trai. Còn nó thì cũng chỉ có mình thằng Phong

41. Chương 41

Bà nội của Thanh Phong đích thân tiễn Thiên Di ra xe. Một lần nữa, Di được ngồi trong chiếc xe hơi sang trọng, đắt tiền. Nhưng cô không hề thấy vui hay hạnh diện. Tâm trạng Di vẫn buồn và đắm chiêu suy nghĩ ít lâu sau...

Tại công ty BVB, trường quay được dàn dựng theo ý của Thiên Di. Đây là buổi ghi hình và chụp ảnh mẫu của diễn viên Lệ Thi. Cô mình tính kiều kì này có thể tham gia vào dự án Paradise được hay không tùy thuộc trailer lần này. Cô hết sức tự tin và kiều ngạo về ngoại hình cũng như khả năng của mình. Cô chễm chệ ngồi trên ghế. Có người quạt mát và bưng nước.

- Thử thách mà Lệ Thi trải qua là cùng nam diễn viên Thanh Phong chụp nền cho poster chính. Bối cảnh xung quanh là một khu rừng với những chiếc lá mùa thu rơi nhẹ. Phong sẽ vào vai một hoàng tử vô tình ghé thăm khu rừng này. Còn Lệ Thi là cô gái bình thường đang ngồi trên khúc cây lớn. Hai người gặp nhau và bất chợt nhìn thấy một thiên đường trong mắt nhau. Ý tưởng là sự giao thoa giữa cổ tích và thời hiện đại. Mọi người hiểu rõ chứ?_Di nói
- Rõ rồi cô Helen_Lệ Thi kiều ngạo nói_Quá dễ
- Còn anh thì sao Thanh Phong. Anh nắm được ý tưởng chứ?_Thiên Di quay sang nam diễn viên hỏi. Anh im lặng không trả lời._Ok! Phục trang
- Có
- Chị giúp hai người mẫu này hóa trang kĩ một chút. Nhưng phải thể hiện sự tự nhiên_Di nhấn mạnh
- Không vấn đề. Mời anh Phong và chị Thi theo tôi_chị hóa trang nói, rồi dẫn đường cho họ vào bên trong trang điểm
- Đạo diễn Trình_Di bước đến một người đàn ông ngồi kế máy quay nói_Anh giúp tôi nhờ bên kĩ thuật một lát rải lá cây theo chiều gió thật tự nhiên nha!
- Cô yên tâm. Tôi đã dặn kĩ mọi người theo như kế hoạch rồi. Cô không cần run như thế đâu. Bình tĩnh đi_đạo diễn Trình lên tiếng trấn an

Thanh Phong và Lệ Thi bước ra. Anh đi ngang qua Thiên Di nhưng không hề để ý đến cô. Phong như ném vào sự chú ý của Di một sự lạnh lùng. Tình yêu này thật là lung, lúc thì say đắm, lúc thì dừng dưng, hờ hững. Di không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô cũng không thể có bất cứ biểu hiện gì. Buổi chụp hình bắt đầu. Mọi chuyện diễn ra theo ý tưởng và kế hoạch của Di. Cho đến lúc Phong gặp Lệ Thi đang ngồi

trên gốc cây to. Họ nhìn vào nhau thì Di đột nhiên kêu “Cắt” nhiều lần. Mọi người đều giật mình. Riêng Phong vẫn có vẻ thờ ơ

42. Chương 42

- Xin lỗi mọi người. Nhưng điều tôi cần là một cảm giác bất ngờ. Hai người phải nhìn vào nhau thể hiện bản thân vô tình gặp đối phương. Vừa thể hiện nét buồn của cảnh vật. Vừa thể hiện một tình cảm mà chưa bao giờ có được. Chứ không phải là ánh mắt đang yêu nhau say đắm_Di nói

- Như vậy có khác gì đâu_Lệ Thi ngắt lời

- Khác. Khác hoàn toàn. Ánh mắt hai người vừa thể hiện là ánh mắt của đôi tình nhân đã yêu nhau từ rất lâu. Cái tôi cần là ánh mắt của hai con người vừa bắt gặp nhau. Phải có chút ngỡ ngàng. Nhưng cũng phải thể hiện một tình cảm nằm sâu bên trong ánh mắt đó_Di tiếp tục giải thích_Lệ Thi. Cô đang đóng vai là cô gái thời hiện đại. Vô tình nhìn thấy hoàng tử. Ánh mắt phải ngạc nhiên và sững sốt một chút. Sau đó mới thể hiện tình cảm. Giống như kiểu tình cảm...kiểu tình cảm... mới

- Là tiếng sét ái tình._Đạo diễn Trình tiếp lời

- Đúng vậy. Còn nam nhân vật chính phải thể hiện tình cảm đặc biệt hơn. Vì anh là người đang đến thế giới này và bất chợt nhận ra tình yêu mà lâu nay đang tìm kiếm. Ánh mắt phải tình cảm hơn, phải có chút lạnh lùng thể hiện sự nam tính, cũng phải có chút sâu lắng và hạnh phúc. Mọi người nghỉ giải lao đi. Lát chúng ta sẽ làm tiếp

Nói xong, Di lẳng lẳng bước vào phòng hóa trang. Mọi người nghỉ tay uống nước. Di ngồi một mình suy nghĩ. Cô nhớ lại ánh mắt mà Phong nhìn Lệ Thi trong đoạn quay thử. Cô thấy khó chịu. Một sự khó chịu mà chưa bao giờ cô cảm giác được. Thanh Phong bước vào. Thấy Thiên Di, Phong định đi ra thì Di gọi

- Hôm nay anh bị sao vậy?

- Không sao.

- Em thấy ánh mắt anh hơi buồn. Hình như anh không muốn gặp em

- Vậy sao? Có lẽ cô suy nghĩ quá nhiều thôi.

- Sao anh nói chuyện lạ vậy?_Di bước đến vịn vai Phong hỏi

- Không lạ bằng việc một người con trai chạy đến ôm một người con gái trong khách sạn. _Phong hất tay Di khỏi vai mình_Còn cô ấy thì né tránh tình cảm của tôi bằng một sự thật mà cô ấy không bao giờ dám nói ra. Đó là cô ấy đã có người yêu_Phong tức giận nói

43. Chương 43

Dứt lời, Phong rời khỏi trường quay trong sự ngỡ ngàng của nhiều người. Tình yêu của anh đối với Di rất nhiều, đến nỗi khiến anh và Di khó thở. Có lẽ, với anh, mọi thứ bây giờ không còn quan trọng. Anh cảm thấy như bị phản bội. Anh cảm thấy như tình yêu của mình đặt không đúng chỗ. Anh cảm thấy tình yêu này đã khiến anh đi quá xa và quá mệt mỏi.

Di bước ra ngoài phim trường. Di vô cùng khó xử và bối rối. Không có nam nhân vật chính thì làm sao quay trailer. Di bất lực ngồi bệt xuống ghế. Đúng lúc đó, Thanh Phong quay lại. Cả đoàn phim vô cùng mừng rỡ. Vì họ sẽ không cần tốn thêm công sức và thời gian cho buổi quay khác. Phong thể hiện trách

nhệm và phong độ của mình. Đạo diễn ra dấu ọi người trở lại làm việc. Buổi quay tiếp tục diễn ra. Và lần này. Mọi thứ đều êm đẹp. Phong đã thể hiện được hình ảnh một hoàng tử lạnh lùng và ánh nhìn chứa đựng tình cảm theo ý tưởng chương trình. Nhưng không ai hay biết, khi cảnh quay diễn ra, cô gái nhiều lần xuất hiện trong đôi mắt chàng minh tinh này không phải là Lệ Thi. Đó lại là Helen. Là Thiên Di. Trác Thanh Phong đã tưởng tượng cô minh tinh trẻ là nhà thiết kế ngoại quốc. Trong ánh mắt anh, một ngôi sao sáng rực bên cạnh Thiên Di. Sâu thẳm trong lòng anh luôn yêu cô ấy. Dù nhiều lần sau khi cảm giác bị phản bội lấn áp, anh ép bản thân phải quên người con gái này. Nhưng với anh càng quên thì anh lại càng nhớ. Anh không thể vượt qua tình yêu thật sự của mình.

Đêm đó, anh không thể ngủ được. Anh vẫn khó chịu. Cảm giác đó như có một cái gai trong tim anh. Phong không thể ngồi yên trong nhà. Anh thấy vô cùng ngột ngạt. Phong tản bộ trên những con đường xa lạ. Rồi anh đi ngang qua con phố lần đầu tiên gặp Di. Anh mỉm cười. Rồi tắt hẳn. Anh bước đi. Đôi chân anh bước rất chậm. Anh chợt dừng lại khi thấy một cô gái say khướt, dáng đi lảo đảo bước ra khỏi một quán rượu. Cô gái mặc áo khoác màu xanh rêu dài qua đầu gối. Mái tóc xoăn dài màu nâu đen ấy bỗng nhiên quá đỗi quen thuộc với anh. Chỉ nhìn từ phía sau dáng đi thất thểu, xiên vẹo trên phố của cô gái ấy, Thanh Phong cũng nhận ra đó là ai. Thiên Di! Không ai khác. Phong liền chạy đến đỡ cô. Di quay lại. Thấy Phong. Di liền hất tay anh. “Không cần anh lo”. Di vẫn tiếp tục đi. Còn Phong lặng lẽ theo cô từ phía sau. Họ đi qua nhiều con phố. Họ lên xe buýt. Dọc qua nhiều nơi ở thành phố mua sắm bậc nhất Châu Á. Nhưng không ai trong hai người ngẩng nhìn chúng. Trên chuyến xe buýt bấy giờ chỉ còn hai người. Di rưng rưng nước mắt. Cô không hề để ý sự hiện diện của người ngồi ghế sau lưng mình là Phong. Còn anh càng không thể hiểu được vì sao Di lại say khướt rồi lại khóc. Phong rất đau lòng. Tim anh rất khó chịu. Nhưng anh chỉ dám ngồi nhìn cô và cùng cô khóc trong tim. Không có gì hơn lúc này, Phong cảm thấy bất lực vì không thể xoa dịu nỗi đau mà Di chịu đựng. Anh chỉ có thể thay đổi cách yêu cô là luôn ở phía sau để thầm che chở và an ủi cô. Tình yêu ấy dù với anh không biết khi nào nở rộ như hoa tường vi hay hoa mẫu đơn. Nhưng anh biết chắc nó sẽ không bằng giá hay lạnh lùng. Dù nó không phải tình yêu mãnh liệt đến mức gây chấn động trời đất. Nhưng nó sẽ là tình yêu mà anh sẽ vượt qua cả bầu trời rộng lớn trên cao và mặt đất cằn cỗi dưới chân. Mặc cho trời đất, hay thậm chí với anh suy nghĩ lúc này là Di không yêu anh, thì anh vẫn yêu cô ấy, vẫn luôn yêu cô ấy từ trong trái tim, từ trong kí ức tươi đẹp. Phong theo Di xuống xe. Anh ở ngay sau cô. Gió biển làm ùi hương của Di vương vấn trong từng mạch máu, từng hơi thở của Phong. Nhìn Di buồn bã bước dần ra mép biển thì Phong hoảng sợ. Anh chợt chạy theo kéo cô lại. Di giằng co, đẩy Phong ra nhưng không được. Anh ôm chặt cô trong vòng tay. Di òa khóc nức nở. Men rượu và nỗi đau khổ đã lấn áp lí trí Di. Bỗng cô ghì chặt Phong. Cô hôn anh. Từ trong sâu thẳm tình yêu, Phong luôn muốn được ở bên Di. Nhưng không phải như vậy. Phong đẩy Di ra. Anh từ chối nụ hôn đó. Anh kéo cô lên bờ. Di gục xuống trên bãi cát vàng óng ánh

44. Chương 44

- Dù gặp chuyện gì thì em đừng dằn vặt bản thân mình. Coi như anh xin em. Xin em hãy thương tiếc bản thân mình một chút

- Anh đừng có dạy đời em. Anh là ai chứ? Em làm gì thì kệ em. Anh không có quyền ngăn cản em. Đàn ông các anh. Ai cũng như ai. Chẳng ai thật lòng. Lúc này lúc khác không ngừng làm tổn thương tôi

Di lại òa khóc nức nở. Những giọt lệ đó mỗi lúc một nhiều và lăn dài trên khuôn mặt tròn trịa, trắng muốt ấy. Phong liền chạy đến ôm chặt lấy cô trong vòng tay rắn chắc của một người con trai muốn che chở ột cô gái. Anh mặc kệ bản thân có yêu cô nhiều hay không. Anh chỉ cần biết ngay lúc này phải an ủi cô, động viên cô. Anh cũng không cần để ý ai dòm ngó. Mặc kệ những tay săn ảnh nếu họ có đến. Phong mặc cho biển cứ vỗ sóng và gió cứ thổi mạnh. Anh vẫn ôm chặt Di.

- Nếu tình yêu đó làm cho em đau khổ thì em đừng yêu nữa.

- Em rất đau. Tim em rất đau.

- Vậy hãy quên đi. Hãy là chính em.

- Khó lắm! Em không thể vượt qua bản thân mình. Em không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra

Phong đưa Di về nhà mình. Trời rất khuya. Anh làm vậy không phải vì chiếm đoạt cô hay tranh thủ cơ hội có được tình cảm của cô. Anh chỉ đơn thuần yêu và yêu Di. Anh cứ đinh ninh trong lòng Khánh Hưng là người yêu của cô và làm cô đau khổ. Ngay lúc này, điều mà chàng minh tinh có thể làm cho cô gái là ở bên cạnh và chăm sóc mỗi giờ mỗi khắc. Anh không rời xa Di. Anh đặt ghế ngồi bên cạnh cô. Anh lấy khăn lạnh nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Những lúc Di ngủ tung mền xuống giường. Phong lặng lẽ đắp nó lên người cô. Những lúc chất cồn đọng lại trong thanh quản tạo ra những tiếng khô khốc, Phong liền vội vàng đỡ Di ngồi dậy và vỗ nhẹ lưng cho cô. Những lúc mệt mỏi tưởng chừng thiếp đi, anh đều giật mình tỉnh giấc nhanh chóng. Và ngay khi gà gáy, bầu trời vừa quang đãng, ánh bình minh vừa lộ diện, Phong đã lật dật vào bếp ninh xương nấu cháo. Anh tắt bật suốt buổi sáng mà không hề nghỉ ngơi. Mất anh quãng thâm. Da anh tái nhợt và thiếu sức sống. Lưng anh như tê buốt. Và chân anh như mỏi nhừ. Chưa bao giờ chàng minh tinh này lại cực nhọc đến như vậy. Ngay cả khi bận rộn đi diễn, anh vẫn có thời gian nghỉ ngơi dù chỉ ít phút. Nhưng lần này hoàn toàn khác biệt, anh không cho phép bản thân được phép nghỉ ngơi. Trong đầu anh chỉ suy nghĩ đến Di. Anh chỉ tắm rửa thật vội vàng rồi thay áo rồi đến phòng thu nhạc của công ty mà không hề dùng bữa sáng. Phong thật sự đã quên bản thân của mình.

45. Chương 45

“Anh vẫn còn nhớ phút giây ta vô tình gặp mặt. Tiếng trái tim đập thình thịch ấy, là thực sao? Nguyện vọng mỗi lúc một nhiều. Nền thế gian dường như ngày càng huyền ảo hơn. Cho đến khi chúng ta bước về phía trước. Hạnh phúc lại không thấy đâu. Bên nhau rất tốt. Bên nhau vốn dĩ có thể rất tốt. Vì sao...Anh thực sự đã sai. Anh không nên để em đi mất. Bên nhau vốn sẽ có thể rất tốt. Thế thì sao?. Nếu thời gian có thể quay trở lại. Hãy để anh lại dùng trái tim ôm chặt lấy em. Anh nói anh nguyện ý. Anh thực sự có thể. Buông rơi mọi thứ...”

Những lời hát nghẹn ngào, chất chứa tình cảm làm cho cả phòng thu không khỏi xúc động, rưng rưng nước mắt. Ai cũng cảm giác một cách chân thật tâm trạng của anh. Mọi người xôn xao. “Có phải anh đang yêu? Có phải anh đang bị người yêu từ chối”. Xong việc, mọi người rủ nhau đi ăn, đi karaoke. Một phần để xua tan bớt nỗi buồn của chàng minh tinh. Một phần là ăn mừng cho buổi thu âm diễn ra nhanh chóng và suôn sẻ. Nhưng Phong đều từ chối. Anh vội vã lái xe về nhà giữa trời trưa nắng nóng, bụng trống rỗng. Anh hối hả chạy vào phòng để thăm Di. Anh thật ngỡ ngàng khi chẳng có ai trong nhà. Anh tìm kiếm trong phòng khách, nhà bếp, phòng làm việc, sân trước, sân sau, hồ bơi lẫn phòng ngủ dành cho khách ở lại. Anh buồn bã ngồi bệt xuống bãi cỏ xanh sau nhà. Đúng lúc đó, Di gọi đến. Phong mừng rỡ nghe máy. Mọi lo âu như tan biến. Và nụ cười nở trên môi như nụ hoa buổi sớm

- Em về từ lúc nào vậy? Em thấy khỏe chưa? Em ăn hết cháo anh nấu chưa?

- Cám ơn anh. Em gọi để báo với anh là em sẽ bay về Việt Nam

- Khi nào em đi?

- Chiều nay.

- Sao gấp quá vậy? Em có quay lại nữa không?

- Em về giải quyết một số chuyện riêng rồi mới trở lại Hồng Kông. Anh ở lại giữ gìn sức khỏe

- Em cũng nhớ chăm sóc bản thân. Đừng uống rượu say nữa

Niềm vui bỗng hóa nỗi buồn. Hai người mới bắt đầu chớm nở tình yêu thì phải xa nhau. Phong vội vã lái xe đến khách sạn. Nhưng Di đã trả phòng. Anh liền đến sân bay. Con đường không hiểu sao lại đông đúc và huyền ảo đến vậy. Không còn lối trống nào để Phong có thể luồn xe vào. Anh vội vã bỏ xe, chạy bộ đến sân bay. Anh tìm kiếm khắp nơi chỉ để được gặp người con gái anh thầm yêu say đắm. Cả sân bay như

bị anh bối tung. Thật may mắn. Một người tiếp viên hàng không đã dẫn đường anh đến khu vực chờ của hành khách sắp bay chuyến bay đi Việt Nam. Anh vô cùng mừng rỡ khi thấy Di chuẩn bị bước vào cổng soát vé. Anh liền chạy một mạch đến kéo tay Di và ôm chầm lấy cô trong niềm vui sướng. Nước mắt kèm theo nụ cười, Phong nghẹn ngào nhìn Di

- Chúc em đi bình an
- Anh đến đây chỉ để nói như vậy thôi sao?
- À... không. Anh... anh... định hỏi em khi nào quay lại?
- Em không biết. Có thể. Vài ngày nữa hoặc lâu hơn. Em làm sao có thể bỏ công việc ở đây
- Uhm! Phải rồi. Chỉ có công việc!
- Không hẳn. Cũng có nhiều chuyện khác nữa. Thôi đến giờ em bay rồi. Anh còn gì để nói với em nữa không?
- Anh nghĩ là không.

46. Chương 46

Phong nhìn Di bước vào khu vực bay. Rồi máy bay cất cánh. Anh muốn nói với cô ấy rằng “Anh rất yêu em! Em có thể không đi được không?” . Anh rất mong Di ở lại. Nhưng anh tự hiểu bản thân không là gì so với người bạn trai bên cạnh. Phong buồn bã ra về

Tại Việt Nam

Vừa về nước, Di vội vàng đón xe đến công ty. Ngay lúc đó, cuộc họp cổ đông cũng đang diễn ra. Di đẩy cửa bước vào

- Cô thật càng ngày càng không biết phép tắc._Một cổ đông lớn tuổi đứng dậy, tức giận nói
- Tôi xin lỗi. Nhưng tôi thật sự không hiểu chưa đến thời gian định kì thì cuộc họp này sao lại có thể diễn ra?
- Chúng tôi muốn tổ chức họp lúc nào không cần nói với một nhân viên bé nhỏ như cô_Cổ đông lớn tuổi khác chen lời. Gương mặt rất kiêu ngạo
- Xin lỗi ông Triệu. Tôi nghĩ ông nên rút lại câu nói vừa rồi_Một người thanh niên ngồi ghế trên cùng đứng dậy nói_Cô Thiên Di đây đang sở hữu 10% cổ phần của công ty. Theo lý vẫn có quyền tham dự cuộc họp này.
- Tổng giám đốc Phan. Tôi nghĩ anh quá ưu ái cô ta rồi. Tôi thật sự thắc mắc về số cổ phần anh vừa nói có phải thật không. _Ông Triệu phản bác_Tại sao chúng tôi lại không biết chuyện này
- Con nghĩ bác nên hỏi cha con, cũng là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty thì sẽ rõ._Tổng giám đốc Phan tự tin đáp
- Thôi được. Đây cũng không phải chuyện quan trọng của buổi họp hôm nay. Điều mà chúng tôi muốn biết là chương trình hợp tác giữa chúng ta với phía Hồng Kông như thế nào? Chúng tôi không thể tiếp tục góp vốn khi chương trình chẳng thu được kết quả gì và quá kéo dài
- Đây là chương trình lớn. Tôi nghĩ chúng ta cần phải tốn một ít thời gian là điều không tránh khỏi_Phan tổng trả lời
- Vậy là bao lâu? Tiền bạc không phải là giấy nháp. Hội đồng quản trị cũng không thể chờ đợi thêm_một người khác trong hội đồng đứng dậy nói

- Một tháng. Tôi tin chỉ trong một tháng thì tôi có thể kết thúc chương trình tốt đẹp__Di tự tin trả lời__Mọi người không cần gây áp lực đến Tổng giám đốc Phan

- Không được. Hai tuần. Chúng tôi chỉ có thể cho cô hai tuần để kết thúc chương trình này. Nếu không. Cô sẽ phải rời khỏi ghế Giám đốc kinh doanh và cả ghế Chủ nhiệm phòng sáng tạo. Tổng giám đốc Phan cũng sẽ nhường ghế lại cho người khác__Cổ đông Triệu đe dọa

Dứt lời, ông Triệu và mọi người rời khỏi phòng họp.

Chiều hôm đó, Phan tổng lái xe đưa Di về nhà anh, gặp chủ tịch Phan trong phòng khách. Đó là một người đàn ông ngoài 60 tuổi, tóc bạc phơ nhưng dáng người rất khỏe mạnh. Ông ta đứng dậy niềm nở chào đón Di ngay khi thấy cô bước vào

- Cháu vất vả rồi

- Bác đừng nói như vậy. Là trách nhiệm của cháu thôi

- Cháu ngồi đi

- Hôm nay giám đốc Triệu và mấy người của ông ta không ngừng gây sức ép. Con nghĩ ông ta muốn lấy cái ghế này lâu lắm rồi

- Bình tĩnh nào con trai. Lão ta là như vậy rồi. Ba cũng biết trước nên mới giả bệnh ở nhà

47. Chương 47

- Cha cũng mảnh thật. Đưa con làm bia đỡ đạn

- Cái thằng nhóc này. Ít ra phải có một lần con đối diện với ông ta chứ! Với lại ta tin Thiên Di sẽ xoay sở được

- Sao cha biết cô ấy sẽ về mà xoay sở?

- Thì ta gọi chứ ai nữa. Không lẽ đợi con sao?

- Cha thật là... Sao lại gọi cô ấy về?

- Ta nghĩ cũng có người muốn Thiên Di về nhưng không dám nói. Ta chỉ làm trung gian thôi

- (Mỉm cười)__Uhm chủ tịch! Cho con hỏi tại sao con lại có 10% cổ phần của công ty?__Thiên Di lễ phép hỏi

- Ta cho cháu. Ta nghĩ cháu xứng đáng. Cháu cũng không cần cảm ơn ta. Với những gì cháu làm cho công ty suốt thời gian qua thì đây là phần thưởng

- Nhưng nó quá lớn. Con nghĩ chuyện này nên để sau được không chủ tịch?

- Thôi được. Chuyện đó thì bác không ép cháu. Nhưng tối nay tuyệt đối cháu phải ở lại ăn cơm với hai cha con bác

- Dạ!

Di ở lại ăn cơm với gia đình họ Phan giàu có rất vui vẻ, rất ấm cúng. Đến tối, chàng trai trẻ họ Phan đưa Di về nhà

- Mai anh đến đón em

- Không cần đâu Phan tổng. Tôi tự đi được

- Em đừng khách sáo như vậy. Chúng ta là bạn mà. Em cũng đừng xưng hô với anh là Phan tổng. Nghe xa lạ lắm! Gọi anh là Tuấn Anh đi

- Ok!

- Sao em lại thờ dài?
- Không có gì. Em chỉ thấy trong lòng không vui
- Vì công việc sao?
- Không phải. Chuyện riêng của em
- Theo anh đi dạo một chút hay em muốn vào nhà? Không lẽ cứ ngồi ngoài xe của anh suốt đêm sao?

Thiên Di ngược nhìn căn hộ của mình trong chung cư cao cấp qua kính cửa xe. Chợt cô thấy buồn. Dù có trở về một nơi đầy đủ tiện nghi, cô vẫn thấy buồn tẻ, đơn độc. Di nhẹ cúi đầu thờ dài. Tuấn Anh như hiểu ý nàng, anh lái xe chở cô đi dạo quanh Sài Gòn về đêm, cũng không kém phần đèn đóm, nhộn nhịp. Rồi anh đưa cô đến một bãi biển rộng lớn, bãi cát vàng óng ánh, sóng vỗ nhẹ nhẹ và ánh mặt trời còn e ấp trong làn sương trắng. Hai người ngồi nói chuyện với nhau, cùng nhìn những chiếc tàu bắt cá trở về sau một đêm chài lưới.

- Em ăn đi_Tuấn Anh mỉm cười, đưa hamburger cho Di
- Cảm ơn!
- Anh thấy từ lúc em về nước thì gương mặt không còn tươi tắn như trước. Em lúc nào cũng thờ dài rồi cúi mặt. Có chuyện gì sao?
- Phải. Có chuyện. Nhưng em không biết phải nói sao? Em thấy rất khó chịu
- Công việc thì anh nghĩ em có thể giải quyết mọi thứ thật tốt đẹp. Nên chuyện khiến em phải suy nghĩ chắc chắn là tình cảm đúng không?
- Em cũng không biết nữa. Thật sự nó rất phiền phức. Lúc thì rất gần gũi. Lúc thì ... giống như không quen biết. Em thật sự không biết anh ấy nghĩ gì
- Vậy là em yêu người đó rồi

48. Chương 48

- Em cũng không biết nữa. Khó khăn lắm em mới vượt qua bản thân để từ từ chấp nhận anh ấy. Vậy mà không hiểu tại sao hôm trước nói yêu, hôm sau liền lạnh nhạt. Không lẽ vì anh ấy nổi tiếng nên có tính cách khó hiểu như vậy
- Chuyện phiền não nhất trên đời chỉ có một chữ tình
- Sao anh lại thờ dài?
- Không có gì. Uhm! Anh nghĩ do em là người thần thần còn anh ấy là người hơi nội tâm. Nên nhiều chuyện em không hiểu
- Nói chuyện với anh thật sự rất thoải mái. Anh đúng là người bạn tốt nhất của em
- Phải. Là bạn. Có lẽ anh không nên mơ tưởng. Nếu đã có người yêu thì anh phải dừng lại
- Anh lắm bầm gì thế?
- Không có gì. Anh chở em về sửa soạn rồi đi gặp bạn anh

Di vẫn vô tư mà không hề để ý bên cạnh mình cũng có một người con trai thầm yêu mến cô. Nhưng người ấy lại là một chàng trai có tiền, tài giỏi và hiện đại, không muốn chiếm đoạt tình cảm của ai. Càng không gượng ép để có được tình yêu của một cô gái. Tuấn Anh vẫn vui vẻ đối xử với Di như một người bạn, một người em gái.

Trong khi đó, tại Hồng Kông, Thanh Phong lo lắng lo người yêu thầm kín rất nhiều. Anh đứng ngồi không yên. Ăn ngủ cũng không đủ giờ đủ giấc. Gương mặt phờ phạc hẳn đi chỉ sau hai ngày. Giọng hát của anh ở phòng thu dường như yếu hẳn, mất hết sức sống. Mọi người xung quanh, bạn bè đều cảm thấy vô cùng lo lắng. Họ thay nhau rủ anh đi ăn, đi uống nước, đi tắm suối nước nóng, đi bơi, đi karaoke.v.v... Phong vẫn không cảm thấy vui vẻ trong lòng. Mọi thứ đều trở nên mờ nhạt và vô nghĩa khi không có Di bên cạnh. Anh bước đi ngoài phố cũng ủ rũ hơn. Điều anh tha thiết bây giờ có lẽ không phải là bán chạy đĩa hát hay những bộ phim của anh được hưởng ứng. Anh chỉ muốn nhìn thấy Di. Và đi đâu, anh cũng cảm thấy Di ở đó. Có khi anh thấy Di ngồi đong đưa chân trong công viên. Có khi anh thấy Di đứng khom người nhìn những chú thỏ bông bán trong siêu thị. Có khi anh thấy Di cười híp mắt chỉ vì chọn được chiếc áo đẹp ưng ý trong khu chợ đêm. Có khi anh nhìn một cô gái ngồi uống café trong nhà hàng cũng cảm giác đó là Di. Cái dáng vẻ ngồi uống tách café capuchino từ tốn, đầy suy tư của Di mỗi lần hai người ra ngoài đều đọng lại trong chuỗi kí ức tươi đẹp mà anh không bao giờ quên. Đã đến ngày thứ năm kể từ lúc Di đáp máy bay về nước, chưa giây phút nào Phong không nhớ người yêu. Dù cho anh biết cô đã có bạn trai và việc suy nghĩ về cô như vậy thật không phải phép. Nhưng sao anh không thể khống chế được bản thân. Trong lòng Thanh Phong chưa bao giờ nảy sinh suy nghĩ sẽ cướp đoạt tình yêu của ai khác. Và càng không muốn Di khó xử hay phải chọn lựa. Anh chọn cách âm thầm yêu cô. Để rồi trái tim anh mỗi ngày một nhớ nhưng da diết.

Sau buổi quay thử, đoạn trailer được giữ lại để tung lên mạng và thực hiện quảng cáo theo yêu cầu của công ty BVB. Lượng khán giả ngày càng gia tăng. Họ nóng lòng chờ đợi Show diễn tổ chức. Ai cũng vui vẻ ăn mừng. Riêng Phong vẫn không vui. Thành quả này thật sự rất tốt và người anh muốn chia sẻ chính là Di. Anh đến công ty mà trong lòng buồn và khó chịu. Phong dạo bước khắp công ty để giết thời gian. Chợt anh đi lùi lại và nhìn vào phòng tiếp khách của công ty. Anh vô cùng ngạc nhiên đến bất ngờ. Phong đẩy cửa bước vào. Anh mừng rỡ khi nhìn thấy người yêu thầm kín anh nhưng nhớ bấy lâu đang ngồi đọc báo ở đây. Thanh Phong vội vàng bước đến. Anh ngồi cách Di một ghế, gương mặt sáng hẳn và giọng nói cũng hơn hớn nhiều

49. Chương 49

- Em về khi nào vậy? Sao không gọi anh ra đón? Em về lại Hồng Kông một mình hay đi với ai nữa? Em về rồi có dự định gì không? Em ở khách sạn hay ở đâu?

- Ngưng! Anh hỏi dồn dập như vậy sao em trả lời kịp

- Ồ! Anh xin lỗi. Tại anh thấy ... vui khi gặp em

- Em về nước một mình thì quay lại Hồng Kông cũng một mình. Em cũng vừa mới xuống máy bay.

- Em không đến đây với bạn trai em sao?

- Bạn trai?_Thiên Di nhìn Phong với nét mặt khó hiểu_Em không có bạn trai. Anh có nhầm lẫn gì không?

- Vậy còn người thuê phòng cạnh em trong khách sạn? Anh ấy không phải bạn trai em sao?

- Không! Anh ấy chỉ là bạn của em từ hồi hai đứa trong cô nhi viện. Anh ấy vẫn ở Hồng Kông. Không có về nước với em. Anh đang nghĩ gì vậy?

- Không có gì. Chỉ là... anh tưởng... anh ấy là người yêu của em. Anh thấy anh ta ôm em trong khách sạn

- Khi nào chứ? À à! Em nhớ rồi. Lúc đó anh ấy hơi say. Em công nhận là anh ấy có thích em. Nhưng em không có cảm giác gì với anh ấy. Không hiểu sao em lại giải thích với anh.

- Quá tốt!

- Anh làm gì mà nhảy cẫng lên thế kia? Hôm nay anh kì quái làm sao đó. Em nghe nói đoạn quay thử rất được ưa chuộng. Một vài ca sĩ cũng muốn mua nó làm nền cho ca khúc của họ.

- Đúng vậy. Tối nay công ty có mở tiệc chúc mừng. Em có đi không
- Cho em xin. Em chỉ muốn ở một mình. Mấy chuyện ồn ào đó không hợp với em. Mà nè! Có khi nào anh cảm thấy hối hận khi đi theo con đường nghệ thuật này không?
- Không. Sao em lại hỏi vậy?
- Cho dù nó có nhiều cạm bẫy, nhiều thị phi, ganh đua, đấu tranh. Thậm chí hãm hại nhau. Anh cũng không có cuộc sống bình thường như người khác. Đi đâu hay làm gì cũng phải e dè
- Chắc chắn có chuyện gì xảy ra phải không? _Phong nghiêm mặt nhìn Di
- Không có. Chỉ là em đột nhiên muốn hỏi. Anh trả lời em đi
- Chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ rút lui hay sẽ hối hận. Đem đến niềm vui cho người khác cũng là đem niềm vui cho bản thân mình. Nếu sợ những khó khăn của nghề thì anh đã không trở thành diễn viên, cũng không trở thành ca sĩ. Từ nhỏ, anh đã đi theo giám đốc đài để kiếm sống bằng năng lực của mình. Anh không sợ phải đối mặt với thử thách hay khó khăn
- Từ nhỏ anh đã không ở với gia đình. Anh có nhớ họ không? Nhớ bà anh nữa
- Em đã gặp họ? _Phong đứng bật dậy khỏi ghế
- Điều đó không quan trọng. Em chỉ nghĩ ai cũng có gia đình. Anh không thể lựa chọn xuất thân hay cha mẹ của mình. Quá khứ qua rồi. Anh đừng cố chấp nữa. Em đã xem báo cáo về sự nghiệp của anh trong thời gian qua. Em nghĩ đến lúc anh nên thử thay đổi hướng đi của mình
- Anh nghĩ em nên giữ cái này

Nói xong, Phong rút xấp giấy vẽ đã được dán khéo léo trong cặp rồi đưa cho Di. Anh luôn đem nó bên mình. Anh chưa bao giờ rời xa nó cũng giống như rời xa Di. Nhưng lần này anh thật sự tức giận. Phong đứng dậy rồi bỏ ra ngoài. Nét mặt anh không hề vui vẻ. Đôi mắt Phong u sầu và tức giận. Có lẽ, anh không hề muốn Thiên Di tiếp xúc với gia đình mình. Phong vội vã lái xe đến dinh thự của Trác gia. Anh xồng xộc đi vào. Người đàn ông nguyên tắc, cổ hủ Trác Đài đang ngồi nói chuyện với mẹ thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của anh. Bà của Phong mừng rỡ nắm tay cháu trai. Anh buông tay bà rồi đứng trước mặt ông Trác tức giận nói

50. Chương 50

- Tôi mong ông đừng bao giờ làm phiền Helen. Cô ấy không liên quan gì đến gia đình này. Ông cũng đừng gieo vào đầu cô ấy những tư tưởng của ông
- Người nói chuyện với cha mình như vậy hả? _Ông Trác tức giận đứng dậy quát
- Phong nè! Xin lỗi cha con đi. Đừng làm ông ấy tức giận _Bà Phong hốt hoảng khuyên can _Sao hai cha con cứ gặp nhau là đấu khẩu? Con nó đến chơi thì nói chuyện cho nhỏ nhẹ chứ?
- Mẹ thấy nó nói chuyện với cha nó như thế nào rồi đó. Nó không hề xem người cha này ra gì _Ông Trác nói, giọng vẫn còn tức giận
- Kể từ khi ông từ chối đưa tiền cứu mẹ tôi thì ông đã không còn là cha của tôi.
- (Ông Trác tát mạnh đũa con trai duy nhất của mình) _Mày thật là hỗn láo. Nếu không coi đây là nhà thì mau cút khỏi đây.

Phong rời khỏi ngôi nhà. Anh kìm nén những giọt nước mắt. Anh không khóc vì bị cha đánh hay bị đuổi khỏi dinh thự cao sang, quyền quý. Anh khóc vì nhớ lại người mẹ đáng thương. Người phụ nữ cao niên, bà nội Phong cũng vô cùng khó xử khi đứng giữa con và cháu. Bà cũng cảm thấy ân hận. Vì xưa kia, bà cũng từ chối giúp đỡ mẹ Phong. Chỉ vì danh tiếng của gia đình.

Phong lái xe về nhà. Màn đêm buông xuống. Chiếc xe dừng lại trước cổng. Anh bước xuống xe và vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thiên Di ngồi đợi. Cô đứng dậy nhìn anh. Nhưng Phong không nói gì. Anh chỉ mở cổng rồi lái xe vào sân. Anh để cổng mở. “Em vào đi”. Cô chỉ lẳng lặng bước theo anh vào nhà. Phong bấm nút điều khiển cho cổng đóng kín lại. Hai người ngồi trong phòng khách một lúc lâu. Không ai nói chuyện với ai. Bầu không khí trở nên im lặng

- Anh vừa đi đâu về thế?_Di chủ động lên tiếng hỏi_Em chỉ định ghé qua để nói tiếng xin lỗi
 - Em đến đây lâu chưa?
 - Cũng suốt buổi chiều rồi. Nếu biết phải ngồi đợi lâu thì em đã mặc quần dài. Muỗi đốt quá trời
 - Ai bảo em đợi anh? Ai bảo em mặc váy? Ai bảo em đến đây để bị muỗi đốt chứ?_Phong đứng dậy, lấy trong tủ thuốc một tuýp kem nhỏ rồi đưa cho Thiên Di_Thoa vào đi
 - Cảm ơn! Anh càng lúc càng khó hiểu
- Di loay hoay vén váy lên. Đôi chân trắng hồng, mịn màng làm cho Phong phải quay mặt đi. Không hiểu sao hôm nay cô vùng về đến mức không thể mở nắp tuýp kem trị muỗi đốt. Phong liền bước đến lấy tuýp kem rồi mở nắp, nhẹ nhàng thoa kem lên những đốm đỏ trên chân cô. Lúc đầu, Di cũng ngại, rụt chân lại. Nhưng Phong nhìn cô rồi cầm chân cô để lên đùi mình. Anh tỉ mỉ thoa kem chống ngứa cho Thiên Di. Gương mặt anh có chút đắm chiêu suy nghĩ. Phong thoa kem thuốc xong, Di vội kéo váy che kín chân. Cô rút trong túi xách một quyển sổ tay lớn rồi đưa cho Phong.
- Cái gì vậy?_Phong ngạc nhiên hỏi
 - Anh đọc đi. Em đã chuẩn bị trước câu trả lời của anh rồi
 - Trả lời gì?
 - Chắc quản lý của anh không nói với anh. Lúc trưa, em có nói chuyện với thư kí Trương. Anh ấy đã giúp em gọi điện đến các tòa soạn và đài truyền hình trong nước. Ngày mai anh sẽ tham dự buổi họp báo cá nhân trước buổi họp báo ra mắt Show diễn thời trang “Magic in magic”
 - Sao em lại làm vậy?
 - Uhm! Nếu không thể khiến anh thay đổi sự nghiệp thì chỉ bằng giúp anh tiếp tục tỏa sáng trên con đường anh chọn
 - (Phong mỉm cười)_Anh đâu phải là ngôi sao đâu mà tỏa sáng?
 - Trong mắt em anh chính là một ngôi sao sáng nhất

51. Chương 51

Câu nói của Di vừa dứt. Phong liền nhìn cô bằng ánh mắt đặc biệt. Mọi thứ trong phòng như biến mất, chỉ để lại không gian cho hai người. Xung quanh như tràn ngập một màu hồng với những ngôi sao đỏ lấp lánh. Hai người chìm trong ánh nhìn của nhau. Di cảm nhận trái tim mình đang thổn thức. Cô vụt đứng dậy. Nhịp tình yêu vừa mới bắt đầu liền bị ngắt quãng. Họ cùng nhau nghiền cứu những vấn đề sẽ xảy ra trong buổi họp báo ngày mai. Thỉnh thoảng, Phong không quên gửi cho người con gái đặc biệt này một ánh nhìn trìu mến, đầy yêu thương. Thiên Di tỉ mỉ trong từng chi tiết. Cô miệt mài xem xét chúng rồi ngủ gục trên bàn. Phong mỉm cười nhìn ngôi sao bé nhỏ của mình rồi khoác áo cho Di một cách nhẹ nhàng. Anh thật sự đã yêu người con gái này hơn những gì anh cảm nhận. Sáng sớm hôm sau, anh dậy từ rất sớm để sửa soạn và nấu bữa sáng. Còn Di vẫn nằm ngủ say trong phòng của anh. Phong đứng dựa bên cửa ngắm nhìn dáng vẻ của cô gái lúc ngủ khiến càng xao xuyến. Nó rất chân thật, không hề giả tạo. Dáng hình đó rất tự nhiên, rất say sưa như gặp phải giấc mơ đẹp. Phong đến phòng sách. Giữa phòng có một cây đàn dương cầm màu đen. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống đàn những nốt đàn đầu tiên. Rồi anh cất tiếng hát theo tiếng

đàn đó. Chúng trở nên rất du dương và gợi cảm. Phong nhập tâm vào bài hát quen thuộc của mình. Anh dồn mọi tâm tư, tình cảm vào nó. Anh như trút hết tâm trạng của một người con trai mới tìm được một tia sáng trong đời và đang đắm chìm trong đó với nỗi nhớ nhung da diết, với tình yêu vô bờ, muốn được bày tỏ, được che chở cho người yêu. Những lời nhạc tưởng chừng bình thường bỗng trở nên đặc biệt và say đắm. Thiên Di nhẹ bước vào khoảng nhạc đó như đang bước vào chốn thiên đường tươi đẹp. Mà nơi đó chỉ toàn mây trắng, mây hồng và mây ngũ sắc. Còn phong ngồi bên cây đàn dương cầm đặt giữa những đám mây đó. Xa xa là một tòa lâu đài trắng lộng lẫy mà Di không thể vớ tới. Từ đó tỏa ra những làn gió mát. Di như đứng bên cạnh Phong trên đám mây trôi lững lờ. Anh như chàng bạch mã hoàng tử với bộ áo trắng và chiếc vương miện bằng vàng sáng óng. Còn Di giống như nàng công chúa với chiếc váy xinh xắn nhiều tầng màu hồng và đội vòng hoa lily trắng xen kẽ nụ hoa hồng tiểu muội. Tiếng đàn bỗng dừng lại làm tan biến cảnh mộng đẹp dễ. Di như còn say đắm trong ảo tưởng chưa thể tỉnh giấc cho đến khi Phong gọi

- Em sao vậy? Làm gì đứng ngây ra thế?
- Một thiên đường rất đẹp.
- Em lại tưởng tượng gì thế? Thôi ra ngoài ăn sáng đi. Em lúc nào cũng bỏ bữa sáng hết
- Em nói thật đó. Tiếng đàn kèm theo giọng hát của anh đưa em vào một chốn thiên đường rất đẹp. Thảo nào anh lại được mệnh danh là hoàng tử âm nhạc và là ca sĩ được hoan nghênh nhất của Châu Á
- Em đừng quá lời. Anh chỉ thỉnh thoảng mới đàn. Ngồi xuống đi. Anh lấy thức ăn ra_Phong đẩy nhẹ Thiên Di ngồi vào ghế trong nhà bếp
- Anh không tin em nói sao? Tuy em không có chút kiến thức gì về âm nhạc. Nhưng em tin vào cảm nhận của mình. Anh đàn rất hay. Vậy mà chưa bao giờ em thấy anh đàn trên truyền hình hay trong show diễn
- Anh đã nói anh chỉ đàn khi cảm thấy thích thôi. Chẳng phải tài năng gì to tát. Em ăn đi_Phong đặt đĩa bít tết trên bàn
- Nếu trong đoạn phim quảng cáo chủ đạo có cảnh anh ngồi đàn giữa thiên đường thì em nghĩ sẽ rất tuyệt. Đúng rồi! Em nên chỉnh sửa lại đoạn phim quảng cáo
- Nhưng nó được tung trên khắp phương tiện truyền thông rồi
- Không sao. Em nhất định chỉnh sửa nó_Di vội vã rời khỏi bàn ăn, chạy ù ra ngoài đón xe đến công ty BVB trong sự ngỡ ngàng của Thanh Phong

52. Chương 52

Di đến gặp giám đốc đài và trình bày ý tưởng mới của mình. Cô dùng hết khả năng của mình để thuyết phục ông ấy chấp nhận chỉnh sửa lại đoạn phim quảng cáo cũng là đoạn phim tuyên truyền cho Show diễn Hoa – Việt được tổ chức tại Việt Nam

Buổi họp báo về nam diễn viên kiêm ca sĩ Thanh Phong diễn ra. Phóng viên được mời đến khá đông. Về khách mời chỉ có Thiên Di. Vì mục đích lần này là tuyên truyền cho anh. Còn cô đến với vai trò là người hợp tác. Họ vui vẻ trả lời những câu hỏi phóng viên đưa ra. Chúng đều được chuẩn bị sẵn. Nhưng. Sự tò mò và bản chất sẵn tin độc đã khiến các phóng viên đưa ra những câu hỏi ngoài lề

- Thưa nam diễn viên Thanh Phong. Xin anh cho biết tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện trở lại trong giới giải trí sau một thời gian dài bằng sự hợp tác với cô Helen không?_Một nam phóng viên hỏi
- Tôi nghĩ. Đó là một sự tình cờ. Và tôi muốn giành nó cho người hâm mộ của mình
- Chúng tôi nghe nói anh đang dần bị công ty BVB tước bỏ các chương trình và dự án hợp tác. Như vậy có đúng không?_một nữ phóng viên khác hỏi

- Nếu mọi người cảm thấy anh Thanh Phong đây đang bị tống vào “lãnh cung” thì tại sao anh ấy lại trở thành người mẫu chủ đạo trong chương trình thời trang mang tính hợp tác quốc tế này?_Thiên Di trả lời thay
- Cô Helen! Vì sao cô lại chọn nam diễn viên Thanh Phong tham gia chương trình của mình thay vì những siêu người mẫu khác?_Một phóng viên khác tiếp tục hỏi
- Có phải vì cô và anh ấy có mối quan hệ nào đó không muốn cho ai biết nên cô làm vậy phải không?_một phóng viên khác hỏi dồn
- Vậy tôi xin hỏi các vị. Suốt thời gian hoạt động nghệ thuật. Nam diễn viên kiêm ca sĩ Thanh Phong này chúng tôi thực lực của mình không? Hay anh dùng tiền để mua nó. _Thiên Di tự tin trả lời
- Vậy nghi vấn tình cảm giữa cô và anh ấy như thế nào khi cô thường xuyên gặp mặt riêng và đến nhà nghỉ của nam diễn viên.
- Gặp riêng và gặp chung khác nhau nhiều lắm không? Nếu tôi đến nhà bạn rồi gặp riêng bạn thì không lẽ tôi và bạn yêu nhau._Di dí dỏm trả lời_Hơn nữa, tôi là một nhà thiết kế, và trong chương trình này cũng có mặt của các siêu mẫu nam đến từ Mỹ, Canada, Ý, Pháp. Cả nước Việt Nam của tôi. Không lẽ tôi gặp họ rồi đến nhà họ dùng cơm thì cũng gọi là quen sao? Nếu vậy thì tôi quá may mắn và chắc sẽ phát điên thôi
- Ý cô đang từ chối tình cảm của nam diễn viên Thanh Phong
- Tôi nghĩ tôi yêu bài hát và diễn xuất của anh ấy hơn là Thanh Phong ngoài đời_Thiên Di mỉm cười đáp_Hơn nữa tôi xin cam đoan với những người hâm mộ. Nam ca sĩ Thanh Phong sẽ có một điều rất đặc biệt trong đoạn phim tuyên truyền. Đó cũng là một món quà rất đặc biệt dành cho tất cả những ai yêu mến anh trong thời gian qua
- Vậy còn anh? Anh cảm thấy cô Helen là người như thế nào? Có phải anh từ chối mọi chương trình của mình để tham gia dự án này không? Và anh có thể tiết lộ đôi chút về sự thay đổi bất ngờ về đoạn phim anh tham dự không?
- Về công việc thì chắc chắn tôi không thể tiết lộ. Vì đó là một món quà bất ngờ. Còn về Helen. Tôi không tiện nhận xét. Chắc các bạn giỏi nhận xét người khác hơn tôi. _Phong mỉm cười đáp
- Thời gian họp báo cũng đã hết. Xin hẹn các bạn vào buổi họp báo lần tới. Công ty chúng tôi đã tổ chức một buổi tiệc nhẹ chiêu đãi các vị ngoài đại sảnh. Mong các bạn phóng viên giành chút thời gian thưởng thức. Xin cảm ơn_thư kí Trương nói

53. Chương 53

Kết thúc họp báo, mọi người thay nhau chụp hình với nam diễn viên trẻ. Thiên Di bị đẩy sang một bên. Đó cũng là điều hiển nhiên và tất yếu. Không ai cần biết tác giả như thế nào. Chỉ cần biết bài hát có hay không? Không ai cần biết nhà thiết kế là ai? Chỉ cần biết trang phục đó đẹp đến đâu? Và điều mà người hâm mộ quan tâm là chàng minh tinh trẻ chứ không phải cô gái đến từ nước khác.

Những buổi họp báo và tuyên truyền liên tục diễn ra. Thanh Phong trở thành trang bìa của mọi tin tức. Sự nghiệp của anh dần chói sáng trở lại. Trong các sự kiện dù lớn hay nhỏ, người quản lý của anh và công ty BVB đều mời Thiên Di là khách mời. Thỉnh thoảng, họ vẫn có những buổi chụp hình chung và cùng tham dự những buổi tiệc. Mối quan hệ của hai người ngày càng thân thiết.

Một ngày kia, khi mặt trời mới vừa lên cao. Thanh Phong hôn hờ mua một bó hoa hồng rất to và lái xe đến khách sạn Thiên Di nghỉ chân. Ngay từ lúc ngồi trong xe, tim anh đã rạo lên những nhịp đặc biệt. Chưa bao giờ anh tặng hoa cho con gái. Hiển nhiên là ngoài đời thực. Còn trong phim ảnh thì có lẽ quá nhiều. Thế nhưng, chưa lúc nào như lúc này, anh hồi hộp đến vậy. Đường đông xe. Anh vô cùng háo hức. Nhưng anh không bỏ xe và chạy bộ đến khách sạn nữa. Vì bây giờ còn quá sớm. Anh không muốn đánh thức

Thiên Di. Anh dậy từ lúc gà gáy. Chính xác hơn là suốt đêm anh không ngủ. Chỉ chờ đến khi nhà vườn mở cửa, anh vội đến để mua bó hoa đầu tiên và đẹp nhất khi trên từng cánh hoa còn đọng sương. Trong khi đó, tại phòng khách sạn của Thiên Di nghỉ chân, tiếng chuông cửa đánh thức giấc ngủ của cô. Di vội đáp nhanh “Đợi chút”. Cô lật đật chạy vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Tiếng chuông cửa không ngừng dồn dập khiến cô không kịp thay quần áo chỉnh tề. Di đành khoác áo rồi bước ra mở cửa. Cô vô cùng kinh ngạc vì trước mắt cô, ngay khi cánh cửa mở ra thì Tuấn Anh đã đứng đợi với nụ cười tươi tắn. Trong sự xúc động, Di liền ôm chầm anh. Thật không ngờ, đúng lúc đó, Thanh Phong từ thang máy lên, đứng cách phòng cô ba căn phòng khác. Chàng minh tinh bỗng bàng hoàng vì lần này, không thể sai được, người yêu mà anh muốn tặng bó hoa hồng đỏ thắm đang ôm một người con trai cao ráo trong bộ vest lịch lãm ngay trước cửa phòng. Nước mắt anh bắt đầu rưng rưng. Anh cảm thấy như trái tim tan vỡ và tình yêu không đủ lớn để anh có thể chịu đựng. Phong quay người lại để không nhìn thấy cảnh tượng đó. Anh định bước đi thì Thiên Di nhìn thấy. Cô liền chạy đến kéo tay anh. Phong gạt đi nước mắt nhìn cô. Rồi anh trao bó hoa cho cô mà trái tim như tan nát, gương mặt không còn vui vẻ, hờn hờ.

- Anh đến khi nào vậy? Lại đây. Em giới thiệu cho anh biết một người
- Không cần đâu_Tuấn Anh từ xa bước đến, đưa tay ra chào Thanh Phong. Anh tự tin nói chuyện với chàng minh tinh bằng tiếng Anh. Vì tổng giám đốc trẻ tuổi này chưa bao giờ đi học tiếng Hoa_Chào anh! Tôi là anh của Thiên Di. Rất hân hạnh gặp anh
- Chào anh! Tôi là Thanh Phong_Chàng minh tinh cũng tỏ ra không kém tài giỏi khi giao tiếp bằng Anh ngữ
- Hai người có thể nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh thì em không cần làm phiên dịch_Thiên Di mỉm cười. Cô tỏ ra rất vui vẻ khi được nói tiếng Anh trò chuyện với hai chàng trai
- Chúng ta vào trong đi. Đứng bên ngoài không tiện đâu_Tuấn Anh nói xong thì đi trước về phòng nghỉ của Thiên Di
- Sao chưa bao giờ nghe em nhắc là có anh trai? Suýt nữa thì..._Thanh Phong nói thầm bên tai Thiên Di bằng tiếng Hoa
- Suýt nữa thì sao? Không lẽ anh nghĩ anh ấy là bạn trai của em rồi anh lại thất thủ đi về
- Ai nói anh thất thủ?
- Còn chối. Lúc em đứng ở cửa thấy anh nhìn tụi em rồi quay người định bỏ đi còn gì. Thôi vào trong đi

54. Chương 54

Thiên Di nắm tay Phong vào căn hộ khách sạn cô thuê để nghỉ chân khi làm việc ở Hồng Kông. Di vội vàng vào trong phòng ngủ của căn hộ để thay áo chỉnh tề. Bên ngoài phòng khách, Thanh Phong và Tuấn Anh vừa uống cà phê vừa trò chuyện

- Hai người đang quen nhau sao?_Tuấn Anh mỉm cười nói_Thiên Di có nói với anh tôi là ai không?
- Không.
- Vậy cô ấy chắc ít tâm sự với anh lắm nhỉ! Tôi là xếp của Thiên Di. Chúng tôi là bạn với nhau lúc học lấy bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh bên Pháp
- Nhưng anh vừa mới nói là anh trai. Tôi thật sự không hiểu cho lắm!
- Anh yên tâm đi. Thiên Di chỉ coi tôi là anh trai. Chúng tôi cũng đã dùng bia để kết nghĩa rồi.
- Mỗi lúc uống say là cô ấy cứ nói lung tung
- Anh thử rồi sao? Hi hi. Di mặt nào cũng tốt. Duy chỉ lúc say là hơi tệ

- Tôi nhớ lúc đó cô ấy say đến mức..._Bổng Phong ngừng nói mà chỉ mỉm cười. Anh chợt nhớ về lần bên bãi biển, Di đã ghì chặt anh và hôn anh
- Sao? Lúc đó như thế nào?
- Hai người đang nói xấu gì em đó?_Di từ trong phòng ngủ bước ra
- Không có gì. Chỉ đang kể về những lúc em say thì đáng vẽ của em như thế nào thôi_Tuấn Anh mỉm cười nói
- Hay quá ha! Bộ hai anh hợp ý lắm sao? Cười cười nói nói đến nỗi trong phòng em cũng cảm thấy ồn ào
- Thôi chúng ta đi ăn sáng. Anh có đi không Thanh Phong
- Hai người đi đi. Tôi có chuyện ở phòng thu_Thanh Phong buồn bã trả lời

Phong bước ra khỏi căn hộ sáng sủa. Anh lái xe về nhà. Là một người con trai, anh biết Tuấn Anh cũng có tình cảm với Thiên Di. Chỉ từ ánh mắt triu mến và đầy tình cảm khi Tuấn Anh nhìn Thiên Di cũng khiến Phong cảm thấy vô cùng buồn bã. Anh tự nhủ “Mình là ai chứ? Mình chỉ là một ca sĩ bình thường, chỉ là một diễn viên nhỏ bé. Một lúc nào đó mình không còn theo đuổi sự nghiệp này nữa. Mình sẽ trở thành người trắng tay. Mình lấy gì để có thể so sánh với một Tổng giám đốc giàu có lại lịch lãm.”. Chưa lúc nào chàng mình tỉnh cảm thấy tự ti về bản thân của mình như lúc này. Anh yêu người yêu bằng cả trái tim. Nhưng với lí trí, anh cũng không thể vượt qua sự thật phũ phàng rằng tình yêu có đẹp đến đâu cũng không thể vượt qua cuộc sống thực tại no ấm, đầy đủ.

55. Chương 55

Trong khi đó, Thiên Di đưa Tuấn Anh đi tham quan khắp nơi. Đến sập tối, họ trở về khách sạn. Chàng tổng giám đốc họ Phan cũng thuê căn phòng nghỉ cách phòng Di không xa. Ai nấy về phòng của mình. Di liên tục bật điện thoại. Dường như cô đang chờ đợi cuộc gọi của ai đó. Nhưng không có ai. Di ủ rũ khoác áo rồi ra ngoài đi dạo một mình. Di không biết đi đâu. Thỉnh thoảng cô lại rút điện thoại trong túi để lục tìm trong danh sách cuộc gọi nhớ và cuộc gọi đến. Lại trống rỗng. Di chờ ai? Chỉ một tiếng thờ dài đáp trả. Rồi Di đón xe đến phố chợ đêm và dừng lại trước quán mì hoành thánh của Ông Quảng. Di xuống xe và từ từ bước vào. Cô hết sức ngạc nhiên vì quán vắng tanh, không một bóng người. Còn cửa quán thì khép hờ. Có lẽ, hôm nay, họ nghỉ bán. Di chưa kịp gõ cửa thì một bóng người từ trong bước ra. Thật không thể tin vào mắt mình. Đó chính là Thanh Phong. Di như hóa đá và không tin vào mắt mình. Dù anh ăn mặc rất giản dị và hóa trang khéo léo bởi áo khoác có mũ và đeo kính râm. Nhưng cô tin chắc đó là Phong chứ không ai khác. Di bước vào nhà cùng với anh. Hai người từ từ bước lên lầu. Ông Quảng từ phòng trong mừng rỡ khi thấy Di. Ông chạy đến nắm chặt tay cô, dẫn cô vào phòng gặp vợ của mình. Bà đang nằm trên giường và không ngừng kêu “Con gái... con gái...”. Thiên Di vội bước đến ngồi bên giường của bà Liên.

- Bác ấy bị sao vậy?_Thiên Di ngạc nhiên hỏi
 - Bà ấy nhớ con gái quá nên sinh bệnh mấy ngày nay_Ông Quảng thiếu não đáp lời
 - Cháu cũng tệ thật. Thời gian qua không ghé thăm hai bác.
 - Chúng ta ra ngoài nói chuyện để bác gái nghỉ ngơi sẽ tốt hơn_Thanh Phong tiếp lời
- Ba người ra ngoài phòng khách nói chuyện.
- Hai đứa uống nước đi
 - Cảm ơn bác_Thiên Di cầm ly trà ông Quảng đưa, gật đầu cảm tạ
 - Bác gái nhớ con đến vậy thì chắc chắn cô ấy rất ngoan_Thanh Phong nhìn ông Quảng hỏi

- Phải. Từ lúc sinh ra, con bé đã rất ngoan. Nhưng thật khốn nạn. Hắn đã bắt con bé đi_ông Quảng tức giận nói
- Vậy không phải cô ấy bị thất lạc sao?_Thiên Di ngạc nhiên hỏi
- Năm đó, khi hai vợ chồng chúng ta vừa kết hôn xong thì mở quán mì này. Lúc đó bà ấy là người phụ nữ rất trẻ đẹp. Hai vợ chồng sống hạnh phúc với nhau cho đến một buổi tối, tôi đi giao mì. Hắn nhân cơ hội đó đã vào nhà và... làm nhục bà ấy.
- Sao? Vậy bác gái đã chịu thiệt thòi_Thanh Phong thốt lên trong sự ngỡ ngàng
- Phải. Không những thế. Hắn còn đến cướp con bé đi khi nó chỉ mới hai tuổi. Thật là khốn nạn.
- Nhưng tại sao hắn ta lại bắt cô ấy đi?_Thiên Di thắc mắc
- Con nghĩ chắc cô ấy là con gái của hắn_Thanh Phong tiếp lời
- Đúng vậy. Bác cũng nghĩ hắn tưởng nhầm con của bác là con hắn.
- Đây là hình của con bé. Nó xinh lắm!_Bà Liên từ trong phòng bước ra. Nét mặt u sầu bỗng rạng rỡ hẳn
- Bà đang bệnh ra đây làm gì_Ông Quảng đứng dậy đỡ vợ đến ngồi cạnh mình
- Sao bác không nghĩ cho khỏe?_Thanh Phong nói_Bác sĩ dặn bác nên nghỉ ngơi nhiều hơn
- Bác ỉn. Cảm ơn cháu suốt buổi chiều đã ở đây với hai vợ chồng bác_Bà Liên xúc động nói_Đây là hình lúc nhỏ của con gái bác. Hai đứa xem đi

56. Chương 56

Bà Liên rung rung đưa hình con gái mình cho Thanh Phong và Thiên Di cùng xem. Nét mặt Di bỗng thay đổi. Trên gương mặt trắng hồng kia hiện lên một sự ngỡ ngàng pha chút hốt hoảng. Chợt Di chạy đến ôm chầm bà Liên. Nước mắt cô không ngừng rơi. Ông Quảng và Thanh Phong không hiểu chuyện gì xảy ra thì Di đứng vụt dậy. Cô chạy ra khỏi quán mì. Những kí ức thời thơ ấu bỗng dưng ùa về. Cô nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp lắc trống ru cô ngủ. Cô cũng nhìn thấy một người đàn ông hiền lành đút cháo cho cô. Cô cũng nhìn thấy một gia đình có cha, có mẹ đang nô đùa với con gái. Rồi! Cô chợt nhìn thấy một cô bé đứng khóc trước tu viện trên đồi núi. Cô bé trong đoạn kí ức đó chính là Thiên Di. Cô khóc ròng. Không hiểu nỗi đau nào đã khơi dậy một quãng thời gian mà Di luôn kìm chế trong lòng. Nó đã khiến cô chạy liên tục trên những con phố với hai hàng lệ chảy dài. Rồi Di chợt dừng lại trên bãi biển vắng người. Di hét thật lớn. Xung quanh không có ai. Không có một tiếng đáp trả sự đau khổ của Di. Đúng lúc đó, Thanh Phong chạy đến

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao lại để em nhớ lại nó? Tại sao lại không để em quên đi? Tại sao hôm nay em lại đến đó? Tại sao lại nói sự thật cho em nghe?
- Em đừng như vậy.
- Suốt thời gian qua. Em cứ nghĩ mình là đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ bỏ rơi. Em rất đau. Tim em rất đau khi nhìn thấy họ. Em đã không hề biết cha mẹ rất thương em. Vậy mà em lại hận họ. Em thật là ngốc. Sao em không thể nhận ra họ?

Nỗi đau hòa với niềm vui hòa vào nhau khi tìm được cha mẹ của mình khiến Thiên Di bị dẫn vật. Bao năm qua, cô luôn không muốn nhắc hay nhớ đến họ. và khi họ đứng trước mặt cô thì cô không còn nhận ra họ. Giờ đây, sự thật lộ ra. Trái tim Di như muôn ngàn nhát dao cứa đến rỉ máu. Thanh Phong không biết phải nói gì để an ủi người yêu. Anh chỉ biết ôm chầm cô trong vòng tay của mình. Để cô có thể khóc, có thể trút hết mọi tâm sự.

Thiên Di trở về khách sạn.

Thiên Di khởi động lại phim trường để chuẩn bị một buổi quay mới. Đây sẽ là đoạn phim chính thức mà cô muốn tung ra thị trường và gửi đến người hâm mộ. Di đã cho dựng cảnh lại giống như trước. Chàng hoàng tử Thanh Phong từ trên trời đáp xuống với những đám mây trắng bay lơ lửng. Anh mơ màng lạc vào khu rừng đầy lá vàng, với những cây cổ thụ to, lá đủ màu xanh đỏ. Dưới chân anh sẽ là một bãi cỏ xanh tươi. Chàng hoàng tử bước tiếp trong khu rừng và tìm kiếm một điểm dừng, một tia sáng. Rồi anh chợt nhìn thấy một cô gái hiện đại với chiếc váy giản dị, bình thường ngồi trên một gốc cây to bị gãy, ngã dài trên nền cỏ xanh. Chàng hoàng tử nhẹ nhàng và từ tốn bước đến bên cạnh cô gái. Chợt tình yêu như một tia sét quẹt qua chàng. Hoàng tử nhìn cô gái anh mới gặp lần đầu bằng tình yêu và đôi mắt long lanh. Rồi họ đi nhau trong điệu múa chỉ ở chốn thần tiên mới có. Cuối cùng, ở một nơi chỉ có mây bao phủ. Có mây trắng, mây xanh, mây hồng, mây tím, mây vàng, mây ngũ sắc rực rỡ. Chàng hoàng tử với bộ đồ truyền thống màu trắng, hoa văn màu vàng sáng óng ngồi bên chiếc dương cầm đen cất lên từng nốt nhạc du dương hòa vào giọng hát êm đềm, có lúc cao vút. Còn cô gái Lệ Thi hóa thân đã không còn ăn diện như cô gái hiện đại. Cô trở thành một nàng công chúa kiêu diễm với chiếc váy dạ hội màu hồng ngậy thơ, đầu đội vòng hoa. Khi tiếng nhạc cất lên cũng là lúc ong bướm và vô số loài chim nhỏ bay đến. Chúng lượn quanh theo âm thanh phát ra từ dương cầm. Rồi xa xa dần dần ẩn hiện tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ cũng nhảy múa theo giọng hát của hoàng tử.

57. Chương 57

Đoạn phim được quay hoàn chỉnh và tuyệt vời hơn cả mong đợi. Đoàn làm phim ai cũng thật sự mừng rỡ vì đã tạo ra một sản phẩm ưng ý đến như vậy. Tuy nhiên, vì mục đích thương nghiệp, đoạn phim vẫn được giữ bí mật. Đoàn làm phim tổ chức đi chơi để ăn mừng thành tích. Thiên Di liên tục từ chối. Nhưng với thiện tình của mọi người. Cô đành phải gật đầu và đồng ý tham dự. Mọi người chia nhau về nhà chuẩn bị cho buổi tiệc tối bên ngoài. Di vẫn còn nán lại trường quay để dọn dẹp vật dụng cá nhân

Từ sau khi thấy Phong ân cần với Thiên Di, nàng minh tinh Lệ Thi luôn hậm hực, khó chịu, chờ dịp “đạy” Di một bài học. Đúng lúc thấy Di bước vào phòng hóa trang một mình, xung quanh không có ai, Lệ Thi liền tắt đèn và khóa trái cửa. Khi ấy, mọi người trong công ty đều ra về. Không ai để ý đến căn phòng nhỏ này. Di cố gắng đập cửa và kêu cứu. Nhưng không ai thêm để ý. Di hoảng sợ. Xung quanh cô ngập tràn bóng tối. Cô cảm giác xung quanh có những tiếng cười và những cái bóng. Cô hốt hoảng. Người cô run lên. Con đầu đèn lại đến. Di cảm thấy chóng mặt. Những hình ảnh ít ỏi cô nhìn thấy dần mờ nhòa. Cô nằm ngất trên sàn. Giọng cô kêu cứu đầy yếu ớt. Đúng lúc đó, Thanh Phong đến phim trường lấy áo khoác để quên. Anh nghe thấy giọng của Helen. Cửa khóa trái và bị tắt đèn từ bên ngoài. Anh liền chạy xung quanh phim trường tìm đồ mở khóa. Rồi anh nhìn thấy một cây búa to. Anh liền lấy nó đập vỡ ổ khóa. Anh mở tung cửa chạy vào. Thiên Di đang nằm ngất trên sàn nhà. Mắt cô lim dim. Thanh Phong vội bế cô rời khỏi trường quay rồi men theo lối sau xuống bãi xe. Anh lái xe đưa Thiên Di về nhà. Anh gọi bác sĩ quen của mình đến khám cho Di

- Cô ấy sao rồi?

- Không sao? Chỉ bị ngất thôi. Nhưng đồng tử của cô ấy co giãn không bình thường. Tôi nghĩ nên đến bệnh viện xem xét kĩ. Hoặc có thể do cô ấy hoảng sợ gây nên

- Cảm ơn anh. Để tôi tiễn anh

- Không cần. Tôi tự về được. Anh cứ ở lại chăm sóc cô ấy đi

Sau khi bác sĩ rời khỏi, Thanh Phong lo lắng ngồi bên cạnh Di. Cô không ngừng mê man, mồ hôi chảy ra liên tục. Rồi Di ngồi bật dậy. Cô thở dốc.

- Em không sao chứ?

- Em sợ lắm!_bất chợt Thiên Di ôm chầm lấy Phong. Cô run rẩy nói _Em rất sợ. Xung quanh chỉ toàn bóng tối. Em không thấy được gì. Em nghe thấy những âm thanh rất ghê rợn. Chúng cứ bám lấy em. Chúng

cười em. Ghê lắm!

- Ổn rồi. Anh ở đây. Không có gì nữa đâu_Phong vuốt tóc Di an ủi_Anh đi nấu chút cháo cho em nha!

- Anh đừng đi. Em sợ lắm!_Di ôm chặt không để Phong đứng dậy_Cho em đi chung với anh đi. Em không muốn ở một mình lúc này đâu

Thiên Di theo Phong ra nhà bếp. Cô ngồi trên ghế sofa nhìn anh. Nỗi sợ hãi dần dần tan biến. Rồi cô đi thẳng ra hồ bơi. Ngồi một mình bên thành hồ. Mặt buồn rười rượi. Phong đem cháo ra cho cô. Anh đặt cháo cạnh cô rồi cũng ngồi xuống. Chân thả trong hồ nước

58. Chương 58

- Em đang nghĩ gì thế?

- Không có gì. Tự nhiên muốn hít khí trời nên ra đây thôi.

- Có phải em đang nghĩ về cha mẹ của mình không?

- Có phải em quá đáng và ích kỉ lắm không? Em biết họ là cha mẹ mà không chịu nhận họ. Nhiều khi cô đơn, em rất muốn ai đó sẽ ôm em.

- Nghe anh này. Dù em quyết định như thế nào thì anh luôn tôn trọng chúng. Anh biết em rất đau khổ. Anh cũng biết em cần thời gian để chấp nhận sự thật. Anh nghĩ bây giờ em ở bên họ, chăm sóc họ cũng nên. Còn việc nhận nhau thì một lúc nào đó cũng xảy ra

- Cảm ơn anh đã ở bên em trong suốt thời gian qua

- Em nói anh ngốc mà em cũng ngốc lắm biết không? Anh là bạn trai của em thì phải ở bên em chứ ở đâu

Phong nhảy xuống nước. Anh kéo Helen xuống theo. Họ bơi thỏa thích trong hồ. Họ vui vẻ nhìn nhau. Rồi khi hai con người đến gần nhau. Tim của họ đập mạnh. Phong vuốt nhẹ tóc Di. Anh nhìn cô say đắm. Đó chính là ánh mắt anh thể hiện trong buổi quay thử. Nhưng thật hơn. Và trong đôi mắt đó có thêm một tia sáng. Giờ đây, lí trí đã không còn làm chủ. Trái tim Phong đã đưa anh đến gần Thiên Di. Anh trao lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Di không phản kháng. Di mỉm cười trong niềm hạnh phúc. Họ trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào giữa bể bơi xanh mát. Họ quấn lấy nhau như đôi tình nhân. Không gian, thời gian. Đã không trở thành kẻ cản đường họ. Hai con người say đắm trong tình yêu đẹp đẽ.

Phong đưa Di lên bờ. Anh lấy khăn cho cô quần người. Họ nhìn nhau mỉm cười, pha chút ngại ngùng như hai đứa trẻ vừa chạm môi nhau.

- Cháo nguội hết rồi_Di ngượng ngùng nói

- Để anh đi hâm nóng.

- Thôi khỏi. Em không thấy đói. Tại em mà anh không đi chơi với mọi người

- Uhm! Không sao. Mọi người cũng dời vào ngày mai rồi. Đạo diễn và một số nhân viên bận việc đột xuất

- Vậy em cũng bớt ngại. Phong! Anh còn giữ bộ phim nào của anh không?

- Em muốn xem sao?

- Đúng vậy. Át xì. Nhưng em nghĩ em nên kiếm cái gì đó thay thế bộ đồ đang ướt này

59. Chương 59

Phong dẫn Thiên Di vào trong. Anh lục tìm trong một tủ gỗ được khóa kín. Rồi đưa cho cô một bộ đồ ngủ.

- Em mặc đi kéo cảm
- Đẹp quá! Cửa mẹ anh sao?
- Uhm!

Di nhận bộ đồ ngủ màu xanh ngọc rồi vào nhà tắm thay. Bên ngoài, Phong lục tìm đĩa phim của mình. Di bước ra. Anh vô cùng ngạc nhiên. Vì cô rất đẹp. Mái tóc quăn dài đến chấm eo bay nhẹ nhàng trong gió. Gương mặt cô càng xinh hơn trong nét ngượng ngùng. Rồi họ ngồi trên giường xem phim. Đêm dần buông. Di bắt đầu mệt. Cô nằm dài trên giường. Đầu cô dúi sát người Phong. Thiêm thiếp ngủ.

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao khỏi ngôi nhà, ánh nắng chiếu rọi khắp mọi nơi. Thiên Di giật mình tỉnh giấc. Cô hốt hoảng nhìn đồng hồ. Đã hơn mười một giờ. Di vội vã chạy khỏi giường. Cô lấy quần áo vào phòng tắm thay nhanh. Cô lật đật thì bị vấp té trong phòng. Thanh Phong, tay cầm đĩa trứng chiên còn nóng, chạy đến. Anh đặt đĩa trứng xuống sàn nhà rồi đỡ Di đứng dậy.

- Em hậu đậu ghê. Sáng nay em có hẹn với cha mẹ đi xem vải. Vậy mà lại ngủ quên
- Ăn sáng rồi hãy đi.
- Thôi. Trễ giờ hẹn rồi. Chắc họ đang chờ em
- Để anh đưa em đi

Thế là, hai người đến quán mì hoành thánh trong phố chợ. Ban ngày, nơi đây không sầm uất. Phong phải mặc áo khoác trùm đầu, đeo kính đen đi chung với Thiên Di. Hai vợ chồng chủ quán vui vẻ mời họ vào nhà.

- Hôm nay chúng tôi nghỉ bán để chờ hai đứa. Ông Quảng chủ tiệm vui vẻ nói
- Cảm ơn hai bác. Cháu vừa mới ngủ dậy. Đã để hai bác chờ lâu
- Vậy con chưa ăn gì sao? Ngồi đó đi. Để bác vào nấu gì cho con ăn. Bà Liên, vợ chủ quán ôn tồn nói
- Thôi bà ngồi đây đi. Để tui vào nấu cho nhanh. Ông Quảng tranh phần vợ vào nấu mì cho Thiên Di. Tình cảm chân thành của họ giống như đối xử với người thân của mình. Họ không hề hay biết Di chính là đứa con gái thất lạc bao năm qua. Một lát sau, ông Quảng đem mì ra. Đây. Hai đứa ăn đi
- Vâng. Con cảm ơn! Di vui vẻ nói

60. Chương 60

Ăn xong, bà Liên và ông Quảng dẫn họ tham quan phố chợ. Phong và Di nắm tay nhau, vừa cười vừa nói chuyện rất vui vẻ. Cô không thể nhận cha mẹ ngay lúc này. Nhưng ít ra, cô muốn ở bên họ làm cho họ vui vẻ. Bốn người dừng lại ở một tiệm bán vải. Đó là một căn tiệm không lớn, và ít khách. Một người đàn ông lớn tuổi trạc ông Quảng niềm nở mời họ vào. Di đi theo chủ tiệm và bắt đầu lựa chọn vải cho các mẫu thiết kế chính. Ông Quảng, bà Liên và Thanh Phong ngồi ghế đợi.

- Cậu là bạn trai của con bé à? Ông Quảng quay sang hỏi Phong
- Dạ bọn con mới bắt đầu thôi. Nhưng con cũng không biết nữa
- Tuổi trẻ các cậu phiền phức quá! Yêu là yêu. Không yêu thì nói không. Ông Quảng nói, giọng hơi giận
- Cái ông này. Chuyện tụi nhỏ cứ để tụi nhỏ tự lo. Xen vào làm gì? Bà Liên cắt lời

- Con bé là cô gái tốt. Mặc dù nó là người ngoại quốc. Nhưng dù nước nào cũng không quan trọng. Nó tốt thật sự. Tài giỏi. Lại hiền lành và lễ phép. Tôi quý nên mới hỏi cậu ta kĩ. Này! Chàng trai trẻ. Tôi chỉ hỏi cậu một câu. Cậu có yêu Helen không?
 - Dạ có. Với con, Helen là một ngôi sao luôn rực sáng__Thanh Phong vừa nói vừa mỉm cười__Helen thật sự là một cô gái tốt.
 - Đấy. Cậu yêu con bé. Nó cũng yêu cậu. Thì hai người quen nhau chứ còn gì nữa__Ông Quảng mạnh miệng nói
 - Sao bác biết cô ấy cũng yêu con?__Phong ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạ vừa mới gặp, hỏi
 - Tôi thấy điều đó trong mắt nó. Cậu cứ tin tôi đi. Cậu mau cầu hôn với con bé đi. Kẻo có người giành con bé đó
 - Mọi người đang nói về con sao?__Thiên Di bước ra cùng với ông chủ tiệm vải
 - Xong việc rồi hả con?__Bà Liên nắm tay Di, mỉm cười hỏi
 - Dạ xong rồi. Vải ở đây rất tốt. Giá cũng vừa phải. Con chọn xong rồi.
 - Ông Lai. Ông có giới thiệu loại tốt cho con bé không đó?__Ông Quảng nhìn chủ tiệm vải hỏi
 - Có mà. Chỗ quen biết với nhau không lẽ tôi gạt cô bé. Với lại cô gái này cũng rất giỏi về vải vóc, tôi gạt sao được.__Ông chủ tiệm vải khẳng định
- Họ vui vẻ nói chuyện với nhau xong thì chia tay. Hai vợ chồng ông Quảng về tiệm. Thanh Phong và Thiên Di nắm tay nhau đi dạo dọc con sông nhỏ gần đó
- Chắc vài ngày nữa là có vải. Sắp tới chắc bận rộn lắm đây. Còn vài mẫu thiết kế cuối cùng được may. Mà hồi này anh nói chuyện gì với cha mẹ em vậy? Anh có nói với họ em là ai không?
 - Cũng không có gì. Họ chỉ bảo anh nên cầu hôn em thôi. Anh vẫn chưa nói em là con gái của họ
 - Thanh Phong. Hình như hơi sớm để nói chuyện này đó.
 - Anh yêu em. Và em cũng vậy. Sao mình không thể kết hôn?
 - Đúng. Em yêu anh. Nhưng tình yêu vừa mới bắt đầu. Em thật sự không nghĩ mình có thể kết hôn ngay lúc này. Hơn nữa. Sự nghiệp của anh chỉ mới hồi phục trở lại. Còn em phải tìm ra kẻ đã chia cách gia đình em, biến em thành trẻ mồ côi. Em tuyệt nhiên không để hấn yên ổn
 - Đó chỉ là lý do. Em có thể từ bỏ thù hận. Em cũng có thể nhận cha mẹ bất cứ lúc nào. Có thể anh ích kỉ. Nhưng anh nghĩ. Thậm chí chúng ta kết hôn xong thì em vẫn có thể làm những điều em muốn.
 - Anh bình tĩnh lại được không? Chẳng lẽ anh không hiểu tâm trạng của em lúc này rất rối bời sao?
 - Anh hiểu. Anh cũng mong em đứng trên lập trường của anh để suy nghĩ

61. Chương 61

Thanh Phong bỏ đi khi Thiên Di cự tuyệt chuyện kết hôn. Có vẻ, anh hơi vội vàng. Nhưng trong tình yêu, con tim đã che lấp lí trí. Với một cô gái vừa xinh đẹp, vừa có năng lực như Thiên Di, chàng diễn viên này không khỏi lo lắng. Anh là một người đàn ông thật sự. Anh luôn muốn công khai mối quan hệ của hai người. Nhưng cô càng tránh né. Khi gặp mặt ở chốn đông người, Di tỏ ra bình thường đối với Phong. Cô cũng tránh ngồi cạnh hay trò chuyện riêng với Phong. Ngược lại với Di, nàng tiểu thư Lệ Thi luôn tìm cách đi theo anh chàng của mình. Giờ cơm trưa, cô chủ động ngồi cạnh Thanh Phong ở phim trường. Còn Thiên Di chỉ ngồi một mình. Thỉnh thoảng ngồi ăn chung với thư kí Trương và đạo diễn. Vừa ăn, họ vừa trao đổi công việc với nhau. Chị của thư kí Trương là nhà may giỏi, có tiếng ở Hồng Kông. Thiên Di đã chủ động

đến nhà cô ấy nhờ may giùm những bộ trang phục mới. Thư kí Trương thường xuyên đưa Di đến gặp chị mình. Hai chị em họ sống chung nhà. Đó là một nơi khá rộng và khang trang

- Mời cô vào nhà. Tôi là chị của thư kí Trương. Cứ gọi tôi là Hiểu Đồng
- Chào chị. Em là Helen. Em cũng nghe anh Trương kể về chị rất nhiều
- Em ngồi đi. _thư kí Trương nói với Helen
- Vâng. Chị Đồng nè! Không biết chị có ý kiến gì về những mẫu thiết kế của em không?
- Nó rất lạ và độc đáo. Chị sẽ giúp em may chúng. Chắc khoảng vài ngày là xong
- Cảm ơn chị nhiều lắm!_Thiên Di mừng rỡ
- Không sao. Em là bạn của thằng em chị. Chị giúp em là bình thường mà! Chị nghe nói em từng du học bên Pháp.
- Dạ đúng vậy. Em đi học bằng học bổng.
- Vậy sao? Chị cứ tưởng cha mẹ em lo cho em chứ?
- Helen lớn lên trong tu viện đó chị _thư kí Trương tiếp lời
- Ôi! Chị xin lỗi. Vậy em trang trải học phí như thế nào? Chị rất muốn nghe chi tiết
- Chị nè! Sao hỏi kĩ quá vậy?_thư kí Trương tiếp lời
- Không sao. Em học ở Đại học trong nước xong thì nhận một xuất học bổng toàn phần của học viện Mod' Art International Paris. Em học ở đó khoảng một năm. Lúc đi du học, em có làm thêm nhiều việc. Thịnh thoảng cũng tham gia thiết kế và viết bài cho báo thời trang Paris.
- Vậy em lấy bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh ở đó luôn sao?_thư kí Trương ngạc nhiên hỏi
- Dạ không. Em học ở ISC Paris School of Management một năm rồi mới lấy bằng thạc sĩ ở đó.
- Em thật sự rất giỏi _Hiểu Đồng ngạc nhiên khen ngợi _Tối nay ở lại ăn cơm với chị
- Dạ vâng
- Em vào rửa mặt rồi ra ăn. Chị bảo người làm dọn sẵn cơm rồi. Chị Nga. Dẫn cô Helen lên nhà tắm rửa mặt _cô gái Hiểu Đồng nói
- Vâng _một chị giúp việc chạy ra đáp

62. Chương 62

Thiên Di theo người giúp việc đi rửa mặt. Hiểu Đồng và thư kí Trương ngồi nói chuyện với nhau

- Em mau mau nói chuyện với con bé đi. Chị thấy được đó
- Chị đừng hiểu lầm. Em chỉ giúp cô ấy trong công việc thôi
- Đừng có gạt chị. Suốt buổi nói chuyện em cứ chăm chú nhìn người ta. Vậy mà bảo không có gì
- Em có thích nhưng người ta có bạn trai rồi
- Em chắc không?
- Một người con trai theo Helen từ nước của họ sang đây. Không phải bạn trai chứ là gì
- Vậy em có nghe cô ấy nói anh ta là bạn trai của mình không?
- Điều này thì em không biết

- Vậy hỏi đi. Lát đưa cô bé về rồi hỏi.

Thiên Di ở lại dùng cơm với hai chị em họ Trương. Ba người trò chuyện rất vui vẻ. Chàng thư kí trẻ tuổi lái xe đưa Di về khách sạn

- Cảm ơn anh đã giúp tôi

- Helen nè! Tôi thấy có một thanh niên thuê phòng cạnh cô. Anh ấy là bạn trai cô sao?

- Anh nói Khánh Hưng hả? Anh ấy chỉ là bạn của tôi từ thời thơ ấu thôi. Chúng tôi chơi thân với nhau nên nhiều khi cũng bị hiểu lầm. Mà có việc gì không?

- À không? Tôi chỉ tiện hỏi thôi. Khi nào chị tôi may xong, tôi sẽ gọi cho cô. Ngủ ngon

- Chúc anh ngủ ngon. Mà anh tên gì? Gọi anh thư kí Trương hoài cũng ngại

- Gọi tôi là Hiếu Văn

- Vậy chúc anh ngủ ngon. Hiếu Văn

Nhìn theo Thiên Di bước vào khách sạn, chàng thư kí Trương Hiếu Văn mừng thầm trong dạ. Anh nhảy lên trong sự sung sướng. Xét về diện mạo, Hiếu Văn cũng là một chàng trai tuấn tú. Đôi mắt không sâu nhưng mang một niềm vui cho người đối diện. Anh cũng cao và có phong cách. Tuy nhiên, anh hơi gầy hơn so với Thanh Phong một chút. Và đeo kính. Nhưng tổng thể vẫn là một người điển trai

Thiên Di vừa bước lên phòng thì Khánh Hưng và Thanh Phong đang đứng đợi ngoài cửa. Hưng nhìn Phong bằng cặp mắt dò xét. Tuy không thích người con trai Việt Nam này, nhưng Phong vẫn bình thản

63. Chương 63

- Xem ra trong chúng ta người hát hay nhất là ca sĩ Thanh Phong rồi_một cô gái bảo

- Nhưng tôi nghĩ người đẹp nhất là Thiên Di. Bạn trai của Di cũng rất lịch lãm đó_một anh chàng ẻo lả nói

- Mọi người hiểu lầm rồi. Đây là xếp của mình_Thiên Di vội vàng đáp

- Ấy da! Xếp thì xếp. Quen nhau có sao đâu_một cô gái khác tiếp lời

- Phải đó. Nhìn Di và xếp rất xứng đôi_anh chàng ẻo lả tiếp tục đáp

- Mọi người đến đây hát hay nói chuyện phím vậy_Thanh Phong chen lời

- Khó khăn lắm mới gặp riêng và đi chơi với Thiên Di nên tụi này cũng muốn điều tra chút ít thôi mà_một anh chàng khác đáp

- Mình nghĩ các bạn đừng phí công gượng ép nữa. Di đã có bạn trai rồi

- Thật không? Di nói thật không?_một cô gái ngạc nhiên hỏi

- Là ai vậy? Anh ấy là người như thế nào?_anh chàng ẻo lả tiếp tục hỏi

- Bí mật. _Thiên Di mỉm cười đáp

- Nhưng bật mí tí xiu đi_một cô gái nài nỉ

- Di chỉ có thể nói là anh ấy rất tuyệt. Lúc nào đó mọi người sẽ biết. Thôi chơi tiếp đi. Tối nay ai hát ít nhất là trả tiền đó

Dù Thiên Di vẫn không công khai mối quan hệ của cô và Thanh Phong. Nhưng với câu nói của cô cũng khiến Phong cũng phải mỉm cười nếu không đứng lên hét thật to. Cuộc vui cũng dần kết thúc. Tuấn Anh đưa Di về nhà nghỉ. Còn Phong cũng tự lái xe ra về. Nhưng trước khi từ biệt. Họ bí mật nháy mắt với nhau. Thật ra, chiếc ta xi chở Tuấn Anh và Thiên Di không dừng lại trước khách sạn. Mà nó đưa họ đến cảng

Victoria. Rồi chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Chỉ có Di ở lại. Cô đứng cạnh bờ sông nhìn ngắm những chiếc du thuyền xinh xắn. Bất chợt. Một bàn tay vòng qua eo khiến Di giật mình. Đó chính là Thanh Phong

- Anh không biết phải cảm ơn xếp của em như thế nào nữa? Nhưng thật tình anh không thích tụi mình cứ lén lút như vậy hoài

- Em thì lại thấy thú vị

- Anh dẫn em đến chỗ này

Dứt lời, Thanh Phong nắm chặt tay Di, kéo cô lên một chiếc du thuyền nhỏ xinh xắn. Họ vui đùa, nhảy múa trên chiếc phi thuyền lấp lánh đèn đỏ. Tình yêu của họ nồng thắm với tiếng nhạc du dương. Trăng lên cao và những ngôi sao sáng lấp lánh như phủ thêm cho tình yêu đó

Một hôm, bà của Thanh Phong gọi cô đến chơi. Họ cho xe đưa cô đến tận dinh thự. Cô cùng ăn cơm với gia đình của Phong. Thái độ của họ đối với cô không còn khó khăn như trước mà trở nên niềm nở và vui vẻ. Tuy nhiên, vốn cha của Phong là người cứng rắn và nghiêm khắc, nên ông dù rất thích cô gái này, nhưng vẫn tỏ ra chút oai nghiêm. Ông nói chuyện với cô rất nhẹ nhàng, từ tốn, nhưng cũng rất ít cười

- Con ăn nhiều vào_bà của Phong nói_Con cứ kệ bác trai. Có bà đây. Bà sẽ lo cho con

- Cảm ơn bà!

- Hai đứa thế nào rồi?_cha của Phong hỏi

- Dạ cũng bình thường.

- Bình thường là sao? Qua đêm ở nhà nó rồi mà vẫn chưa chịu ra mắt gia đình là sao?_cha của Phong tiếp tục hỏi

64. Chương 64

- Con cứ vội vàng. Giới trẻ bây giờ rất hiện đại. Sống với nhau trước đám cưới cũng rất bình thường_bà của Phong vui vẻ nói chuyện

- Bà ơi! Không phải vậy đâu. Tụi cháu không có gì

- Không sao. Cháu đừng ngại. Ta không phải bà lão cổ hủ như cha nó đâu

- Cháu nói thật. Dù sống trong thời hiện đại nhưng quan niệm của cháu rất cổ hủ. Cháu sẽ không quan hệ với ai trước hôn nhân đâu bà. Nên cháu và anh Phong chưa có gì

- Con nói thật không?_cha của Phong ngạc nhiên hỏi

- Dạ thật.

- Ôi cháu yêu của bà. Cháu thật dễ thương. Lên phòng với ta. Có vài thứ ta muốn cho cháu_bà của Phong vừa ngạc nhiên vừa thích thú khi nghe Thiên Di nói

- Sao mẹ không để con bé nói chuyện với con_cha của Phong trách khú mẹ

- Nói gì với con. Con là ông già cổ hủ và cứng đầu. Nói với con chán kinh khủng

- Mẹ này. Sao mẹ nói vậy trước mặt con bé? Mẹ phải giữ thể diện cho con chút chứ?

- Sao hôm nay giành nói chuyện với cháu thế? Con không ghét nó sao?

- Nếu ghét thì con không gọi nó đến ăn cơm

- Kệ con. Ta cứ dẫn nó lên phòng với ta. Con dám cản không?

- Dạ con không dám.

Gia đình của Phong vô cùng yêu mến Thiên Di. Bà của Phong dẫn cô lên một căn phòng rộng. Hai bà cháu ngồi trên giường nói chuyện rất vui vẻ. Thanh Phong cũng đến. Vừa gặp cha mình trong phòng khách, anh đã tỏ thái độ không vui vẻ. Anh nghĩ rằng Di đến đây chắc chắn sẽ bị gia đình mình làm khó.

- Helen đâu rồi?
- Con nói chuyện với cha như vậy sao?
- Tôi chỉ cần biết Helen đến đây làm gì? Và cô ấy ở đâu?
- Cái thằng thật không biết phép tắc. Con bé đang nói chuyện với bà nội trên lầu rất vui vẻ. Con không nghe tiếng cười của hai bà cháu sao?
- Ông nói thật không?
- Cái thằng. Ta gạt con làm gì? Ngồi xuống đây ta nói chuyện chút xíu
- Tôi không có gì để nói với ông
- Ta biết con rất hận ta. Nhưng mọi chuyện đã là quá khứ. Bao năm qua ta cũng rất ân hận về việc làm của mình
- Ân hận là đủ sao? Ông nghĩ ông ân hận sẽ khiến mẹ tôi sống lại sao?
- Con hãy cho ta một cơ hội bù đắp.

Phong chỉ im lặng. Anh chạy thẳng lên phòng bà nội. Anh mở cửa bước vào thì thấy bà đang kéo dây áo lên giúp Thiên Di. Anh vội quay mặt đi hướng khác. Thiên Di cũng ngại ngùng không nói gì. Bà của Phong mỉm cười hơn hờ khi thấy cháu trai đến. Bà ấy liền chạy đến kéo tay anh đến chỗ Thiên Di. Lúc này, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô xinh đẹp trong chiếc váy mới màu hồng nhạt, họa tiết xanh rêu. Nó là một chiếc váy dạ hội rất hiện đại. Bờ vai trắng và đầy đặn lộ ra bởi chiếc váy cúp ngực đó. Anh say đắm nhìn cô không chớp mắt. Thiên Di mắc cỡ. Cô chạy thẳng vào nhà tắm thay lại đồ của mình. Bà của Phong mỉm cười, khẽ nhẹ vào vai anh. Dù rất hận gia đình nhưng Phong vẫn đứng nói chuyện với bà nội với thái độ lễ phép. Có lẽ, khi yêu Di, anh bắt đầu thay đổi. Trái tim anh bớt sắc lạnh, và con người cũng cởi mở hơn

65. Chương 65

- Con bé thật xinh đẹp phải không? Ta quý con bé lắm! Hai đứa thế nào rồi. Khi nào tổ chức đám cưới? Ta rất mừng vì con chịu nói chuyện với ta.
 - Bà đừng trông đợi gì. Tụi cháu sẽ không kết hôn đâu
 - Sao thế? Hai đứa không quen nhau nữa sao?
- Bà nội Phong ngạc nhiên khi nghe cháu trai nói. Phong chưa kịp trả lời thì Thiên Di bước ra. Anh vội kéo tay cô rời khỏi dinh thự.
- Tại nhà của Thanh Phong trưa hôm đó
- Em thích đến dinh thự đó lắm sao?
 - Anh nói gì vậy? Bà chỉ gọi em đến chơi thôi mà. Anh đừng khó chịu với em như thế chứ?
 - Anh xin lỗi. Nhưng! Anh không muốn em đến đó
 - Em thật sự rất ngưỡng mộ anh vì ít nhất anh có một gia đình. Còn anh thì không biết điều đó
 - Em nghĩ anh không muốn có một gia đình bình thường sao? Từ nhỏ, anh đi học đều bị bạn bè trêu chọc. Ông ta đã làm gì? Ông ta chỉ chu cấp tiền cho anh ăn học. Ông ta có bao giờ đến đây và xem anh là con không?

- Anh ghét cha mình chứng tỏ anh vẫn yêu quý ông ấy
- Không phải ghét mà là hận. Chính ông ta đã hại chết mẹ anh
- Bác trai có đem tiền đến bệnh viện. Nhưng lúc đó mẹ anh đã qua đời. Ông ấy cũng như anh. Bên ngoài cứng rắn nhưng thật sự rất mềm lòng
- Anh không giống ông ấy
- Phong. Chúng ta không thể lựa chọn cha mẹ của mình. Anh có biết hôm nay em rất vui không. Đúng là em ích kỉ. Nhưng có người nào lại không muốn có một gia đình. Từ nhỏ, em sống trong cô nhi viện. Đến khi đi học thì bị bạn bè trêu chọc vì là trẻ mồ côi. Bị chúng ném sách vào người. Còn giờ thì gặp lại cha mẹ thì không thể nhận
- Anh xin lỗi. Chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa.
- Em thật sự rất mong anh hãy cho cha anh và bản thân anh một cơ hội. Quá khứ qua đi rồi. Mẹ anh cũng sẽ không vui khi thấy cha con anh như vậy đâu
- Anh không muốn nói về vấn đề này nữa
- Anh thật là cố chấp

Thiên Di tức giận ra về. Cô buồn bã đi dạo trên đường. Cô quan tâm Phong và luôn mong anh sẽ hòa thuận với gia đình. Cô lang thang một lúc thì ghé ngân hàng nhỏ gần đó đổi tiền. Bất chợt, một người đàn ông bịt mặt, đeo kính đen cầm súng chạy vào cướp ngân hàng. Hắn giơ súng đe dọa mọi người. Ai nấy đều khiếp sợ kêu khóc.

- Mấy người mau lấy tiền ra bỏ vào túi này. Tôi chỉ lấy tiền chứ không giết người.
- Tha mạng cho chúng tôi_mọi người kêu khóc
- Ngậm miệng lại ngay. Ai giỡn trò là tôi bắn thật đó. Cảnh sát lập tức đến hiện trường. Phóng viên cũng kéo đến khá đông. Tên cướp hốt hoảng. Hắn rối trí giơ súng khắp phía. Hắn thúc giục mọi người nhét tiền vào túi đen mà hắn đưa. Không ai dám không làm. Hắn nhìn quanh rồi kéo tay Thiên Di, bắt cô làm con tin. Cô vô cùng hoảng sợ. Hắn đeo túi tiền trên người. Một tay hắn chặn cổ Di, một tay hắn cầm súng chĩa vào đầu Di, bước ra khỏi ngân hàng. Cảnh sát vây xung quanh khá đông. Hắn lo lắng và hoảng sợ. Hắn cứ chĩa súng vào đầu Di và yêu cầu cảnh sát tránh sang một bên để hắn có thể rời khỏi. Sự việc được đưa tin lên sóng truyền hình. Cả công ty BVB, chị em nhà họ Trương, Trác gia và Thanh Phong đều xem tin tức trực tiếp đó.

66. Chương 66

Thanh Phong và Hiểu Văn vội vã lái xe đến hiện trường. Tên cướp vẫn dùng Di khống chế cảnh sát. Không ai dám nổ súng. Phong vội vàng bước đến. Anh cố gắng che giấu sự sợ hãi. Anh tỏ ra tự tin và mạnh dạn đối diện với tên cướp. Trong lòng anh lúc này chỉ có một điều quý hơn mạng sống của mình. Đó là Thiên Di. Chàng minh tinh không ngại bước đến để giải cứu người đẹp được phóng viên nhanh chóng đưa tin trực tiếp. Trác gia vô cùng lo lắng. Bà nội Phong không ngừng giục con trai nhờ người giúp đỡ. Ông Trác liên tục gọi điện thoại. Trong khi đó, Lệ Thi và Khánh Hưng cũng xem tin tức đó. Lệ Thi vô cùng tức giận. Còn Hưng tỏ ra lo lắng.

Tại ngân hàng đang diễn ra vụ cướp

- Anh hãy thả cô ấy ra. Tôi sẽ làm con tin của anh._Thanh Phong bước đến cách tên cướp khoảng hai mét_Tôi nghĩ anh cũng không muốn làm hại ai có đúng không? Nếu tôi làm con tin thì anh sẽ có thêm một số tiền nữa
- Đứng._Thiên Di nói._Anh đứng qua đây. Nguy hiểm lắm!

- Anh thà để bản thân mình xảy ra chuyện chứ không muốn để em phải gặp nguy hiểm.

- Sao anh ngốc quá vậy?

- Im ngay_tên cướp hét_Tao ghét nhất là mấy chuyện tình cảm ủy mị này. Mà chính là nam diễn viên Trác Thanh Phong

- Đúng vậy_Phong nhướn miệng cười gượng, đáp_Nếu ông biết tôi là ai thì ông có thể trao đổi con tin. Tôi đáng giá hơn cô gái này rất nhiều

- Chính mày. Chính mày đã làm vợ tao bỏ tao. Nó mê mẩn mày. Chẳng thèm dỗi hoài đến tao. Tao sẽ ày chết để xem nó còn tơ tưởng đến mày không

Tên cướp chìa súng về phía Thanh Phong, lên đạn. Hắn chuẩn bị bóp cò thì Thiên Di hốt hoảng cản tay hắn. Cô thoát khỏi tên cướp và lao thẳng về phía Thanh Phong. Hắn nổ súng. Viên đạn bay thẳng về phía Thiên Di. Cô đã đỡ cho Phong viên đạn đó. Di ngã xuống đất. Cảnh sát liền nổ súng bắn vào đầu gối tên cướp rồi khống chế hắn. Di được đưa đến bệnh viện. Cô bất tỉnh. Phong không ngừng nắm tay cô. Bác sĩ ra sức cấp cứu và cầm máu cho Thiên Di. Phóng viên vây kín bệnh viện. Phong ngồi bên ngoài phòng cấp cứu đợi. Hiểu Văn, quản lý của Phong cũng có mặt. Cha và bà nội của Phong hốt hả chạy đến

- Con bé sao rồi?_Bà của Phong lo lắng hỏi

- Vẫn đang trong phòng cấp cứu thưa bà!_Hiểu Văn đáp

Y tá vội vàng bước ra khỏi phòng cấp cứu. Ông Trác liền kéo tay y tá lại hỏi:

- Con bé sao rồi? Có chữa được không?

- Cô ấy mất máu quá nhiều. Bác sĩ đang cố gắng

- Lấy máu tôi cho con bé. Tôi nhóm máu A_ông Trác nhanh miệng nói

- Không được. Nhóm máu của bệnh nhân là nhóm máu O âm tính. Bệnh viện hiện đang hết nhóm máu của bệnh nhân. Chúng tôi đang gấp rút tìm kiếm

Y tá vội vàng rời khỏi. Ông Trác liền gọi điện thoại cho ai đó. Chẳng mấy chốc, một bác sĩ đến, đem theo một chiếc hộp, đến chào ông Trác.

- Có nhóm máu đó không?

- Dạ có. Tôi sẽ vào phòng cấp cứu ngay

- Đi mau

Đèn cấp cứu liên tục bật. Mọi người bên ngoài hết sức lo lắng. Cũng khoảng lâu sau đó, Thiên Di được đưa vào phòng hồi sức đặc biệt. Cô vẫn còn hôn mê. Phong ngồi bên cạnh giường, nắm tay cô lo lắng. Bà của anh và ông Trác cũng vậy. Họ đứng bên giường cô, an ủi Phong

67. Chương 67

- Cháu đừng lo. Con bé phúc lớn mạng lớn, sẽ không sao đâu?_Bà của Phong nói

- Phải đó Phong. Anh đừng quá lo lắng_Hiểu Văn tiếp lời

- Nếu Helen có chuyện gì xảy ra. Tôi sẽ không tha thứ cho bản thân mình

- Bác sĩ nói rồi. Con bé chỉ bị mất máu nhiều nên hôn mê thôi._ông Trác an ủi Phong

- Cảm ơn ông đã chịu cứu cô ấy. Mọi người về đi. Tôi muốn ở lại chăm sóc cho Helen

- Nhưng cậu phải tham dự buổi tiệc của hãng điện thoại Nokia tối nay nữa _quản lí của Phong nói _Còn phóng viên bên ngoài muốn phỏng vấn anh nữa

- Tôi sẽ không đi đâu hết. Anh hủy tất cả chương trình của tôi trong mấy ngày tới đi _Phong buồn bã nói

- Tiệc gì thì tiệc. Con dâu tôi đang nằm đây. Hủy hết đi _ông Trác tức giận nói _Còn đám phóng viên đó muốn gì cứ đến tìm tôi

- Vâng. Thưa ông Trác. Tôi sẽ cố gắng thu xếp

Mọi người ra về, để lại sự yên tĩnh cho Phong và Thiên Di. Phóng viên vây kín lối ra vào. Cha của Phong tức giận nói

- Các người mau đi về đi. Đây là bệnh viện.

- Thưa cụ Thiếu tướng. Xin cho hỏi mối quan hệ của con trai ông và cô Helen là gì được không? _một phóng viên mạnh dạn đến hỏi

- Con bé là con dâu tôi. Mấy người mà làm phiền nó hay con trai tôi là tôi sẽ kiện cả tòa soạn của anh chị đó

Ai cũng sợ Trác gia. Dù bây giờ là thời bình và ông ấy không còn là một Thiếu tướng. Nhưng vẻ oai nghiêm và mối quan hệ của ông cũng đủ khiến một tòa soạn đóng cửa. Phóng viên vội vàng ra về.

Suốt đêm, Phong đứng ngồi không yên trong phòng bệnh. Anh cũng không ăn không uống. Anh lo lắng cho Thiên Di rất nhiều. Trưa hôm sau, cô tỉnh dậy sau một đêm dài đối diện với tử thần. Cô thấy Phong đang ở bên cạnh. Tay anh nắm chặt tay cô và đầu anh gục bên giường. Anh đang ngủ say. Ông Trác và bà của Phong đến thăm Di. Cô ra hiệu cho họ đừng làm ồn. Nhưng Phong cũng giật mình tỉnh giấc. Di liền nhắm mắt. Cô giả vờ chưa tỉnh..

- Bác sĩ nói con bé không qua khỏi. _ Bà của Phong mỉm cười rồi vờ khóc

- Không thể nào. Cô ấy không thể ra đi như vậy. Helen! Mau tỉnh lại đi em. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em _Phong lay mạnh Thiên Di, vừa khóc vừa gọi

- Này này. Con làm con bé đau bây giờ _bà nội Phong cản

- Em không sao _Di mở mắt, mỉm cười nhìn Phong

- Em dám gạt anh _Phong vừa mừng vừa khóc. Anh ôm chầm lấy cô

- Anh làm gì vậy? Mọi người đang nhìn kìa _Di mỉm cười nói

- Không sao. Hai đứa cứ tự nhiên _ông Trác vui vẻ nói

- Em tỉnh dậy từ khi nào vậy? Dám gạt anh nữa _Phong véo mũi Di. Gương mặt anh tươi hẳn lên. Không còn lo lắng hay buồn bã nữa _Từ khi nào em biết chọc anh vậy?

- Phong. Cháu đi mua đồ ăn cho con bé đi. Để bà nói chuyện với Helen chút xíu

- Anh đi đi. Em không sao đâu

Phong hôn nhẹ lên trán Di rồi ra ngoài. Ông Trác cũng đi chung. Họ ngồi nói chuyện với nhau ở căn tin bệnh viện

68. Chương 68

- Thật sự cảm ơn ông đã cứu Helen.

- Ta cũng rất quý con bé. Nó vừa giỏi, vừa hiền lành lại lễ phép. Không giống con gái bây giờ chút nào.

- Đúng vậy. Helen là một người rất đặc biệt, rất thông minh
- Khi nào cho con bé chính thức ra mắt gia đình. Còn con khi nào mới về nhà sống.
- Chuyện đó tính sau đi. Chúng ta lên thăm Helen đi
- Cái thằng này. Mới xa chút xíu đã nhớ rồi

Tại phòng bệnh, bà nội Phong và Thiên Di nói chuyện rất vui vẻ. Bà ngồi bên cạnh cô gái đáng yêu này, nắm chặt tay cô như muốn thể hiện sự hài lòng về đứa cháu dâu mới này

- Bà cảm ơn con vì đã cứu thằng Phong
- Việc con nên làm thôi bà. Anh ấy cũng không ngại nguy hiểm để cứu con
- Thằng bé chưa bao giờ lo lắng cho ai nhiều đến như vậy. Nó rất yêu cháu. Helen! Cháu biết không? Nhờ cháu mà cha con nó đã làm lành với nhau. Lúc ta thấy hai cha con ngồi chung bên ngoài phòng cấp cứu là ta biết ngay. Chỉ là hai đứa nó cứng miệng không thừa nhận thôi. Sau chuyện này, ta sẽ nói cha của thằng Phong mở tiệc ăn mừng cháu bình phục
- Không cần đâu bà
- Cần mà. Cháu là ân nhân của cái nhà này. Ta cũng coi cháu là cháu dâu của mình rồi
- Hai bà cháu nói gì thế?_ông Trác bước vào hỏi
- Không có gì. Ta chỉ đang nói chuyện với cháu dâu thôi._bà Phong đứng dậy, nhường chỗ cho cháu trai ngồi cạnh Thiên Di_Coi mặt nó đỏ hết rồi kìa
- Con khỏe hẳn chưa?_ông Trác bước đến bên giường Di hỏi
- Cảm ơn bác. Con khỏe rồi

Di cầm tay Phong và tay ông Trác đặt lên nhau. Cô muốn hàn gắn tình cảm cha con của họ. Bà nội Phong vô cùng xúc động. Sau đó, ông Trác mở tiệc mừng Thiên Di khỏe mạnh tại một nhà hàng lớn ở Vịnh Nước Cạn. Quan khách đến rất đông. Có cả phóng viên. Họ vừa dự tiệc đứng vừa khiêu vũ. Phong và ông Trác tiếp đãi khách. Hai cha con đã làm lành với nhau. Trong khi đó, bà nội của Phong vẫn ở trong phòng đợi với Thiên Di. Bà vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy cô xinh đẹp trong chiếc váy dài hở vai màu hồng bà tặng. Di rất hồi hộp. Cô loay hoay khiến người trang điểm vô cùng khó khăn. Bà nội Phong bước đến trấn an cháu gái bé bỏng

- Cháu đừng căng thẳng. Cứ bình tĩnh đi
- Bà ơi! Trước giờ cháu tham gia nhiều buổi dạ tiệc rồi. Nhưng không hiểu sao hôm nay cháu run quá! Cháu có xấu xí không bà?
- Cháu đẹp lắm! Không cần trang điểm nữa. Ra ngoài với bà
- Cháu đang rất run. Cháu sợ anh Phong sẽ không thích
- Sao mà nó lại không thích chứ? Cháu của bà xinh đẹp thế này. Cứ bình tĩnh. Đừng sợ gì hết

Bà nội Phong dẫn tay cô bước ra bữa tiệc. Mọi người trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp dịu dàng và tinh tế của cô gái. Âm thanh hay ánh đèn cũng không rực sáng như Di lúc này. Phong bước đến nắm tay Di, mời Di khiêu vũ. Hai nhân vật chính diu nhau từng bước nhảy trong điệu nhạc nhẹ nhàng. Họ tràn ngập trong tình yêu ngọt ngào. Ai cũng khen ngợi đôi trai tài gái sắc.

69. Chương 69

- Hôm nay em rất đẹp

- Bà nội anh muốn em mặc chiếc váy này. Em sợ anh sẽ không thích
- Anh rất thích. Dù em ăn mặc như thế nào thì em vẫn là ngôi sao trong lòng anh
- Khéo dụ ngọt quá! Anh đã tán tỉnh bao nhiêu cô gái rồi?
- Anh cũng không nhớ nữa!
- Thấy ghét. Anh đi mà mời mấy cô đó nhảy đi
- Anh nói đùa đó. Em là người đầu tiên anh yêu
- Thật không? Anh là một diễn viên nổi tiếng. Không lẽ không có cô gái nào sao?
- Em muốn biết thì đi theo anh

Dứt lời, Phong kéo tay Thiên Di ra khỏi bữa tiệc. Trời về chiều, đèn điện sáng rực đường phố. Những khu chợ đêm bắt đầu diễn ra sôi nổi. Họ ra biển, ngồi trên những bãi cát vàng óng ánh. Xa xa là những ngọn núi chập chùng, đan xen với những tòa nhà cao tầng. Cảnh đẹp vừa hùng vĩ, vừa lãng mạn, không hổ danh là “con rồng châu Á”. Và trên bầu trời đêm kia, sao sáng lấp lánh bên ánh trăng vàng, chiếu xuống đôi tình nhân. Họ vui vẻ ném cát vào nhau. Họ đùa giỡn bên tiếng sóng biển vỗ nhẹ. Thanh Phong nhắc bổng Thiên Di. Anh bế cô ra chỗ nước cạn. Họ té nước vào nhau. Rồi họ nằm dài trên bãi cát tận hưởng bầu không khí trong lành

- Anh nói đi. Cô gái đó là ai?
- Em thật sự muốn biết sao?
- Uhm!
- Cô gái đó rất xinh đẹp. Cô ấy có mái tóc dài màu nâu đen. Cô ấy có đôi mắt to và làn da trắng. Cô ấy rất tài giỏi và thông minh
- Anh đi mà nói chuyện với cô ấy_Di giận hờn, ngồi bật dậy
- Em cũng lạ thật. Muốn nghe anh nói rồi giận
- Có ai lại khen người yêu cũ trước mặt bạn gái mới đâu._Di nói nhỏ, đầu cúi gằm xuống
- Vậy em còn muốn biết cô gái đó là ai nữa không?_Phong mỉm cười hỏi
- Không muốn biết nữa. Thấy ghét_Di đứng dậy, đá cát vào người Phong rồi bỏ đi. Phong vội kéo cô lại, ôm cô vào lòng
- Cô gái đó là em. Ba mươi hai năm nay anh vẫn độc thân. Cho tới khi gặp em. Anh thấy mình trở nên nhỏ bé khi đứng trước em
- Dẻo miệng. Vậy anh yêu em vì em đẹp, vì em trắng thôi sao?
- Anh yêu em vì em là em. Vì tất cả những gì thuộc về em. Kể cả khi em ngáy to trong lúc ngủ. (mỉm cười) Em biết không? Mỗi khi giận em. Anh đều tự nhủ với bản thân mình phải yêu em nhiều hơn. Để tình yêu của anh có thể vượt qua cơn giận của anh.

Thiên Di như cảm động trước lời nói của Phong. Cô nhìn anh. Thế giới như ngừng lại. Và tình yêu của hai người như thăng hoa. Phong đưa Di về khách sạn. Di vui vẻ lên phòng. Lúc này, Khánh Hưng đã đứng đợi trước cửa trong tình trạng say khướt. Di mở cửa phòng. Khánh Hưng đi thẳng vào, ngồi ngả nghiêng trên ghế. Di để cửa mở

- Anh bị làm sao thế?_Di ngạc nhiên hỏi
- Anh rất nhớ em.
- Anh say rồi. Anh về phòng đi.
- Anh không say. Em vừa đi đâu về? Có phải vừa đi với tên diễn viên đó về phải không_Hưng nắm chặt tay Thiên Di

- Anh say lắm rồi. Buông tay em ra. Em đi đâu là chuyện của em
- Thiên Di. Anh thật sự xin lỗi. Khi ở Việt Nam, anh đã từ chối tình cảm của em. Chúng mình bắt đầu lại từ đầu đi_Hưng ôm chặt Di
- Anh thả em ra_Di vùng vẫy
- Anh không thả em. Anh muốn mình bắt đầu lại từ đầu. Di ơi! Anh yêu em lắm! Anh không có được em thì hắn cũng không thể có được

70. Chương 70

Hưng liền ghì chặt Di lên ghế. Hôn lấy hôn để. Cô vùng vẫy khỏi người con trai say rượu. Cô lao ra cửa thì bị anh ta kéo ngược lại. Trong lúc đó, Thanh Phong hôn hờ trong thang máy. Tay anh cầm bó hoa hồng đến tặng cho Thiên Di. Lòng anh rạo rức một niềm vui khó tả. Anh bước đến gõ cửa phòng thì nghe tiếng kêu cứu của Di. Phong liền mở cửa, xông vào. Trước mắt Phong, Khánh Hưng đang ghì Di ra sàn nhà, định cưỡng bức cô. Anh vội vã kéo Khánh Hưng ra rồi đâm vào mặt anh ta rồi chạy đến cởi áo khoác che cho Di. Khánh Hưng như bừng tỉnh khỏi cơn say rượu tai hại. Anh định bước đến bên cạnh Thiên Di để nói lời xin lỗi. Nhưng cô chỉ nép sát vào vòng tay của Thanh Phong

- Cút! Anh mau cút khỏi đây. Tôi không muốn thấy mặt anh
- Anh xin lỗi_Khánh Hưng lùi thối bước về phòng
- Em không sao chứ?

Thiên Di chỉ lắc đầu rồi nép sát vào người Phong. Bó hoa mà anh đem đến rơi trên nền nhà, dập nát. Thanh Phong giúp Di dọn quần áo vào vali rồi đưa Di đến nhà hai vợ chồng Ông Quảng.

- Thật ngại vì làm phiền hai bác giữa lúc đêm khuya như vậy_Thanh Phong lễ phép nói. Tay xách vali lên lầu giúp Thiên Di
- Ôi trời! Lúc nào ta cũng xem con bé là con gái của mình_Ông Quảng vui vẻ xách hộ hành lí với Thanh Phong
- Bác cứ để con. _Thanh Phong mỉm cười nói
- Không sao. Cũng nhẹ mà. Cứ để ta phụ _ông Quảng vẫn kiên trì cầm vali nhỏ
- Con cứ yên tâm ở đây. Nhà ta tuy không lớn, không tiện nghi như khách sạn. Nhưng cũng thoải mái nhiều lắm!_Bà Liên nắm chặt tay Di, dẫn cô lên căn phòng nhỏ trên lầu
- Đây là phòng bác xây cho con gái. Mong nó một ngày nào đó lớn khôn sẽ có thể ở_ông Quảng đứng đợi trong phòng, mặt buồn rầu nói
- Không biết khi nào chúng ta mới được gặp nó_Bà Liên ủ rũ nói
- Hai bác đừng buồn. Một lúc nào đó gia đình bác cũng được đoàn tụ_Thanh Phong an ủi nói
- Thôi đừng nhắc chuyện buồn nữa. Thiên Di! Con cứ ở đây. Cần gì thì gọi bác_ông Quảng niềm nở nói
- Con thật lòng cảm ơn cha mẹ_Thiên Di vừa khóc vừa cảm động nói
- Con vừa gọi chúng ta là gì?_bà Liên nghe Thiên Di nói liền rưng rưng nước mắt nhìn cô
- Dạ...dạ...con..._Thiên Di ấp úng
- Con nghĩ chắc cô ấy cảm động trước tình cảm của hai bác nên mới gọi hai bác là cha mẹ_Thanh Phong nhanh trí nói
- Không sao. Chúng ta cũng rất quý con bé như con gái ruột của mình_Bà Liên xúc động nói

- Bà nó nè! Mình xuống nhà nấu cái gì đó cho con bé ăn đi. Để hai đứa trẻ tụi nó trò chuyện đi_Ông Quảng mỉm cười nói

71. Chương 71

Bà Liên theo chồng xuống nhà dưới nấu mì cho Thiên Di. Hai vợ chồng đang hăm hở nấu mì thì một chàng thanh niên xuất hiện. Đó là Tuấn Anh. Chàng tổng giám đốc từ xa bước đến. Hai vợ chồng vừa dừng tay ngẩng đầu lên xem ai đến. Thì bỗng họ giật mình. Nhất là bà Liên. Không hiểu sao khi chợt nhìn thấy Tuấn Anh thì bà Liên bỗng hoảng loạn và như phát điên. Bát mì trên tay ông Quảng bỗng rơi xuống đất. Đúng lúc đó, Thiên Di và Thanh Phong từ trên lầu bước xuống. Thiên Di đang ngỡ ngàng vì không biết chuyện gì đang xảy ra. Càng không hiểu tại sao bà Liên nhìn Tuấn Anh với ánh mắt đầy giận dữ. Còn ông Quảng thì lấy chổi ra không ngừng xua đuổi Tuấn Anh. Thanh Phong liền bước đến ngăn ông Quảng. Còn Thiên Di liền bước đến bên cạnh bà Liên.

- Có chuyện gì vậy? _Thanh Phong ngạc nhiên hỏi

- Hấn...Chính là hấn. _bà Liên dứt lời thì chạy đến nắm chặt áo của Tuấn Anh_Mau trả con gái lại cho ta.

- Bác gái. Bác bình tĩnh đi. Anh ấy là xếp của cháu._Thiên Di chạy đến giữ bà Liên, nói_Cháu nghĩ bác nhìn lầm người rồi

- Không thể nào. Có chết ta cũng nhận ra gương mặt đó_Bà Liên nức nở nói

- Anh ấy còn quá trẻ nên không thể là hấn đâu. Người giống người thôi hai bác_Thanh Phong can ngăn

- Người còn không mau rút khỏi đây thì ta sẽ xua chó ra cắn đó_ông Quảng tức giận nói. Còn bà Liên thì bỏ lên lầu

Tuấn Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Càng không hiểu mọi người đang nói gì. Vì cơ bản, anh không hề biết tiếng Hoa. Và thật kì lạ khi lần đầu tiên đến lại bị xua đuổi. Thiên Di liền kéo Tuấn Anh ra khỏi khu chợ đêm. Họ đi dạo rồi dừng lại ở một trạm chờ xe buýt

- Anh không sao chứ?_Thiên Di hỏi

- Có chuyện gì xảy ra sao? Anh không hiểu lúc này mình đã làm gì khiến họ như vậy? Anh càng không thể hiểu mọi người nói gì?

- Ai bảo anh không đi học tiếng Hoa. Mà cũng không có gì. Họ nhận nhầm người thôi.

- Em ở đó có tiện không?

- Anh yên tâm đi. Họ đối xử với em như con gái. Dù sao em cũng chỉ còn ở lại mấy ngày rồi về nước

- Vậy thì anh cũng đỡ lo. Thôi xe taxi đến rồi. Anh về khách sạn đây. Nhớ cẩn thận. Có gì gọi cho anh

Thiên Di tiễn Tuấn Anh xong thì trở về quán mì. Cô vội bước lên gác thì thấy hai vợ chồng ông Quảng_cũng chính là cha mẹ cô, đang ngồi khóc nức nở. Thanh Phong ngồi bên cạnh hết lòng an ủi

- Hai bác quen người thanh niên vừa này sao?_Thiên Di ngồi xuống bên cạnh bà Liên hỏi

- Có chết ta cũng nhận ra gương mặt đó. Năm xưa chính hấn đã... _bà Liên nức nở nói

- Tôi nghĩ chỉ là người giống người thôi. Nếu như tên khốn nạn đó còn sống thì chắc cũng lớn tuổi như tôi rồi. Làm sao là cậu thanh niên đó?_ông Quảng an ủi

- Ôi đứa con gái xấu số của tôi giờ không biết ở đâu?_bà Liên lại nói

- Hai bác yên tâm. Cháu nghĩ sẽ nhanh thôi. Hai bác có thể gặp lại con gái_Thanh Phong an ủi

- Cám ơn cháu. Thôi bà nó. Vào trong nghỉ đi. Để tôi dìu bà

72. Chương 72

Ông Quảng buồn bã đưa vợ vào phòng nghỉ. Thiên Di cũng tiễn Thanh Phong xuống nhà

- Anh về cẩn thận
- Em nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Đừng suy nghĩ nhiều quá!
- Anh đừng lo. Em sẽ cố gắng sống để còn bắt hán trả món nợ này. Thật không ngờ. Em chẳng phí chút công sức cũng tìm ra manh mối về kẻ đã chia cắt gia đình em
- Mọi chuyện em nên cẩn thận. Đôi khi chỉ là hiểu lầm. Mình phải điều tra tỉ mỉ rồi hãy kết luận. Anh không muốn em lún sâu vào thù hận chút nào
- Em biết rồi. Em sẽ không suy nghĩ nông cạn đâu. Anh về đi
- Uhm! Vậy em ngủ ngon nha!
- Anh cũng vậy đó biết không?

Thanh Phong đón xe về nhà. Lại nói về Khánh Hưng. Anh một mình trong phòng tự dần vật bản thân. Anh cảm thấy vô cùng có lỗi với Thiên Di. Sự ích kỉ đã khiến anh đánh mất lí trí. Anh đã tự khinh thường bản thân. Hưng gọi cho Di để xin lỗi. Nhưng cô không bắt máy. Ngày hôm sau, Khánh Hưng trở về Việt Nam.

Thời gian quảng cáo cũng như chuẩn bị cho Show diễn thời trang ở Hồng Kông cũng kết thúc. Đoàn người Hồng Kông và Thiên Di lên máy bay đến Việt Nam. Vợ chồng ông Quảng và người họ Trác cũng ra tiễn. Ai nấy đều không nở xa cô gái hiền lành, dễ thương như Thiên Di. Còn cô cũng không quên tình cảm mọi người dành ình trong suốt thời gian công tác ở Hồng Kông. Sân bay đông nghịt người. Phóng viên, thợ chụp ảnh và fan hâm mộ của Thanh Phong. Ai ai cũng tạm biệt đoàn khách đến từ Việt Nam trong không khí bịn rịn, không muốn rời xa. Họ cũng cổ vũ không ngừng cho chuyến đi lưu diễn này của Thanh Phong. Tại Việt Nam, vừa đến sân bay, phóng viên đã chờ sẵn. Fan hâm mộ của hai minh tinh Hồng Kông này đông như kiến, vây kín lối ra vào không khác gì ở Hồng Kông. Công ty Paradise phải nhờ bảo vệ sân bay giãn cách fan, để họ không thể đến gần hai minh tinh. Một chiếc xe hơi dài đưa Phong và Lệ Thi đến khách sạn. Công ty Paradise cũng đặc biệt thuê trọn khách sạn cao cấp và cử vệ sĩ đến bảo vệ sự an toàn cho họ.

Thiên Di không quên lái xe đưa Phong tham quan các thắng cảnh đẹp ở Việt Nam. Họ đi đến đâu cũng gây được sự chú ý của công chúng. Đi chung với họ cũng có vài vệ sĩ do công ty Paradise cử. Chuyện tình của chàng minh tinh và nhà thiết kế nhanh chóng lan rộng trên báo. Những lời bình hoa mỹ liên tục diễn ra. Những buổi tuyên truyền của nam tài tử cũng được tổ chức trước Show diễn. Nhân đó, quản lí của anh cũng không quên giới thiệu về album âm nhạc mới của anh và chuyện tình cảm li kì của hai người. Họ tay trong tay tại các sự kiện lớn nhỏ. Tuy tình cảm của họ rất sâu đậm, nhưng Thiên Di vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Cô không cho anh sống chung nhà với mình hay qua đêm ở nhà mình. Điều đó càng khiến tình cảm của họ trở nên đáng quý trong mắt nhau và trong mắt người hâm mộ. Ai nấy đều khen ngợi mối tình tươi đẹp này

Show diễn cuối cùng cũng được tổ chức. Kí giả và nhiếp ảnh gia đến rất đông. Đây có thể là sự kiện giải trí tương đối lớn và thu hút. Thiên Di cũng đến. Vì cô là nhà thiết kế của bộ sưu tập lần này. Và cũng là bạn gái của nam tài tử điểm trai Trác Thanh Phong. Một tấm poster quảng cáo lớn được treo bên ngoài. Đó là hình ảnh khu rừng mùa thu đầy thơ mộng. Một chàng hoàng tử khôi ngô bắt chợt tìm thấy một cô gái hiện đại ở đó. Chương trình thành công ngoài sức tưởng tượng. Lượng vé đưa ra không đủ bán cho người hâm mộ trong và ngoài nước. Tỉ số bạn xem đài cao ngất ngưỡng và đạt kỉ lục. Bài hát của Thanh Phong sử dụng trong chương trình cũng trở nên Hot. Lượng tải về và lượng đĩa bán ra gây “cháy” thị trường. Thanh Phong được trao giải đĩa bạch kim và trở thành Ánh đế Châu Á và Tiểu Thiên Vương Châu Á. Anh còn được trao giải thần tượng tài năng và thu hút nhất hành tinh tại Mĩ. Những mẫu thiết kế trong chương trình được bán với doanh số lớn, đưa tên tuổi công ty Paradise được lọt vào danh sách doanh nghiệp hàng đầu Châu Á. Tên tuổi của Thiên Di ngày càng được nhiều người biết đến. Trang phục của cô trở thành

trào lưu mới trên thị trường Âu – Á và Mĩ. Khắp nơi trên đường phố đều xuất hiện những mẫu thiết kế của cô. Thiên Di không ngừng suy nghĩ kế hoạch trả thù. Cô bí mật cho điều tra lai lịch của Phan Triết_chủ tịch công ty Paradise, cha của Phan Tuấn Anh. Lúc này, ngài chủ tịch họ Phan không hề hay biết chuyện gì. Ông còn vui vẻ và tiếp đón Thiên Di rất nồng nhiệt mỗi khi cô đến nhà. Không những thế. Ông còn tặng 10% cổ phần của mình cho cô gái trẻ. Một ngày nọ, Thiên Di đến gặp giám đốc Triệu_một cổ đông của công ty, tại Triệu gia.

73. Chương 73

- Cô đến đây khiến tôi rất bất ngờ_ông Triệu ngạc nhiên nói
- Tôi cũng chẳng thích thú việc gặp ông. Nhưng tôi nghĩ ông sẽ rất thích giao dịch của tôi. Mấy năm qua, tôi biết ông không ngừng thu tóm cổ phần về mình. Và hiện giờ cổ phần của ông chỉ đứng sau chủ tịch Phan
- Cô điều tra chuyện này để làm gì?
- Không quan trọng. Tôi có cách giúp ông có được công ty. Bù lại. Ông phải làm giúp tôi một chuyện
- Nghe ra cũng là vụ làm ăn có lợi. Nhưng làm sao tôi biết cô có thông đồng với họ Phan để lừa phỉnh tôi
- Ông yên tâm. Tôi đã nói được thì làm được. Tôi sẽ giúp ông hất cẳng họ Phan ra khỏi Paradise. Nhưng trước tiên. Tôi muốn hỏi ông về một chuyện cách đây hai mươi lăm năm trước về Phan Triết
- Ý cô là...
- Lúc đó, tôi biết ông và lão ta đang làm việc cho Paradise. Hai người được cử sang Hồng Kông công tác. Vậy chuyện xảy ra giữa ông ta và một người phụ nữ tên Thúy Liên. Ông có biết hay không?
- Hai mươi lăm năm trước. Tôi nhớ ra rồi. Phải. Lúc đó Phan Triết và tôi là hai người bạn rất thân. Chúng tôi được cha vợ hắt, cũng là chủ tịch Paradise cử sang Hồng Kông. Ông ta có quen biết một người phụ nữ tên Liên. Nhưng tiếc là người phụ nữ đó đã có chồng
- Rồi sao nữa?
- Ông ta rất say mê người đó. Rồi một đêm, Phan Triết bảo tôi lái xe đưa hắt đến một quán mì. Lúc đó trời mưa rất lớn. Một mình ông ta bước vào trong. Tôi thấy lâu quá mà hắt chưa ra thì cảm thấy không ổn nên mới lên đi theo thì thấy ông ta làm nhục người phụ nữ đó
- Vậy sao ông không can?
- Có. Nhưng lúc tôi chạy đến thì đã quá muộn
- Vậy hai năm sau đó, tại sao hắt quay lại Hồng Kông?
- Lúc đó, vợ hắt sinh non. Rồi hắt nghe lời thầy bói nói nếu tìm ra một đứa trẻ xung hỉ cho bà ta thì mọi chuyện sẽ ổn.
- Vậy tại sao lại là con gái của hai vợ chồng người Hồng Kông?
- Phải nói là Phan Triết dù lấy vợ cũng không quên người phụ nữ tên Liên. Hắt luôn cho người theo dõi gia đình đó ở Hồng Kông rồi báo cho hắt biết. Đúng lúc biết cô ta sinh con gái. Và Phan Triết tính ngày giờ thì nghĩ con bé là con của mình
- Vậy là hắt bắt cóc con người ta sao?
- Đúng vậy. Nhưng không may. Đứa bé vừa vào nhà thì vợ của hắt liền bị băng huyết mà chết. Hắt tức giận nên đã bảo tôi bán con bé. Lúc đó, tôi không nhẫn tâm nên đã đưa nó đến một cô nhi viện.
- Cảm ơn ông vì ít ra ông cũng không đến nỗi tồi tệ. Còn Phan Triết? Tại sao lại không giữ con gái của mình mà lại đem bán?

- Lúc đầu, ông ta định giữ nó lại. Nhưng biết được kết quả ADN của hai người không cùng huyết thống nên hần thẳng tay vứt bỏ. Sao cô lại hỏi chuyện này?
- Đứa con gái mà ông để lại trong cô nhi viện ngày đó chính là tôi. Tôi muốn trong cuộc họp cổ đông ngày mai. Ông công bố chuyện này. Còn tôi sẽ báo cảnh sát đến làm việc. Tôi tin chắc uy tín của Phan gia sẽ bị hủy. Cổ phiếu xuống giá. Với tài lực hiện nay của ông sẽ dễ dàng nuốt trọn công ty
- Vậy sao cô không tự làm mà nhờ đến tôi?
- Vì tôi không hứng thú với gia tài này. Mục đích của tôi chỉ là khiến họ Phan thân bại danh liệt.

74. Chương 74

Dứt lời. Thiên Di rời khỏi nhà họ Triệu. Mọi chuyện theo như Di sắp xếp. Trong buổi họp cổ đông, trước mặt mọi người và phóng viên, lão cáo già họ Triệu phanh phui sự thật về bí mật của Chủ tịch Phan Triết. Cảnh sát cũng có mặt để áp giải Phan Triết về sở điều tra. Sự thật được sáng tỏ. Và ông Triết bị kết án tù hai mươi năm. Giá cổ phiếu của công ty không ngừng sụt giảm. Phan Tuấn Anh đến căn hộ chung cư gặp Thiên Di

- Tại sao em lại làm vậy?
 - Anh hãy hỏi ba anh chứ đừng đến đây tìm tôi
 - Em có biết bản thân mình đang làm gì không? Chỉ vì hận thù mà em biến công ty ra nông nổi như vậy. Em có biết bao nhiêu nhân viên của chúng ta bị chính sách của lão họ Triệu đuổi sạch không? Họ vẫn còn gia đình. Sao em nở nhần tâm như vậy?
 - Anh nói tôi nhần tâm. Vậy ngày xưa cha anh làm vậy có nhần tâm hay không? Ông ta đã làm nhục mẹ tôi rồi chia cắt gia đình tôi trong suốt thời gian dài. Biến tôi thành đứa trẻ mồ côi
 - Anh biết ba anh làm sai. Nhưng thời gian qua ông đã rất day dứt và hối hận rồi. Chính ông là người đã tài trợ cho em ăn học và sinh sống suốt bao năm qua rồi còn gì? Không lẽ không thể bù đắp sao?
 - Không. Ông ta làm vậy vì không biết tôi là đứa trẻ đó. Mà cho dù ông ta biết và làm vậy thì đó là trách nhiệm của kẻ tội lỗi như hắn. Kết quả ngày hôm nay là do ngày xưa ông ta đã phạm lỗi
 - Ai cũng có cái sai. Anh biết là không thể xin em tha thứ cho cha anh. Nhưng em hãy nghĩ đến tình cảm của tụi mình bao năm qua và vì những nhân viên sắp bị thất nghiệp mà giúp anh chỉnh đốn lại công ty. Ngăn cản lão họ Triệu có được không?
 - Anh đi về đi. Tôi sẽ không hứa với họ Phan mấy người bất cứ chuyện gì
- Tuấn Anh lúi thủi ra về. Đúng lúc đó, Thanh Phong đến
- Em có sao không? Anh vừa thấy Tuấn Anh ở dưới nhà
 - Em ổn mà. Anh ngời đi. Tìm em có việc gì sao?
 - Anh chỉ muốn đến thăm em và xem em có ổn không?
 - Anh thấy đó. Em vẫn ăn được ngủ được
 - Vậy em tính như thế nào? Anh biết em đang nghĩ gì. Đôi khi mọi chuyện nên dừng lại khi có thể
 - Em cũng biết. Dù sao món nợ của cha không nên để người con gánh. Tuấn Anh là một người xép tốt. Và cũng là người bạn tốt. Về công hay về tư thì em cũng nên giúp anh ấy
 - Vậy ngày mai anh sẽ gọi xe và cùng em đến Paradise một chuyến
 - Sao anh biết em sẽ đến đó? Anh làm như hiểu em lắm không bằng?_Thiên Di mỉm cười nói

- Anh không hiểu em được sao? Em suy nghĩ gì anh cũng đoán ra được
- Vậy... anh thử đoán xem... em đang định làm gì bây giờ?_Di nheo mắt nhìn Phong. Cô nằm dài trên ghế, gối đầu lên đùi chàng mình tinh. Lém lỉnh nói
- Anh... nghĩ...anh nghĩ em đang muốn sinh con cho anh. _nói xong, Phong ôm chầm Thiên Di, giả vờ muốn hôn cô
- Nè nè. Nham nhở quá đi! _Di đẩy Phong ra_Ai bảo em sinh con cho anh bao giờ. Chưa cưới người ta mà cứ nghĩ chuyện đó
- Anh đùa với em thôi. Vậy em nói xem. Em muốn gì?
- Uhm! Em muốn... Em muốn anh đấm lưng cho em. Hôm nay em thật sự rất mệt.
- Em cũng giỏi thật. Bắt một mình tinh như anh mát xa cho em
- Tùy anh thôi. Nếu cơ thể em mỏi thì mai em sẽ không có sức đi đâu hết. Vậy thì anh sẽ...
- Ok! Chịu thua em đó.
- Anh cũng thật tốt bụng. Em không ngờ anh lại suy nghĩ cho người khác đến vậy
- Anh đơn giản lắm! Những nhân viên trong công ty em đều có gia đình. Họ vẫn phải sống tiếp. Còn kẻ dặt tội với em cũng bị trừng trị. Anh cũng muốn tốt cho em thôi mà. Làm việc thiện thì không ngại gì
- Em không tranh cãi với anh. Mai em sẽ đi được chưa? Anh nói nhiều như ông cụ non. Vậy... tối nay anh về hay muốn ở lại?
- Anh muốn về. Anh không muốn suốt đêm phải đấm lưng cho em đâu. Hi hi
- Thấy ghét. Về thì về đi. Ai thèm giữ anh
- Anh giận mà. Em không thấy lúc đến anh đem theo rất nhiều thứ sao?
- Anh định làm gì? Chẳng phải có người không muốn đấm lưng cho em sao?
- Thì anh ở lại nấu đồ ăn tối cho em. Bộ em quên em còn thua anh trong trò chơi điện tử mới sao? Hơn nữa. Anh phải ở lại để nhắc em ngủ đúng giờ và làm bữa sáng cho em nữa chứ? Để mai em có tinh thần đi đánh trận
- Ngọt ngào quá đi! Anh làm gì thì làm đi. Em đi tắm. Nhớ không được nhìn trộm đó
- Đi đi. Anh vẫn giữ quy tắc của tụi mình mà

75. Chương 75

Thiên Di cười tủm tỉm chạy vào phòng tắm. Còn Thanh Phong thì mỉm cười, đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn tối cho hai người. Ăn xong, họ chơi game. Đến tối. Thiên Di trở về phòng ngủ. Thanh Phong nghỉ lại ở phòng còn lại của căn hộ. Đó là nơi dành cho khách nghỉ chân. Đến sáng, Thanh Phong dậy sớm nấu bữa ăn sáng cho Thiên Di. Cô từ trong phòng bước ra, vô cùng cảm động, liền chạy đến choàng tay ôm Phong từ phía sau. Họ vui vẻ dùng bữa sáng ngọt ngào với nhau

Tại công ty Paradise, cuộc họp cổ đông diễn ra quyết liệt để ép Phan Tuấn Anh rời khỏi ghế chủ tịch kế nhiệm. Đúng lúc đó, Thiên Di bước vào. Thanh Phong ngồi đợi cô bên ngoài phòng khách

- Xem ra mọi người lại họp cổ đông mà không có tôi rồi_Thiên Di trách móc
- Tôi nghĩ cô đến đây hay không cũng không quan trọng_một cổ đông lớn tuổi đáp

- Phải. Nhưng trước tiên mọi người hãy xem bản xếp hạng cổ phần công ty mà thư kí của tôi vừa đưa thì tốt hơn
 - Sao lại thế này? Sao cô lại chiếm 40% cổ phần?_ông Triệu ngạc nhiên nói
 - Điều đó ông không cần biết. Hiện tại, ông chiếm 30% cổ phần còn tổng giám đốc Phan chỉ chiếm 20% cổ phần. Tôi quyết định sẽ bán cổ phần của mình ột trong hai người
 - Cô hãy bán cho tôi. Giá bao nhiêu tôi cũng mua_cổ đông Triệu vội vàng nói
 - Tốt. Tôi sẽ bán. Nhưng là bán cho ... Phan Tuấn Anh.
 - Như vậy là sao?_các cổ đông khác bàn tán
 - Tôi sẽ rút chân khỏi công ty. Và 10% cổ phần mà ông Phan Triết tặng cho tôi và 30% cổ phần tôi mua được đều sẽ giao lại cho Tuấn Anh. Vì vậy. với 60% cổ phần, Tôi nghĩ chỉ có Tuấn Anh mới có tư cách làm chủ tịch. Nhưng kèm theo một điều kiện. Là Paradise vẫn phải tiếp tục hợp tác với công ty BVB Hồng Kông cho đến hết hợp đồng tôi đã kí là 5 năm. Và doanh thu hàng tháng đều phải đem quyên góp 20% cho công tác từ thiện
 - Không thể được. Chẳng phải cô hứa là giúp tôi sao?_ông Triệu ngơ ngác hỏi
 - Phải. Tôi hứa giúp ông đuổi Phan Triết ra khỏi công ty. Nhưng với cách làm việc của ông chỉ khiến cho Paradise đi xuống. Nhân viên ở đây sẽ bị thất nghiệp. Tôi nghĩ mình không còn gì để ở lại đây. Xin phép!
- Dứt lời. Thiên Di rời khỏi phòng họp. Cô đến phòng khách công ty để cùng Thanh Phong ra về. Tuấn Anh chạy đến
- Cám ơn em đã giúp anh!
 - Em không giúp anh. Em chỉ không muốn công ty Paradise này có chuyện. Hơn nữa, nhân viên ở đây đều là người giỏi. Sẽ thiệt thòi cho họ nếu không có quản lí tốt
 - Dù sao cũng cám ơn em! Anh hứa sẽ quản lí công ty thật tốt. Anh sẽ chuyển tiền bán cổ phần vào tài khoản của em
 - Tùy anh. Nhưng em sẽ chỉ lấy giá hai phần ba thị trường. Vì đây là ý của Thanh Phong
 - Tôi nghĩ sau này nếu có gặp nhau thì anh nên nói tiếng Hoa. Nếu không tôi sẽ nghĩ hai người đang thì thầm với nhau đó_Thanh Phong cười nói
 - Ok! Tôi sẽ đi học. Dù sao cũng cám ơn hai người_Tuấn Anh vui vẻ nói với chàng mình tinh bằng Anh ngữ
 - Anh đừng nói vậy. Tôi biết Thiên Di lúc nào cũng xem anh là người thân nên tôi không muốn bạn gái của mình phải khó xử_Thanh Phong nắm chặt tay Thiên Di, nhìn cô say đắm nói
 - Coi hai người kia. Ở đâu cũng có thể tình tứ đến vậy_Tuấn Anh trêu chọc
 - Vậy anh không mau tìm ai đó đi. Tôi thấy Hiếu Đồng rất quan tâm đến anh đó_Thanh Phong nói
 - Tôi sẽ suy nghĩ. Thôi để tôi đưa hai người về_Tuấn Anh mỉm cười nói
 - Không cần. Tôi nghĩ anh nên quay ra sau xem ai đến gặp anh thì tốt hơn. Mới nhắc tên thôi đã xuất hiện rồi_Thanh Phong nói

76. Chương 76

Tuấn Anh liền quay người lại. Thật bất ngờ, người đó lại là Hiếu Đồng. Họ chạy đến ôm chầm lấy nhau. Thanh Phong lái xe đưa Thiên Di rời khỏi Paradise.

- Sao chị Hiểu Đồng lại đến đây? Mà sao hai người đó quen nhau? Anh biết chuyện này từ hồi nào vậy?
- Em còn nhớ hôm mình đi hát trong quán bar với mọi người trong BVB không?
- Vậy là họ thích nhau từ lúc đó sao?
- Tại em không để ý thôi. Chứ anh thấy hôm đó, hai người họ ngồi cạnh nhau cứ to nhỏ suốt buổi
- Vậy sao Tuấn Anh không đưa Hiểu Đồng về?
- Thì anh ta muốn giúp anh và em gặp nhau ở bến cảng Victoria mà. Có vậy cũng không biết. Ngốc thật
- Anh cứ chê em ngốc hoài. Anh cũng giỏi làm ông tơ mai mối quá ha!
- Anh cũng không có muốn. Nhưng anh phải làm vậy để bớt một tình địch rồi còn gì
- Anh lo lái xe đi. Em không muốn xe mới mua thì bị anh làm trầy dẫu. Dẻo miệng quá trời. Không biết ai làm lại chịu quen anh không biết
- Em không biết nhưng anh biết có một cô gái lúc nào cũng cho anh nắm tay. Nhất là lúc này. Bị nắm tay mà không hề kháng cự... Em đang nghĩ gì thế?
- Cũng không có gì quan trọng. Em không biết cha mẹ có biết chuyện này chưa?
- Em yên tâm. Hai bác biết rồi. Anh cũng đã gọi điện về Hồng Kông giải thích mọi chuyện cho họ hiểu. Khi biết em là đứa con bị thất lạc, hai bác nôn nóng muốn gặp em lắm!
- Cảm ơn anh đã giúp em
- Khờ quá! Anh là bạn trai của em thì phải gánh vác một phần cuộc sống với em. Hai bác nói khi nào em về cũng được
- Uhm! Em sẽ sắp xếp về đoàn tụ với cha mẹ

Thanh Phong và Thiên Di mỉm cười nhìn nhau

Một ngày nọ, Thiên Di lái xe đến trường Hoa Sen_nơi cô đã tham gia khóa đào tạo chính qui ngành thiết kế thời trang hơn bốn năm dài đại học. Di là khách mời cho buổi trao bằng tốt nghiệp. Buổi lễ diễn ra rất êm đẹp và cô được sự hưởng ứng của rất đông sinh viên trong lẫn bên ngoài trường. Có thể nói, hiện nay, Di đã trở thành tâm điểm của giới trẻ và công chúng không ngừng giành những ưu ái đặc biệt cho cô gái trẻ hai mươi lăm tuổi này. Xét cả về ngoại hình hay tài năng, Thiên Di đã vượt trội hơn những ngày còn là sinh viên chạy xe đạp đến trường. Nếu trước đây cô chỉ là cô gái mắt kính đen, ngố ngố và mọt sách. Thì giờ đây, cô trở thành một thiếu nữ đang đời trổ hoa. Vẻ đẹp đó thật khó tả được. Vừa thông minh, vừa quyến rũ, gợi cảm trong một hình dạng rất thiếu nữ, pha lẫn gương mặt buồn lẳng mạn. Di đi dạo trong công viên vào chiều hôm ấy trong khi mọi người dự tiệc đứng ở nhà hàng. Có lẽ, sự ồn ào đã quá xa vời với cô. Di muốn ném vào chúng một sự lạnh lùng. Di cũng muốn đá vào cái gọi là hào quang, danh vọng một cú đập đau. Nhưng Di không hề nghĩ rằng, một mối nguy hiểm cũng đang rình rập cô. Ngay khi bước ra khỏi cổng, một chiếc xe hơi lao đến. Di bị bắt cóc lên chiếc xe đó bởi hai người đàn ông che mặt. Không biết thuốc mê tồn tại bao lâu, khi tỉnh dậy, Di bàng hoàng vì bản thân đang bị trói vào ghế trong một nơi tối tăm, bốn bên là những tấm vách bằng kim loại. Di nghe loáng thoáng bên tai là tiếng còi tù và của tàu chở hàng. Cô thật đã bị nhốt trong một Container. Di vô cùng hoảng sợ. Di muốn kêu cứu nhưng không thể. Miệng Di đã bị băng keo dán chặt. Di cố vùng vẫy để thoát thân. Vô ích. Sợi dây thừng như con rắn khô cắn xiết chặt đôi tay và đôi chân trắng của Di vào cái ghế gỗ khốn nạn. Cuộc đời sao lại bất công. Di tự hỏi bản thân đã làm gì sai, đã đắc tội với ai. Không một tiếng trả lời đáp lại những nghi ngờ của nhà thiết kế trẻ. Cô lại thiếp đi.

77. Chương 77

Trong lúc đó, tại khách sạn sang trọng nhất Sài Gòn, Thanh Phong vô cùng lo lắng về sự mất tích của bạn gái. Ở nơi đất lạ người đông, anh không hề có bạn bè hay người thân. Phong chỉ nhận được một lá thư tổng tiền bằng tiếng Hoa và dòng chữ của bọn tội phạm “Chuẩn bị tiền chuộc là hai trăm ngàn đô la Mỹ. Nam diễn viên Thanh Phong phải tự tay đem tiền đến điểm hẹn. Nếu cảnh sát biết được chuyện này thì cô gái sẽ bị mất mạng”. Nỗi lo kèm theo sự sợ hãi, Phong như bị nhấn chìm vào mọi suy nghĩ cứu thoát người yêu. Anh không lo sợ về tiền bạc hay tính mạng của chính mình. Anh chỉ lo lắng từng ngày, từng giờ, người yêu bé nhỏ của anh phải chịu giày vò, chịu đau đớn. Nhiều lần anh muốn khóc vì bất lực, không thể chịu thay Di nỗi khổ này. Anh muốn vò xé bản thân mình. Rồi anh trấn tĩnh. Anh phải cứu Di, cứu người yêu. Thư kí Trương cũng bay chuyến bay đầu tiên sang Việt Nam khi nghe thông tin đó. Cảnh sát cũng âm thầm vào cuộc. Tiền và mọi chuẩn bị đều hoàn tất. Đây không phải đơn thuần là vụ bắt cóc bình thường. Nó liên quan đến giới truyền thông, điện ảnh và trở thành vấn đề được quan tâm nhất không chỉ ở Việt Nam mà còn ở Hồng Kông. Hình cảnh cũng được bí mật cử sang Việt Nam theo lời đề nghị của ông Trác. Mọi chuyện đều diễn ra bí mật. Từ đầu dây bên kia, một trong những tên bắt cóc núp trong bóng tối, gọi điện cho Phong. Hắn nói chuyện bằng tiếng Hoa và rất nhanh chóng. Dưới thời lượng mà cảnh sát có thể truy lùng. “Hai trăm ngàn đô la Mỹ. 5 giờ chiều ngày kia. Nam diễn viên Thanh Phong một mình giao tiền chuộc. Không được có người khác đi theo”. Cảnh sát Việt Nam và hình sự Hồng Kông có mặt tại nhà riêng của Thiên Di ra sức điều tra cuộc gọi đó.

- Sao rồi? Có tiến triển gì không? _Thanh Phong lo lắng hỏi
 - Cuộc gọi nhanh quá! Chúng tôi không thể rà soát được. _một hình cảnh Hồng Kông đáp
 - Chúng tôi đang điều tra giọng nói của người này _một hình cảnh Việt Nam nói
 - Các anh làm ơn nhanh lên. Mỗi ngày là bạn gái tôi thêm một phần nguy hiểm _Phong vô cùng lo lắng giục
 - Bình tĩnh đi Raymond. _Thư kí Trương an ủi _Ai cũng đang rất cố gắng
 - Cố gắng mà hơn hai tuần vẫn không điều tra được gì. Cô ấy đâu phải là gì của các người nên hiển nhiên các người không lo lắng rồi. Bọn chúng còn không cho tôi nghe giọng của Thiên Di thì tôi càng khó chịu hơn. Không biết cô ấy ra sao nữa _Phong tức giận nói
 - Anh đừng nói vậy. Tôi cũng rất lo lắng cho Di. Cảnh sát cũng rất tích cực rồi. _Thư kí Trương nói _Nhưng tôi thấy lạ. Sao lại bắt cóc Di ở Việt Nam mà không đòi ai khác đem tiền chuộc ngoài anh? Giọng nói này tôi cảm giác rất quen. Tôi nghĩ mọi chuyện không đơn giản
 - Hiển nhiên tôi là bạn trai cô ấy nên họ chú ý đến tôi. Tôi không cần biết gì hết. Chúng muốn tôi đi cũng không sao. Miễn là Di an toàn trở về
- Phong lo lắng rời khỏi nhà Di. Thư kí Trương vẫn tiếp tục suy nghĩ về vụ bắt cóc này.

78. Chương 78

Tại container đang nhốt Thiên Di. Một bóng đen mở cửa bước vào. Hắn tiến dần về phía cô gái đang nằm mơ màng trên chiếc nệm hơi lუმ thuộm, tay chân vẫn bị dây trói chặt.

- Anh là ai? _Thiên Di phều phào nói. Chết giọng pha chút hốt hoảng và hoài nghi
- Em không nhận ra anh là ai sao? _Tên lạ mặt tháo kính mát màu đen ra khỏi mặt. Hắn cài vào túi. Nhếch mép cười
- Là... Quốc Vinh! _Di vô cùng ngạc nhiên thốt lên _ Sao anh lại bắt cóc tôi?
- Không chỉ mình tôi đâu

Một bóng đen khác bước vào. Hình dáng ấy, khuôn mặt ấy, chất giọng ấy càng khiến Di càng bàng hoàng đến đau lòng.

- Khánh Hưng! Là anh sao? Anh là đồng bọn với hắn?

- Phải_Hưng thần nhiên trả lời

- Tại sao chứ? Tại sao anh làm vậy? Anh có biết em rất đau lòng khi thấy anh như vậy không?

- Em đừng có đau lòng khi em không có chút tình cảm nào với anh_Hưng tức giận đáp_Anh đã nói rồi. Anh không có được em thì sẽ không ai có được

- Tôi thì không cần phụ nữ. Tôi chỉ cần tiền. Và cô là con mồi béo bở. Cả thằng bạn trai nổi tiếng của cô nữa_Quốc Vinh cười ngạo nghễ tiếp lời

- Thanh Phong. Hai người đã làm gì anh ấy?_Di hốt hoảng hỏi

- Không có gì. Cô yên tâm đi _Vinh đáp

- Chỉ là hiện tại thôi. Đợi đến khi hắn giao tiền chuộc, anh sẽ bắt hắn biến mất khỏi thế giới này. Có như vậy em mới toàn tâm toàn ý theo anh

- Anh sai rồi Hưng. Dù không có Thanh Phong thì em cũng sẽ không yêu anh. Và càng không đi theo anh

- Em hãy đợi đó đi. Anh sẽ khiến em đổi ý. Em cố chịu khó vài ngày ở đây

Dứt lời, Khánh Hưng và Quốc Vinh rời khỏi container. Thiên Di vô cùng lo lắng. Cô cũng như Phong, không hề suy nghĩ cho an toàn của bản thân. Cả hai chỉ nghĩ đến an toàn của người kia. Tình yêu sao quá đẹp để đến nỗi con người khó có thể chạm đến. Và với hai người trẻ này, họ đến với nhau bằng sự chân thành, bằng trái tim. Nhưng thật quá khó để họ được ở bên nhau. Họ bất lực trước số phận nhưng không gục ngã trước nó. Họ cố vượt qua trở ngại để tìm đến nhau. Đêm hôm đó, khi mặt trời lặn hẳn, ánh trăng lên cao cùng với những vì sao, và tiếng quạ kêu văng vẳng. Phong và thư kí Trương cùng với các hình cảnh nhẹ nhàng đến bãi cảng, nơi nhốt con tin. Nhưng thật khó, hàng trăm container lớn nhỏ xếp chồng khắp nơi. Phong và mọi người chia nhau tìm kiếm. Đến bên mỗi container, Phong đều hát thầm bài hát của anh mà Di yêu thích nhất. Anh đang cố tìm đến người yêu bằng những kí ức ngọt ngào bên bờ hồ, trên phố, trong phim trường, thậm chí ở bất cứ nơi nào họ đến. Trái tim anh rung lên rất mạnh và ý thức anh luôn tỉnh táo. Từng lời hát của anh không khỏi khiến hình cảnh và thư kí Trương cảm động. Tuy đây là cách nguy hiểm nhưng cũng là cách duy nhất để tìm kiếm Di trong một nơi rộng lớn như bến cảng. Đây có lẽ là một cảnh tượng chưa từng xảy ra, dù trong phim ảnh hay trong đời thật, thậm chí trong những vụ bắt cóc. Phong muốn chính anh tìm ra người yêu thật an toàn. Và tiếng hát xuất phát từ trái tim của anh chỉ có thể duy nhất là người yêu anh_Thiên Di nghe được. Đó không phải là tiếng hát bình thường. Nó chỉ được cất lên bằng một chất giọng êm đềm và không có nhạc đệm. Nó xuất phát từ những tình cảm chân thành nhất của tình yêu mà Phong đối với Di. Nó là hát nhưng là lời hát từ đáy sâu trái tim yêu say đắm. Không uống công một người yêu mãnh liệt, cô gái nghe được. Từ xa thôi, cô cảm nhận được giọng hát thỏ thẻ, ngọt ngào, sâu lắng và chất chứa tình yêu. Mà đối với bọn bắt cóc đang ngủ say chỉ là ai đó mở đĩa nhạc. Khi Phong dừng lại bên một container màu nâu cũng là lúc anh không đủ hơi để hát. Tuy nhiên, bằng cả tình yêu và sự lo lắng, mong muốn giải cứu người yêu, chàng minh tinh này vẫn cố cất lên tiếng hát. Cũng chính container này, Thiên Di đang bị nhốt. Thiên Di không ngủ. Nước mắt cô rơi vì xúc động. Di cố gắng đứng dậy khỏi chiếc giường khổ nạn. Cô gõ chân nhẹ vào thành vách. Cô cố gắng nói nhưng bằng keo dán kín miệng cô rồi. Phong, lúc này chỉ còn lại mình anh. Mọi người bị lạc nhau. Anh mừng rỡ, cố gắng dùng hết sức lực để mở cửa container. Chưa một cảm xúc nào đẹp hơn cảm giác Phong nhìn thấy người yêu lúc này. Anh chan chứa nước mắt. Những giọt lệ chan chứa đầy trên gương mặt hoa mỹ của chàng minh tinh trẻ chân thành. Anh lao đến ôm chặt người yêu. Họ khóc trong sự xung sướng được thấy nhau như ong tìm thấy mật, như rừng già tìm được nguồn nước mát. Phong nhanh chóng cởi trói cho Di. Anh dìu cô rời khỏi container. Ngay lập tức, Khánh Hưng xuất hiện bên ngoài. Anh ta chìa súng về phía hai người đang yêu vừa gặp nhau. (nói chuyện bằng tiếng Anh)

79. Chương 79

- Xin anh hãy để bọn em đi
 - Không được. Khó khăn lắm anh mới tìm thấy em. Vất vả lắm anh mới có em trong tay. Anh không cho phép hấn cướp em đi lần nữa
 - Anh muốn gì cũng được. Miễn là tha cho Thiên Di
 - Mày im đi. Mày nghĩ mày đưa cô ấy đi là xong sao. Cô ấy đã là người của tao. Dù mày có dẫn cô ấy đi đến chân trời góc biển thì điều đó không thể nào xóa nhòa được
 - Thiên Di gục xuống đất trước câu nói đó. Nước mắt cô giàn giụa__Anh thôi đi. Xin anh đó
- Đúng lúc đó, Quốc Vinh bước đến không chế Thanh Phong từ phía sau. Khánh Hưng vội bước đến giữ chặt tay Thiên Di khi cô cố gắng bước về phía người yêu.
- Buông tôi ra__Di vùng vẫy
 - Anh mau thả cô ấy ra__Phong cố nói
 - Mày cũng ngoan cố lắm thằng minh tinh__Hưng giữ tay Phong phía sau lưng, chế giễu
 - Mày cũng khá giỏi khi tìm được đến đây. Tao không nghĩ một thằng nước ngoài lại có thể đến điểm hẹn ở một nơi đất khách khá sớm__Khánh Hưng nói, tay vẫn giữ chặt Thiên Di và chìa súng về phía Phong
 - Các người dù tinh vi đến đâu cũng bỏ sót rất nhiều điều. Chính anh đã gọi điện uy hiếp nên chúng tôi dễ dàng nhận ra và bí mật theo dõi anh đến đây__Hiếu Văn xuất hiện nói
- Đúng lúc đó, hình cảnh bước đến và nhanh chóng bắt giữ Quốc Vinh. Phong được tự do nhưng Di vẫn trong sự khống chế của Hưng. Cảnh sát đã bao vây xung quanh.
- Dù anh có nói gì thì với tôi, Thiên Di vẫn không thay đổi. Tôi vẫn yêu cô ấy__Phong lo lắng nói__Anh hãy thả cô ấy ra đi
 - Anh Khánh Hưng. Cảnh sát đã bao vây xung quanh và cũng bắt giữ hết đồng bọn của anh. Nên anh hãy thả Thiên Di khi còn có thể
 - Không đời nào. Tôi không bao giờ thả cô ấy__Hưng cương quyết

Mọi người đang lo lắng và khuyên nhủ Hưng thả con tin thì lúc này, Di quyết định một điều rất liều lĩnh. Cô nhìn Phong, mắt đầm lệ. Rồi nhanh chóng, Di cắn vào tay Hưng. Cô vùng chạy và nhảy xuống sông. Cảnh sát lập tức khống chế Khánh Hưng khi anh ta bàng hoàng nhìn cô gái mà anh yêu tìm đến cái chết chứ không ở bên cạnh anh. Hưng thất bại hoàn toàn và hối hận thật sự. Thanh Phong và Hiếu Văn ngay khi thấy Di lao xuống sông liền nhảy xuống cứu cô lên bờ. Phong ra sức hô hấp nhân tạo và đẩy nước ra khỏi Di để cô tỉnh lại trước khi xe cấp cứu đến. Di mơ màng trong vòng tay của người yêu. Họ ôm chăm nhau trong niềm sung sướng. Hưng đã nhận ra lỗi lầm của mình và thật sự khâm phục tình cảm của hai người đang yêu. Anh quỳ xọp dưới đất

- Anh xin lỗi. Anh không nên làm thế. Anh mong em tha thứ cho anh. Chỉ còn một điều duy nhất anh có thể làm cho em là chúc em hạnh phúc. Anh và em cũng không hề xảy ra chuyện gì. Em vẫn là cô gái trong trắng như em ao ước. Mong em sẽ hạnh phúc bên người con trai này (tiếng Anh)

80. Chương 80

Khánh Hưng bị giải ra xe cảnh sát. Di và Phong ôm chăm nhau trong niềm vui và sự cảm động của mọi người xung quanh. Tình yêu của họ thật sự trinh nguyên và tròn vẹn như vốn có. Nó sâu sắc hơn chứ không bị vùi dập bởi khó khăn hay đau khổ.

Tại nhà hàng sang trọng, lấp lánh ánh đèn ở Việt Nam, Thiên Di và Thanh Phong cùng ăn mừng thành tích đạt được trong thời gian qua. Cũng là bữa tiệc riêng của hai người sau khi Di thoát hiểm

- Em rất vui vì chúng ta lại được ở bên nhau
- Anh cũng vậy. Anh nghĩ lúc này sẽ không ai làm phiền mình nữa. Và cũng không còn sự uy hiếp hay khó khăn nào có thể chia cách chúng ta
- Em thấy anh rất ngốc. Không ai đi cứu con tin mà lại hát. Nhưng cũng nhờ đó mà anh tìm thấy em_Di mỉm cười trong hạnh phúc
- Anh thật sự rất lo lắng nếu ngày nào đó phải xa em lần nữa
- Ngốc ạ! Em ở đây. Em tin vào tình cảm của chúng ta.
- Anh sắp quay về Hồng Kông để tham gia bộ phim mới rồi. Em có đi chung với anh không? Thật sự anh không muốn xa em dù một phút giây nào. Cha mẹ em cũng rất nhớ em
- Em cũng chưa biết. Em đã từng nghĩ đến việc mở công ty riêng ở Hồng Kông để gần gũi và chăm sóc cha mẹ. Nhưng hiện tại kinh phí chưa đủ. Giá đất ở Hồng Kông thuộc hàng đắt nhất thế giới
- Anh cũng có khoản tiền tiết kiệm. Em có thể sử dụng nó bất cứ lúc nào
- Không được. Em muốn dựa vào thực lực của mình. Hơn nữa. Em không thể sử dụng tiền của anh
- Đừng nói đến tiền bạc nữa. Anh có cái này muốn đưa cho em

Phong định lấy một chiếc hộp nhỏ trong túi ra, thì điện thoại Thiên Di rung lên. Phong nhét vội chiếc hộp vào túi

- Xin lỗi. Em nghe điện thoại một chút.

Một lát sau, Di quay lại bàn ăn, vẻ mặt mừng rỡ vô cùng

- Anh biết ai vừa gọi không? Là bác làm vườn của em bên Provence. Bác ấy nói năm nay hoa bán rất được. Có người đến muốn mua lại trang trại nhỏ của em để trồng hoa sản xuất mỹ phẩm. Vậy là em có đủ kinh phí để lập công ty mới ở Hồng Kông rồi. Em cũng sẽ được sống với cha mẹ em
- Chúc mừng em!_Phong nói. Gương mặt vừa vui vừa có chút thất vọng._Vậy em sẽ sang Pháp sao?
- Đúng vậy. Chắc em sẽ sang đó một thời gian ngắn.
- Không đi không được sao?
- Em phải qua đó xem tình hình thế nào. Em còn ngôi nhà nhỏ ở Valreas. Em đi không lâu đâu. Mà hồi này anh định đưa gì cho em?
- Không có gì.
- Uhm! Hai ngày nữa em sẽ đi chung với anh đến Hồng Kông. Em muốn thăm cha mẹ em, bà nội anh và bác trai rồi mới sang Pháp. Mấy hôm trước họ gọi cho em suốt

81. Chương 81

Di vô cùng mừng rỡ với những dự định của bản thân. Cô không hề hay biết bên trong chiếc hộp nhỏ Phong muốn tặng cô là một chiếc nhẫn. Anh nghĩ thầm sẽ cầu hôn cô tại nhà hàng này. Nhưng kế hoạch của anh bị thất bại. Họ bay đến Hồng Kông. Thiên Di nghỉ chân ở nhà Phong, nơi mà không một phóng viên nào biết. Cô đến dinh thự Trác gia dùng cơm. Cô giúp cha của Phong tưới mấy chậu cây trong sân vườn phía sau nhà. Thanh Phong đứng bên trong nhà nhìn ra, luôn miệng cười

- Hai đứa sao rồi? Khi nào kết hôn để bà có cháu bé?

- Cháu chưa có cơ hội cầu hôn với Helen nữa. Cô ấy bận rộn suốt cả ngày
- Thằng cháu của tôi tệ quá đi! Ở gần con bé gần cả năm trời mà vẫn không đeo vào tay nó được chiếc nhẫn. Cháu mà không mau mau làm thì con bé bay mất đó
- Bà không biết đâu. Cứ mỗi lần cháu định lấy nhẫn ra thì cô ấy lại bận việc.
- Ta tức quá đi! Cháu đóng bao nhiêu bộ phim mà không lấy được kinh nghiệm nào từ nó hết.
- Helen không giống mấy cô gái khác đâu bà.
- Tối nay bà sẽ giúp cháu. Hai đứa cứ ở lại đây

Phong cảm thấy khó hiểu về những lời nói của bà nội. Chiều hôm đó, cả dinh thự như không có một bóng người. Bà nội Phong dẫn Di lên phòng, bảo cô thay chiếc váy đẹp nhất. Bà lấy một mảnh vải che kín mắt của Di. Rồi dẫn cô ra sân sau. Tiếng nhạc nhẹ cất lên du dương. Chiếc khăn che mắt được tháo bỏ. Di vô cùng ngạc nhiên. Trước mắt cô là một bàn ăn nhỏ màu trắng với nến, rượu vang và bánh. Phong đứng bên chiếc bàn, tiến về phía Di, mời cô nhảy một điệu nhảy. Họ chìm trong âm sắc của sự lãng mạn. Bà của Phong rón rén bước vào nhà. Để lại khoảng sân rộng chỉ có hai con người đang yêu nhau say đắm. Phong khụy gối trước Thiên Di. Anh mở chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Anh lấy chiếc nhẫn xinh xắn đính đá lấp lánh rồi cầm tay Di. “Hãy làm vợ anh!”. Thiên Di vô cùng xúc động trong niềm hạnh phúc. Cô khẽ gật đầu. Thanh Phong mừng rỡ đeo chiếc nhẫn vào tay người đẹp. Họ ôm chầm lấy nhau trong niềm vui khó tả. Ông Trác và bà của Phong từ trong nhà nhìn ra cũng vui thay cho đôi tình nhân. Phong nắm tay Di, đưa cô về phòng. Họ ngồi trên giường nhìn nhau say đắm. Họ trao cho nhau nụ hôn say đắm. Họ ngã người trên chiếc rộng trải đầy cánh hoa hồng trắng. Khi Thanh Phong định cởi áo cho cô thì Di nắm chặt tay anh, ngăn lại

- Em muốn giữ điều đó cho đêm tân hôn của mình có được không?

Thanh Phong nhìn cô trù mến. Anh hôn lên trán cô thể hiện sự tôn trọng trước người con gái đáng quý này. Phong rời khỏi phòng với một nụ cười hạnh phúc. Vì anh đã cầu hôn với một cô gái hoàn hảo và trong trắng. Dù thời đại tân tiến như thế nào. Nhưng đáng quý làm sao khi cô vẫn giữ lại cuộc đời mình để trao cho anh trong đêm tân hôn ngàn vàng.

Thiên Di bay sang Pháp. Thanh Phong ở lại Hồng Kông thực hiện bộ phim mới. Hai người không quên nhắn tin và gọi điện cho nhau. Kể cho nhau nghe về công việc của mình. Đêm nào, họ cũng nói chuyện với nhau qua internet.

- Công việc của anh ổn chứ?
- Vẫn tiến triển bình thường. Sắp đến là những cảnh quay cuối rồi
- Bà nội và ba anh vẫn ổn chứ? Còn cha mẹ em thì sao?
- Ngày nào họ cũng gọi hỏi anh khi nào em về. Bà nội cứ than hoài. Bà bắt anh đi mua sắm với bà nhưng lại chê anh không có thẩm mỹ. Ba anh muốn cha mẹ em sang dinh thự của họ Trác. Nhưng họ không chịu
- Em biết cha mẹ em mà. Hai người họ tiếc quán mì gần bố với họ mấy chục năm.
- Chỉ mong hai bác thấy vui. Dạy bà nội cứ la anh hoài
- Hihi. Bà lớn tuổi rồi. Anh phải dụ ngọt bà chứ?
- Anh thấy ngộ lắm nha! Anh là cháu trai của bà. Nhưng bà cứ chê anh rồi khen em
- Thì tại em giỏi và xinh đẹp
- Phải phải. Em là tuyệt nhất. Ngay cả người khó tính như cha anh cũng hết lời khen em
- Anh đang ganh tị đó hả?
- Phải. Cho nên em mau về để họ đừng nói anh nữa
- Em không bán vườn hoa của mình nữa. Em sử dụng nhà của mình để mở tiệm hoa.
- Vậy em không về nữa sao?

- Nếu em nói là đúng vậy thì sao?
- Thiên Di. Em đi hai tháng rồi đó. Sao em vẫn chưa chịu về?
- Bây giờ là đầu tháng tám. Đang diễn ra lễ hội diễu hành hoa oải hương ở Valreas. Lễ hội Oải hương sắp diễn ra tại Sault vào ngày 15/8 có âm nhạc, đặc sản, kem oải hương của vùng Provence. Một cánh đồng oải hương nằm ở trung tâm nơi diễn ra lễ hội và khách du lịch có cơ hội tự tay thu hoạch loài hoa mê hoặc này. Em chưa muốn về Hồng Kông.
- Anh không hứng thú với mấy lễ hội hoa đó.
- Nhưng ở đây vui lắm!
- Vậy còn đám cưới của tụi mình?
- Anh nôn nóng làm gì? Em đeo nhẫn cầu hôn của anh rồi thì chạy đi đâu được chứ?
- Nhưng anh nhớ em nhiều lắm!
- Ngày nào cũng nhắn tin, gọi điện mà.
- Nhưng có nhìn thấy em đâu
- Thì giờ đang gọi bằng yahoo, bộ anh không thấy em sao?
- Thấy qua màn hình chứ có gặp được em đâu
- Đùa với anh đó. Hai tuần nữa là em bay về Hồng Kông rồi. Em sẽ thu xếp để bán mọi thứ lại cho người quen
- Thật không?
- Thật. Khi nào về em sẽ gọi anh ra đón. Anh ngủ sớm đi. Em phải ra vườn
- Nhớ thoa kem đó. Anh nghe nói bên đó nắng lắm!
- Anh yên tâm. Em vẫn trắng đẹp như ngày nào. Hihi. Vậy nha! Yêu anh!
- Anh cũng yêu em lắm!

82. Chương 82

Phong mừng rỡ vì sắp gặp lại người yêu. Không niềm vui nào có thể so sánh với niềm vui của anh lúc này.

Bộ phim của Phong tham gia cũng kết thúc những cảnh quay cuối cùng suôn sẻ. Công ty BVB mở tiệc ăn mừng. Phong vừa vui vì sự nghiệp, vừa vui vì sắp đoàn tụ với người yêu. Rồi Lệ Thi chủ động mời anh một ly rượu chúc mừng. Anh không chút đề phòng và nhận ly rượu đó uống cạn. Chẳng mấy chốc, Thanh Phong say khướt. Sáng hôm sau, anh thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ. Điều khiến anh càng giật mình và hốt hoảng hơn là cô gái nằm bên cạnh chính là Lệ Thi. Cả hai người đều trần truồng. Anh vội vàng mặc áo và rời khỏi đó. Phong trở về nhà. Anh vẫn bàng hoàng vì chuyện vừa xảy ra thì Thiên Di từ trong phòng chạy ra. Cô mới tắm xong, mặc áo sơ mi của Phong dài đến mức che hết chiếc quần đùi ngắn. Diện mạo cô bây giờ vô cùng sexy và không còn kín đáo. Đó là sự bất ngờ rất đặc biệt. Tuyệt nhiên không phải con người thật của Di. Cô chạy đến ôm chầm lấy anh. Phong vừa bất ngờ, vừa hạnh phúc nhưng cũng lo lắng.

- Sao em về sớm thế? Em nói hai tuần mới về mà?
- Anh không hoan nghênh em sao?
- Không phải. Anh chỉ thấy ngạc nhiên

- Anh ngạc nhiên kiểu gì mà toát mồ hôi nhễ nhại thế kia? Anh vừa làm gì đó phải không?
- Không. Không có._Phong đáp ứng_ Mà sao em ăn mặc kì thế? Không giống em ngày thường
- À! Em muốn tạo bất ngờ cho anh. Thỉnh thoảng em cũng muốn gọi cảm một chút để thử anh. Xem anh như thế nào thôi. Anh theo em vô đây.

Thiên Di kéo tay Phong vào phòng. Xung quanh trang trí thêm những cành hoa oải hương được sấy khô. Cô kéo anh ngồi lên giường. Cô lấy Ipad rồi đưa cho Phong xem buổi diễn hành hoa ở Pháp. Cô vẫn vui vẻ, miệng cười rất tươi kể về lễ hội. Bất chợt, Phong ôm chầm cô

- Anh làm sao thế? Nhớ em quá hả? Em cũng nhớ anh lắm!
- Helen. Sau này nếu có chuyện gì xảy ra thì em cũng đừng rời bỏ anh.
- Anh nói gì vậy. Em trở về đây là để lo chuyện đám cưới của mình nè. Em định kết hôn trước rồi em mở công ty sau. Không phải ý anh là vậy sao?
- Anh chỉ muốn em hứa sẽ không rời xa anh nữa.
- Em hứa mà. Em mới đi có hai tháng mà. Anh không cần nhớ em đến vậy đâu. Anh thay đồ đi. Mình đi ăn. Sắp tới sẽ có rất nhiều việc. Mình phải chuẩn bị cho lễ cưới nữa. Em thật sự rất nôn nóng. Đây là sự kiện trọng đại nhất trong đời người con gái. Em nghĩ mọi thứ sẽ rất tuyệt
- Anh cũng vậy. Anh cũng rất hạnh phúc vì cuối cùng mình được ở bên nhau. Mong là đừng xảy ra chuyện gì _Phong lo lắng nói

Thiên Di vẫn vui vẻ trong những dự định về đám cưới. Cô hơn hờ tự thiết kế ình chiếc váy cưới đẹp nhất và bộ vest sang trọng nhất cho chú rể. Thanh Phong rất yêu vợ chưa cưới. Anh cảm thấy thật hạnh phúc khi hai người có thể sống chung, trở thành vợ chồng. Anh mong đợi điều đó hàng đêm. Nhưng sâu trong lòng anh vẫn có nỗi lo lắng. Anh không muốn Thiên Di biết về đêm hôm đó. Tin đồn về đám cưới lan ra nhanh chóng. Điều đó khiến Lệ Thi vô cùng tức giận. Cô liền gọi điện và hẹn Thanh Phong ra gặp mặt ở một nhà hàng sang trọng

83. Chương 83

- Cô gọi tôi ra làm gì?
 - Anh vô tình vậy sao? Anh không nhớ đêm đó như thế nào sao?
 - Cô im ngay. Tôi sẽ không thừa nhận bất cứ điều gì.
 - Anh không muốn cũng phải muốn _Lệ Thi đưa cho Phong xem những tấm ảnh chụp của hai người trên điện thoại. Phong vô cùng hoảng hốt _Liệu vợ chưa cưới của anh sẽ ra sao nếu thấy chúng. Em nghĩ cô ấy sẽ...
 - Tôi không cho phép cô đụng đến Helen _Thanh Phong cắt ngang
 - Anh lo lắng cho cô ta càng làm tôi khó chịu. Nếu tối nay anh không đến nhà tôi thì ngày mai những tấm ảnh này sẽ đến tận tay vợ sắp cưới của anh đó
- Tối hôm đó, Thanh Phong vô cùng do dự. Anh vừa lo lắng về những tấm ảnh, vừa sợ Lệ Thi sẽ không buông tha anh cho dù anh đến đó. Thiên Di không hiểu chồng sắp cưới của mình đang nghĩ gì. Cô thấy trên gương mặt đầy lo âu và sợ hãi. Cô bước đến ngồi cạnh anh rồi ôm anh bằng vòng tay bé nhỏ của mình. Cô dựa đầu vào lưng anh.
- Anh đi tắm đi. Cả ngày nay em thấy anh cứ thờ thẩn. Anh có chuyện gì khó nghĩ sao?
 - Anh chỉ đang nghĩ về đám cưới của mình

- Yên tâm đi. Khó khăn nào mình cũng trải qua. Mọi chuyện sẽ ổn mà. Hơn nữa, Hiểu Văn cũng giúp mình sắp xếp xong tất cả. Y phục cũng may xong rồi. Còn phần ghi thiệp, lượng khách mời và đãi tiệc ở đâu thì ba anh đã lo hết rồi. Anh cứ yên tâm thu đĩa hát của mình
 - Cảm ơn em vì đã ở cạnh anh, ủng hộ cho anh
 - Khờ quá! Còn một tháng là mình trở thành vợ chồng rồi. Anh đừng khách sáo với em. Thôi anh đi tắm đi. Em chuẩn bị nước nóng rồi đó. Anh thử sử dụng mỹ phẩm em mới mua ở Pháp về xem có hợp không?_Di vẫn hờn hờ nói
 - Tối nay anh thật sự không muốn xa em. Anh muốn ở bên cạnh em được không?_Phong nắm chặt tay Di nói, nét mặt buồn vui lẫn lộn
 - Không được. Trước khi cưới mà ngủ chung thì xui lắm! Hơn nữa đó là luật em đã đặt ra khi qua đây sống với anh. Không lẽ anh quên sao? Anh mau đi tắm đi. Tắm xong em sẽ về phòng em ngủ
- Phong ủ rũ một chút nhưng cũng mau cười trở lại. Anh hôn Di một nụ hôn nhẹ trên trán rồi đi tắm. Anh hiểu vợ tương lai của mình. Anh tôn trọng cô hơn bất cứ điều gì. Anh đưa ra đề nghị không phải vì anh muốn phá vỡ qui định hay do những ý nghĩ tầm thường, dung tục. Anh chỉ muốn ở cạnh Di, không muốn xa Di, và sợ mất Di. Cái tội lỗi mà anh phạm phải khiến anh lo lắng và suy nghĩ quá nhiều. Một lát sau khi Phong tắm xong. Anh bước ra thì thấy Thiên Di ngồi trên giường. Tay cầm điện thoại. Nét mặt hoàn toàn không vui. Phong vẫn niềm nở che giấu những muộn phiền của bản thân
- Em bị sao thế? Đúng là mỹ phẩm Provence. Nó rất thơm
 - Sao anh không nói cho em biết? Lệ Thi vừa mới gọi điện tìm anh
 - Cô ấy nói gì? Anh xin lỗi. Anh không cố ý đâu_Phong hỏi hả ngồi bên cạnh Thiên Di, lo lắng nói
 - Em hỏi tại sao anh lại giấu em?_Di tức giận bước xuống giường
 - Thiên Di. Anh xin lỗi. Anh không muốn mất em. Anh sợ em sẽ rời xa anh_Phong cố giải thích, gương mặt anh co lại
 - Việc quan trọng đến vậy mà anh không nói cho em biết. Anh thiếu kinh phí thực hiện album mới thì phải báo em chứ?
 - Sao?_Phong ngạc nhiên hỏi
 - Lệ Thi vừa mới gọi báo anh qua nhà cô ấy lấy tiền. Em trả lời là không cần. Em nói anh đã thu xếp xong. _Thiên Di chậm rãi đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng ngồi cạnh Thanh Phong rủ rủ _Từ nay về sau nếu có khó khăn gì thì mình cùng nhau giải quyết. Anh đừng giấu em như vậy nữa biết không?
 - Anh biết rồi._Phong thở phào nhẹ nhõm khoát tay qua vai người yêu, hôn nhẹ. Nhưng nét mặt vẫn pha chút lo sợ

84. Chương 84

- Sao anh lại thiếu tiền chứ? Tiền tiết kiệm và tiền đóng phim vừa rồi không đủ sao?
- Anh để tiền tiết kiệm cho em mở công ty. Anh không muốn em vất vả
- Ngốc quá! Em đã nói em xoay sở được. Em muốn anh luôn thành công trên con đường sự nghiệp mà anh đã chọn
- Sau khi kết thúc hợp đồng với EEG, anh sẽ rút chân khỏi ngành_Phong ôm người vợ tương lai từ phía sau. Tay anh vòng qua eo cô. Anh đặt lên vai cô một nụ hôn say đắm_Em nghĩ xem. Sau khi đám cưới, mình sẽ có bao nhiêu đứa con?

- Chưa gì anh đã nghĩ đến con cái rồi sao? Anh cũng xấu ghê
- Anh muốn con giống em. Vừa xinh đẹp, vừa tài giỏi và hiền lành
- Em nghĩ nếu con trai thì giống anh. Luôn có trách nhiệm trong công việc. Rất đôn hậu. Rất thật thà. Em yêu anh vì anh chưa bao giờ lừa dối em hay phản bội em
- Hay mình sinh một đội bóng đá nam và một đội bóng đá nữ. Em thấy được không?
- Anh tham lắm đó. Em đâu phải cái máy đâu mà sinh nhiều đến vậy
- Vậy mình sinh một đội bóng rổ cũng được
- Cái anh này_Di lấy gối khê nhẹ vào người Phong
- Thôi anh chịu thua. Em muốn sinh bao nhiêu đứa cũng được.
- Vậy... bây giờ sinh luôn đi

Dứt lời. Di đẩy Phong nằm trên giường. Cô ngồi xồm trên người anh. Mặt cô cúi sát mặt anh. Tay cô chạm vào ngực anh. Chỉ qua lớp áo, nhưng Di có thể cảm nhận được nhịp tim của người yêu. Nó đập rất mạnh, rất thôi thúc. Khoảnh khắc đó rất gần. Khi cơ thể hai con người tiến gần đến nhau. Phong sững sờ. Bỗng Di cười rộ lên. Cô ngồi lại trên giường rất ngay ngắn. Phong không hiểu chuyện gì xảy ra. Anh ngồi dậy nhìn Di

- Tim anh đập như cái trống vậy. hi hi. Em chỉ thử anh thôi. Nhưng không ngờ anh không chút phản kháng. Nếu không hiểu anh thì em đã nghĩ anh có quan hệ với cô gái nào rồi đấy
- Làm gì có. Anh... anh chưa từng quan hệ với ai hết_Phong bối rối nói
- Sao hôm nay anh căng thẳng khi em nói đến cô gái khác quá vậy? Em chỉ đùa với anh thôi mà
- Em lại giỡn.

Phong hôn nhẹ lên trán Di rồi trở về phòng của mình.

Sáng hôm sau, Phong thức dậy từ rất sớm. Anh nấu bữa sáng cho Di xong thì đến công ty. Anh ghé qua phòng thì cô vẫn ngủ say. Anh không đánh thức cô dậy. Một ngày dài làm việc rất mệt mỏi và bận rộn. Mồ hôi đổ ra thấm đẫm áo. Nhưng Phong không hề than phiền. Anh luôn nghĩ đến Di. Mỗi giờ giải lao, anh đều gọi điện cho Di. Nhưng không thấy ai bắt máy. “Chắc cô ấy đang bận công việc. Sau khi hết hợp đồng thì mình sẽ tiếp quản công ty của cha. Như vậy thì Di sẽ không còn vất vả nữa.”. Nghĩ thầm trong dạ, Phong cố gắng cho những ngày cuối cùng trong nghề. Chiều hôm đó, anh vội vã chạy về nhà để gặp người yêu. Cả công ty ai cũng khen ngợi và ganh tị cho đôi trai gái này. Mọi người luôn tạo điều kiện cho anh có thêm thời gian với vợ sắp cưới. Phong mở cửa bước vào, anh giật mình khi thấy bữa sáng vẫn còn nguyên. “Chắc cô ấy lại bỏ bữa sáng”. Phong liền vào phòng Di. Anh ngạc nhiên hơn khi thấy cô vẫn còn ngủ. Anh bước lại ngồi bên cạnh cô. Anh giật mình khi vừa chạm vào người yêu. Cơ thể cô đang rất nóng. Phong vội lấy điện thoại gọi xe cấp cứu. Đúng lúc đó, Di mở mắt nhìn anh, gương mặt cô rất mệt mỏi, giữ chặt tay Phong. Anh vội cúp máy, đỡ người yêu ngồi dậy, dựa vào người mình

85. Chương 85

- Anh không cần gọi bác sĩ đâu. Em ổn mà
- Người em đang nóng mà nói là không sao? Để anh đưa em đến bệnh viện
- Không cần. Thỉnh thoảng mỗi tháng em vẫn như vậy. Bệnh của con gái mà. Em quen rồi.
- Anh vẫn không an tâm. Nên đến bệnh viện kiểm tra thật kĩ
- Em uống thuốc rồi. Chỉ hơi đau bụng. Anh lấy túi chườm nóng trong tủ thuốc giùm em là được rồi

- Phong làm theo ý người yêu. Anh đỡ cô nằm ngay ngắn trên giường rồi đặt túi chườm lên trán Di. Được chưa em?

- Dạ được rồi

- Em đói không? Anh nấu gì đó cho em ăn nha!

- Em mệt lắm! Em chỉ muốn ngủ thôi

- Nhưng phải ăn chút gì chứ? Anh đi nấu cháo liền cho em

Phong vội vàng vào nhà bếp, chuẩn bị mọi thứ để nấu cháo rồi đem vào cho Di. Anh tự tay đút cho cô ăn. Anh vừa thổi vừa nhẹ nhàng chăm chút cho người yêu. Đêm xuống. Đôi vợ chồng sắp cưới hạnh phúc nằm cạnh bên nhau ngủ. Họ chỉ ôm nhau trong tình yêu say đắm. Phong lo lắng cho Di nên không muốn rời xa cô. Còn Di đang ốm, được dịp nhõng nhẽo nên cũng ra sức nũng nịu với Phong như em bé. Cô thiếp đi trong vòng tay ấm áp và vững chãi của chồng sắp cưới. Cô hạnh phúc đến mức trong mơ vẫn phải mỉm cười.

Mấy hôm sau, khi lấy áo cưới và đồ vest về nhà, họ ngồi xem truyền hình bên cạnh nhau thì thật không may. Những tấm ảnh của Phong và Lệ Thi đã bị tung lên mạng. Phóng viên truyền hình liên tục đặt nghi vấn về chúng. Mọi kênh tin tức đều xuất hiện Scandal tình ái của chàng minh tinh. Thiên Di như sụp đổ. Hạnh phúc mà cô nghĩ đến bỗng vỡ tan thành nhiều mảnh vụn không thể ghép lại. Phong hết hoảng. Anh nắm tay Di nhưng cô đã hất ra. Di lẳng lặng bước vào phòng. Cô đóng chặt cửa. Cô nằm trên giường và khóc rất nhiều. Thanh Phong đứng bên ngoài. Từng tiếng khóc của Di như nhát kim đâm vào tim anh. Phong gọi cửa nhưng Di vẫn im lặng. Thế là hạnh phúc bỗng rơi xụp xuống địa ngục. Đôi tình nhân đang êm đẹp, chuẩn bị đến với nhau trọn vẹn bằng một đám cưới. Mọi thứ chợt xa lạ. Họ thức suốt đêm. Chưa sự đau khổ nào bằng sự đau khổ này. Phong là người khó chịu nhất. Anh đã vô tình làm tổn thương người con gái anh yêu quý. Anh cũng tự tay phá vỡ tình yêu của hai người. Giờ đây, có lẽ chỉ có một bản nhạc thật buồn mới diễn tả tâm trạng của họ. Hôm sau, Quản lý của Phong đến nhà. Hiểu Văn cũng đến

- Helen sao rồi?_Hiếu Văn hỏi

- Cô ấy đang ở trong phòng. _Phong buồn rầu nói

- Tôi muốn vào xem cô ấy ra sao có được không?

- Được. Tôi nghĩ nếu gặp anh thì cô ấy sẽ nguôi ngoai hơn. Tôi thật sự không nghĩ mọi chuyện lại như thế này

Hiếu Văn vỗ vai an ủi Thanh Phong rồi bước đến trước phòng Thiên Di, gõ cửa. Cô bước ra. Mắt cô sưng đỏ. Dáng hình cô gầy như mất hết sinh khí khi ra phòng khách. Di cố trói chặt bản thân trong đau khổ và không muốn ai an ủi lúc này

- Bây giờ phải giải quyết như thế nào?_Thiên Di hỏi

- Em không sao chứ?_Hiếu Văn ôn tồn, hỏi

86. Chương 86

- Tôi không muốn sự nghiệp của Thanh Phong bị sụp đổ trong lúc này. Và càng không muốn bất cứ ai hủy hoại đám cưới của tôi

- Helen_Thanh Phong nhìn người vợ sắp cưới, rơm rớm nước mắt gọi._Anh thật sự xin lỗi. Anh chỉ mong em vẫn ổn

- Phong. Em xin anh đừng nói gì vào lúc này.

- Anh nghĩ Phong không hề muốn làm tổn thương em đâu_Hiếu Văn an ủi

- Quản lý Huỳnh. Mai tôi sẽ mở cuộc họp báo, mong mọi người giúp đỡ, thay tôi lo liệu. Hãy mời Lệ Thi đến làm khách mời
- Cô chắc chắn chứ?_quản lý của Thanh Phong ngạc nhiên hỏi
- Tôi đã tiếp xúc với giới giải trí nhiều rồi. Tôi biết phải làm thế nào. Hiểu Văn. Anh chở em đến một nơi được không?
- Được. Đi thôi em
- Để tôi lái xe_Thanh Phong bước đến nói
- Phong! Tôi nghĩ hãy để tôi chở Thiên Di là được rồi. Bây giờ không phải là lúc thích hợp
- Vậy thì nhờ anh
- Yên tâm đi. Tôi sẽ trông chừng Thiên Di

Thiên Di rời khỏi nhà. Trái tim Phong đau đớn. Anh sắp phải mất cô. Và khi cô càng giúp anh vượt qua khó khăn. Anh càng cảm thấy có lỗi. Anh trở về phòng. Anh phát hiện chiếc nhẫn anh cầu hôn Di đang nằm trên giường. Anh nắm lấy nó trong tay. Nước mắt anh rơi dài. Có lẽ, nước mắt con trai đặc hơn nên từng giọt chảy ra thật chậm. Chúng đọng lại bao đau khổ mà hóa thành.

Theo ý của Di, Hiểu Văn đưa cô đến một quán Bar. Di hòa vào dòng người trẻ đang nhảy múa. Văn chỉ ngồi im uống rượu. Anh không muốn và không dám đến gần gần cô. Anh biết rất rõ tâm trạng của cô lúc này. Có thể, chỉ khi tiếng nhạc cất lên thật lớn thì nỗi buồn ấy mới vơi dần. Cô đau đớn khi bị phản bội. Cô nhảy rất lâu. Như một người điên dại. Hiểu Văn vội bước đến, kéo cô trở về bàn ngồi. Những dòng lệ không ngừng rơi trên khuôn mặt xinh đẹp ấy

- Em ổn chứ?
- Tại sao anh ấy lại làm vậy? Tại sao không phải lúc khác mà là trước hôn lễ của tụi em? Tại sao? Tại sao chứ?
- Anh nghĩ Thanh Phong không làm chủ được mình. Tiếp xúc với anh ấy lâu rồi. Anh biết giữa anh ấy và Lệ Thi không có tình cảm nào xảy ra
- Không có tình cảm vậy những bức ảnh đó như thế nào? Anh giải thích đi!
- Anh không biết. Nhưng em hãy tin ở Phong như tin vào bản thân mình
- Đây là lần thứ hai em bị phản bội. Em không nghĩ mình còn đủ sức để tiếp tục tình yêu này
- Em đừng buồn. Em luôn có anh ở bên cạnh.
- (Di ngược lên nhìn Hiểu Văn. Cô biết tình cảm của anh đối với mình. Nhưng cô lờ đi, vờ như không biết, nốc cạn ly rượu trên bàn từ ly này đến ly khác)
- Em đừng uống nhiều như vậy_Hiểu Văn giắt chai rượu từ tay Thiên Di, khuyên ngăn
- Anh là người bạn tốt nhất của em. Vì vậy anh đừng cản em. Nếu không thì cả anh, em cũng không thèm nói chuyện._Di giắt lại chai rượu còn đầy từ Hiểu Văn, rót ra ly, nốc cạn từ ly này đến ly khác. Xong, cô lại lao ra sàn nhảy cùng với những người không quen biết. Mặc cho Hiểu Văn ngăn cản

87. Chương 87

- Phải. Là bạn. Anh là bạn tốt nhất của em nên không thể để em như thế này.

Hiểu Văn dứt khoát kéo Di rời khỏi quán Bar. Để né phóng viên và những tay săn ảnh. Văn đưa cô ra từ cửa sau. Nhưng vừa thoát khỏi những âm thanh ồn ào thì Di đã nôn thốc nôn tháo bên cột điện. Đúng lúc

đó, Thanh Phong vội vã bước đến. Anh vuốt lưng cho Di để cô nôn hết rượu ra ngoài. Mùi tanh bốc lên nồng nặc. Thế nhưng hai chàng thanh niên vẫn cố gắng đứng bên cạnh Di.

- Anh mau đưa Thiên Di về nhà đi_Hiểu Văn nhìn Thanh Phong, chau mày nói
- Ai cần anh ấy chở về. Em có tay có chân. Em tự biết cách về_Di vừa nói, vừa bước đi loạng choạng
- Cẩn thận_Phong vội đỡ Di khi cô suýt ngã
- Anh buông ra đi. Anh lo mà đi chăm sóc người tình của mình đó_Di tức giận hất tay Phong khỏi người mình, tiếp tục bước đi
- Có gì thì về nhà hãy nói. Thà em đánh anh hay chửi mắng anh cũng được. Nhưng em đừng hành hạ bản thân mình như vậy.
- Bây giờ dù em có làm gì anh thì cũng không thể khiến vết thương của em lành lại
- Để tôi đi lấy xe_Hiểu Văn bước đến nói
- Không cần đâu. Tôi có lái xe đến đây_Phong tiếp lời
- Để tôi lái xe. Tâm trạng của cả hai người đều không thích hợp lái xe lúc này
- Tôi đã nói để tôi chở Thiên Di về
- Nhưng anh phải nghĩ đến sự an toàn chứ?
- Cô ấy là bạn gái của tôi thì không ai lo lắng cho cô ấy hơn tôi
- Lo lắng mà anh làm cô ấy tổn thương sao?
- Hai người im đi. _Di tức giận cắt ngang cuộc tranh cãi của hai chàng thanh niên_Tôi không cần hai anh quan tâm. Tôi nhức đầu lắm rồi. Tôi tự về

Di bước thẳng lên taxi. Mùi rượu nồng nặc, men rượu dâng cao. Nhưng Di tỉnh táo hơn lúc nào hết. Cô khóc. Cô không thể quên người cô yêu say đắm nhưng càng không thể khiến người yêu cô từ bỏ cô. Tâm trạng Di giằng xé bao nhiêu thì Thanh Phong lo lắng cho cô bấy nhiêu. Anh lái xe theo chiếc taxi phía trước. Di quay về nhà. Dừng lại trước cổng sắt cao vợi vợi. Cô thấy buồn rười rượi.

- Em vào nhà đi kéo lạnh_Phong bước ra khỏi xe, bước đến bên cạnh người yêu
- Lúc trước, em từng nghĩ mình sẽ ở đây với anh cho đến khi già rồi chết đi. Nhưng có lẽ,... bây giờ đã không thể
- Đây vẫn là nhà em. Hãy tin anh. Mọi chuyện rồi sẽ qua
- Lòng tin đã bị tổn thương thì làm sao có thể tiếp tục xem như không có gì xảy ra
- Nhưng tình cảm của anh là thật
- Đủ rồi. Em muốn yên tĩnh

Thanh Phong buồn bã nhìn theo bước chân của Thiên Di. Anh đem canh giải rượu cho người yêu nhưng cô không hề nhìn anh dù chỉ một lần. Anh cũng không hề lên tiếng gọi. Anh lặng lẽ đặt canh lên bàn rồi khép cửa phòng. Gương mặt anh buồn rười rượi. Đến nỗi nước mắt không thể chảy ra. Và càng không thể thốt thành lời. Tình yêu ấy sao quá nhỏ bé, khiến cho hai người đang yêu nhau không thể đến gần bên nhau, không thể chia sẻ vui buồn. Tình yêu lại càng eo hẹp khi xiết chặt trái tim của chàng mình tình chìm đắm trong vực sâu không thể thoát ra, không thể chan hòa hay đóng đầy vết thương long của vợ sắp cưới. Thiên Di vẫn tiếp tục ngồi vẽ. Nhưng cô chẳng vẽ được mẫu thiết kế nào hoàn chỉnh. Vì bản thân cô không thể tập trung vào bất kì đề tài thiết kế nào. Tình yêu và sự thất vọng đã lu mờ lí trí

88. Chương 88

Còn về Hiếu Văn _chàng thư kí si tình. Anh không lái xe về nhà sau khi rời khỏi quán bar. Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng lăn bánh trên ngã đường khác và dừng ại trước cổng một căn nhà khang trang. Đó là nhà của nữ minh tinh Lệ Thi. Anh biết, trong lòng Thiên Di chỉ có mình Thanh Phong. Nhưng tình yêu của anh cao thượng hơn mọi ích kỉ và toan tính. Anh thà rằng suốt đời làm bạn với cô để luôn nhìn thấy cô cười. Còn hơn phải nhìn cô đau khổ và tự giày vò mình. Lệ Thi ra mở cửa và vô cùng kinh ngạc khi thấy Hiếu Văn

- Anh đến đây làm gì?
- Tôi muốn gặp cô nói chuyện.
- Anh vào đi. Mời anh ngồi
- Tôi muốn biết những bức ảnh đó là sao? Cô không sợ hủy hoại bản thân mình sao?
- Tôi không sợ. Miễn là khiến Thanh Phong trở về bên tôi.
- Cô rất khờ khạo. Thanh Phong chưa bao giờ là của cô thì không có chuyện trở về. Cô mau giao những tấm ảnh đó ra ngay
- Anh vì cô ta mà đến đây?
- Đúng. Tôi sẽ khiến cô ấy tự nguyện đến với tôi. Nên tôi cần những tấm ảnh đó
- Tất cả đều được tung lên mạng rồi
- Tôi cần hình gốc. Tôi sẽ dùng nó ép Thanh Phong rời khỏi Thiên Di trong buổi họp báo ngày mai.
- Anh nói thật chứ?
- Cô cũng biết tình cảm của tôi với Thiên Di mà. Cô đưa cho tôi. Như vậy cô chỉ trở thành người bị hại. Vừa không ảnh hưởng đến danh tiếng của cô vừa khiến họ rời xa nhau.
- Chúng ở trong điện thoại của tôi. Anh cứ cầm đi
- Cảm ơn cô! Sáng mai cô nhớ đến họp báo. Sẽ có rất nhiều bắt ngờ đầy thú vị. Nhưng tôi rất muốn biết hai người thật sự có quan hệ với nhau chưa?
- Chưa. Tôi chỉ cho thuốc mê vào rượu của Thanh Phong rồi cởi áo anh ấy ra để chụp hình thôi. Chúng tôi chẳng thể làm gì khi anh ấy say khướt. Miệng thì cứ gọi Thiên Di. Anh đừng nói cho ai biết sự thật nha
- Cô yên tâm

Trong khi đó, tại nhà của Thanh Phong. Trời tối xầm, anh cùng Thiên Di ăn cơm. Nhưng cô không nói gì. Cô chỉ ăn vài miếng rồi ra hồ bơi. Cô ngồi trên mép hồ. Gương mặt vô cùng buồn bã. Phong bước lại bên cạnh. Anh ngồi xuống cạnh vợ sắp cưới. Anh cũng đau khổ không kém

- Anh và cô ấy có quan hệ gì? Chuyện đó xảy ra khi nào?_Di chủ động hỏi
- Chúng ta có thể không nói về chuyện này nữa được không?
- Ít nhất em phải biết chuyện gì xảy ra để có thể đối diện với buổi họp báo ngày mai. Anh trả lời đi
- Hôm đó, công ty mở tiệc liên hoan cho bộ phim vừa quay xong. Anh và Lệ Thi có uống rượu với nhau. Khi tỉnh dậy thì... anh thấy cô ấy nằm bên cạnh mình trong khách sạn. Anh xin lỗi Thiên Di. Anh thật sự không nhớ gì hết
- Anh đừng nói gì nữa. Anh không thể phủ nhận việc mình đã làm hay nói bản thân không nhớ.
- Anh không trốn tránh trách nhiệm. Anh chỉ muốn em biết anh không hề cố ý làm chuyện này

89. Chương 89

- Vậy là đủ rồi. Em sẽ giải quyết mọi chuyện êm đẹp rồi cùng cha mẹ sang Pháp. Em thật sự không thể ở đây được nữa

- Thiên Di! Em đã hứa sẽ không rời xa anh kia mà!

- Nhưng anh hãy nói đi. Làm sao em có thể đối diện với anh. Làm sao em có thể tiếp tục xem như không có chuyện gì xảy ra. Anh biết không. Giây phút em nhìn thấy những bức ảnh của anh. Tim em rất đau. Em tự nhủ với lòng rằng tất cả chỉ là mơ. Nhưng không phải. Anh khiến chúng trở thành sự thật trước mắt em

- Anh xin lỗi. Xin em đó. Xin em hãy cho anh cơ hội_Phong nắm chặt tay Di nói_Ngoài chuyện đó thì anh và cô ta thật sự không hề có gì. Trong lòng anh chỉ yêu một mình em thôi

- Quá muộn rồi. Em không thể. Em càng yêu anh thì em càng đau khổ. Em đã gọi cho ba anh. Ông ấy sẽ nhờ mối quan hệ của mình của để ngăn chặn những tin tức đó. Kể cả những tấm ảnh đó

Nói xong, Thiên Di bỏ về phòng. Nước mắt cô không ngừng rơi. Xa anh có lẽ là quyết định khiến cô đau đớn. Nhưng cô không thể khiến mình xem như không có chuyện gì xảy ra. Cô càng không thể vượt qua sự thật đau lòng. Nhìn theo dáng vợ sắp cưới, Thanh Phong vô cùng đau xót. Hạnh phúc mỏng manh giờ đã vỡ tan. Bao niềm vui bao mộng đẹp đều như mây khói. Bao khó khăn vượt qua cũng phút chốc vỡ òa. Phong chỉ ước được yêu Di nhưng sao khó quá! Còn Di vừa trải qua nỗi đau này phải tiếp tục chịu một nỗi đau khác, vượt qua tình yêu chân thành của cô. Tình yêu ấy, đầy thách thức, có thể vượt qua mọi thứ được không? Chỉ có thể tin vào hai trái tim đang yêu

Buổi họp báo diễn ra.

- Xin cô Helen cho biết cảm xúc của mình về những tấm ảnh giường chiếu của chồng sắp cưới, cũng là nam diễn viên Trác Thanh Phong_một phóng viên hỏi

- Tôi sẽ cảm thấy thế nào đây? Mọi người có thấy tôi đau khổ không? Chúng tôi vẫn tay trong tay thì sẽ có chuyện gì chứ?_Thiên Di vờ như không có chuyện gì, tươi cười đáp

- Vậy cô giải thích như thế nào về những tấm ảnh đó

- Thật sự cảm ơn mọi người quan tâm chồng sắp cưới của tôi đến như vậy. Anh ấy là một diễn viên giỏi. Sao mọi người không nhìn vào tài năng của anh ấy thay vì những sự việc bên ngoài

- Hình như cô đang lẩn tránh câu hỏi về những bức ảnh_một phóng viên khác gắng hỏi

- Tôi không hề nói vậy. Nếu các vị đã hỏi. Tôi cũng xin nói thẳng. Các vị thấy đó. Trong những bức ảnh kia chỉ có cô Lê Thi đây là mở mắt. Còn anh Phong thì cứ ngủ say. Các bạn không thắc mắc sao?

- Xin cô giải thích thêm_một phóng viên hỏi

- Đó là vì ... tôi nhờ cô Lê Thi đây đóng thử một đoạn nhỏ trong đĩa hát của Thanh Phong. Không ngờ cô ấy cao hứng đến nỗi đi khoe chúng với mọi người.

- Thật vậy sao?_một phóng viên gắng hỏi

- Nếu anh không tin thì hãy tự giải thích. Sao lại đến buổi họp báo? Qua đây tôi cũng thay mặt chồng sắp cưới của tôi xin lỗi đến các bạn hâm mộ. Nhân đây, tôi cũng xin tiết lộ album mới của Thanh Phong sẽ có sự góp mặt của cô Lê Thi

Lê Thi muốn đứng dậy nói điều gì đó thì Thiên Di đã lén kéo cô ta, nói nhỏ

90. Chương 90

- Nếu cô nghĩ làm như vậy để phá hoại tình cảm của chúng tôi thì có thể cô sẽ thắng. Nhưng tôi biết chắc chắn Thanh Phong sẽ không đến với cô. Và cô sẽ tự hủy hoại mình. Nếu còn biết suy nghĩ thì ngồi đó để tôi xử lý
 - Vậy mà chúng tôi cứ nghĩ đây là ảnh giường chiếu của nam diễn viên Thanh Phong _ một phóng viên được Di sắp đặt, nói _ Thì ra mọi chuyện không phải. Cô và Thanh phong thật xứng đôi vừa lứa
 - Lúc đầu, tôi định làm một album hơi nóng bỏng một chút. Nhưng không ngờ lại tạo scandal cho anh ấy. Chắc tôi phải rút lại kế hoạch của mình. Lúc tôi đưa ra yêu cầu đó, anh ấy cự tuyệt đến mức nhắm tịt mắt khi chụp hình. Thôi các bạn cứ thoải mái dùng tiệc. Chúng tôi phải chuẩn bị cho lễ cưới và album của anh ấy
- Phóng viên không ngừng chụp hình đôi vợ chồng trẻ sắp cưới. Thiên Di vẫn tỏ ra yêu chồng trước máy ảnh. Cô không ngừng tạo dáng thân mật với chồng. Chủ động hôn anh khiến Phong vô cùng bất ngờ. Mọi chuyện được giàn xếp êm đẹp. Họ rời khỏi buổi họp báo. Chỉ vừa khuất tầm nhìn của mọi người, Di liền buông tay Thanh Phong, nét mặt trở nên vô hồn. Anh biết mọi chuyện cô làm đều tốt cho anh. Nhưng điều đó càng khiến anh thấy xấu hổ và ray rứt. Lệ Thi vội vã đuổi theo đến bãi đậu xe
- Cô thật ghê gớm đó Helen.
 - Cám ơn cô đã quá khen. Tôi tiếp xúc với giới giải trí này không ít
 - Nhưng dù gì Thanh Phong cũng đã quan hệ với tôi. Liệu cô có thể chấp nhận chồng sắp cưới của mình như vậy không? Tôi nghe nói cô là người rất nguyên tắc trong mọi việc, kể cả tình cảm.
 - Cô thắng rồi. Chúng tôi sẽ không kết hôn. Làm hại người khác khiến cô thấy vui đến vậy sao?
 - Chỉ cần có được thứ tôi muốn thì tôi sẵn sàng làm mọi thứ
 - Tôi chưa bao giờ là của cô _ Thanh Phong hất mạnh tay Lệ Thi khi cô định tát Thiên Di. _ Không ai có thể chia cắt tình cảm của tôi và Helen _ Anh kéo Thiên Di về phía mình như muốn bảo vệ Di.
 - Các người thôi đi. _ Di hất tay Phong. Rời khỏi đôi bàn tay của anh _ Tôi mệt mỏi vì những chuyện này lắm rồi!
 - Anh sẽ giúp em chấm dứt chuyện này _ Hiểu Văn từ xa bước đến _ Em nghe đi _ Văn đưa cho Di một chiếc máy thu âm nhỏ. Cuộc đối thoại giữa Văn và Lệ Thi tại nhà cô ta đều bị ghi lại.
 - Không thể nào. Anh chơi tôi _ Lệ Thi giật mình. Cô không khỏi ngạc nhiên và tức giận
 - Có muốn hay không thì cô cũng đã làm. Cô và Thanh Phong chưa hề có chuyện gì xảy ra nên cô không có bất kì tư cách nào nói chuyện ở đây. Tôi mong cô tự tôn trọng bản thân và tôn trọng cha cô _ Hiểu Văn khuyên nhủ
 - Thì ra mọi chuyện đều là cái bẫy _ Thanh Phong ngạc nhiên nói _ Sao cô phải làm vậy?
 - Vì em yêu anh. Chưa lúc nào em không yêu anh. Thanh Phong. Hãy về với em. Chúng ta sẽ có một tình yêu thật đẹp. Chúng ta sẽ ngày càng nổi tiếng _ Lệ Thi khóc lóc nói
 - Tôi chưa bao giờ yêu cô. Chúng ta chỉ là đồng nghiệp. Tôi cũng chỉ xem cô là bạn. Mong cô đừng hiểu lầm và đừng gây thêm nhiều chuyện _ Phong nghiêm chỉnh nói

91. Chương 91

- Thôi đủ rồi _ Thiên Di cắt lời. Gương mặt vẫn lạnh lùng _ Các người hãy để tôi yên có được không?

Dứt lời. Thiên Di lái xe rời khỏi công ty BVB. Cô không còn để ý sự thật như thế nào. Vì Di đã quá mệt mỏi. Cô cảm thấy bế tắc. Di lái xe ra bờ sông ngắm cảnh. Dòng nước xanh cứ lẳng lặng trôi. Mặc cho số phận. Di ước bản thân mình cũng làm được. Nhìn xung quanh, đâu đâu cũng có những cặp trai gái hẹn hò, nắm tay nhau rất hạnh phúc. Họ ăn kem, ăn khoai tây rán, ăn bánh cuốn với tương ngọt. Họ thổi bong bóng xà phòng, họ lái xe đạp. Cô cũng ước ao mình cũng có thể trở nên như họ. Di chỉ muốn có một mối tình bình thường và một người đàn ông đơn giản. Nhưng nào ai biết trước số phận đã đẩy đưa cô trở thành bạn gái của một ngôi sao nổi tiếng. Mặt trời lặn dần. Hoàng hôn trên con sông này thật đẹp. Di lái xe về nhà. Thanh Phong ngồi đợi cô suốt buổi. Anh thơ thẩn trong phòng khách. Khi thấy người bạn gái, người vợ sắp cưới trở về. Anh mừng rỡ. Di bước vào. Anh ôm chầm lấy cô trong niềm vui sướng. Di nhẹ đẩy anh ra. Cô ném chìa khóa lên ghế sofa rồi lẳng lặng ra hồ bơi. Cô cởi áo khoác và nhảy xuống hồ. Dưới ánh trăng nhẹ, thân hình của cô lộ rõ qua lớp áo sơ mi trắng bị thấm nước. Cô đứng trong nước, vuốt mái tóc của mình. Vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng đó đã làm xao xuyến trái tim của chàng minh tinh điểm trai. Anh không dám nhảy xuống hồ như mọi lần. Anh ngồi trên ghế sát bờ hồ ngắm nhìn cô bơi lội trong làn nước xanh ngắt. Đúng lúc đó, chuông cửa reo. Thanh Phong bước ra mở cửa trong khi Thiên Di vẫn mãi mê bơi. Người khách đó là bà nội của Phong. Anh mời bà vào phòng khách thì Di cũng vừa bước vào. Di gật đầu chào lễ phép. Thanh Phong liền lấy khăn tắm cho cô choàng. Họ ngồi nói chuyện với nhau trong phòng khách. Bà nội Phong luôn nắm chặt tay cháu dâu tương lai.

- Bà cảm ơn cháu rất nhiều. Cháu đã giải quyết mọi chuyện của thằng Phong rất tốt.
- Việc cháu nên làm thôi bà
- Nếu cháu làm vậy thì chứng tỏ cháu còn yêu thằng cháu hư của bà. Bà rất mong cháu cho nó cơ hội. Huống chi nó và cô ta không hề xảy ra chuyện gì
- Vấn đề ở đây không phải là tha thứ hay giận dỗi. Cũng không phải chuyện có hay không. Chỉ là cháu bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.
- Bà hiểu. Lúc trước, bà và ông nội thằng Phong cũng vậy. Làm dâu của một gia đình vọng tộc và quyền thế như nhà họ Trác không dễ gì. Bà cố của thằng Phong thì luôn khó khăn. Bà ấy lúc nào cũng xen vào mọi chuyện của hai vợ chồng. Kể cả ăn gì hay làm gì trong khi ngủ. Mỗi tuần ông bà chỉ được gặp nhau hai lần. Ngoài ra, ông ấy phải ngủ trong phòng khách. Cuối cùng thì cũng vì bà yêu ông ấy nên chịu đựng mọi thứ và vượt qua.
- Nhưng ông không phải là người nổi tiếng. Xung quanh ông không có nhiều cô gái theo đuổi. Và bà cũng không phải bận tâm vì chuyện đó
- Cháu sai rồi. Thời xưa, trai tam thê tứ thiếp là bình thường. Nhưng dù cưới thêm vợ theo ý bà cố thì ông vẫn yêu bà. Phụ nữ sinh ra đã phải chịu thiệt thòi. Bà nghĩ cháu là cô gái có nghị lực, sẽ vượt qua tất cả. Vì cháu rất yêu thằng Phong. Thôi cháu đi thay áo đi. Kéo cảm lạnh
- Xin phép bà.

Di trở vào phòng thì Phong cũng vừa đem nước và bánh từ nhà bếp ra.

- Con không đuổi theo nói chuyện với nó sao?
- Không cần đâu bà. Cô ấy vào phòng thay đồ nên cháu không thể đi theo. Đó là qui định của tụi cháu

92. Chương 92

- Bà thích con bé là ở điểm này. Vừa có học thức, vừa có nguyên tắc. Lại có một tấm lòng rất vị tha, rất khoan dung. Nếu là bà, dù biết sự thật chẳng có gì thì bà cũng không thêm về gặp cháu.
- Cháu cũng rất hạnh phúc khi có một người bạn gái như cô ấy. Cháu sẽ không từ bỏ tình cảm này dễ dàng

- Vậy sao không mau dỗ ngọt con bé. Vì cháu là minh tinh nên lúc nào cũng có thị phi vây quanh. Sẽ chẳng có cô gái nào yêu thương cháu thật lòng như con bé đầu

- (Phong thở dài)_Cháu thì lại chẳng biết phải làm sao. Cháu rất rối

- Cái thằng... Giống cha mà chỗ nào không giống. Cứ giống cái kiểu yêu mà chẳng dám yêu.

- Bà cứ chọc cháu. Thôi bà đi tắm gội rồi ngủ tạm ở phòng cháu. Cháu sẽ ra salon ngủ. Sáng mai tụi cháu đưa bà đi ăn

- Con bé mà chịu gặp cháu mới là chuyện lạ. Huống gì ăn với chả uống... Ta đã có cách

Bà nội Phong nghĩ thầm một chuyện gì đó trong đầu. Dứt lời, bà kéo tay Phong đến trước cửa phòng Di. Cửa không khóa. Bà đẩy anh vào rồi khóa trái cửa. Đúng lúc đó, Di vừa tắm xong. Trên người cô chỉ quần mảnh khăn tắm màu trắng. Di hốt hoảng khi thấy Phong. Cả anh cũng ngượng ngùng quay mặt sang hướng khác

- Sao anh lại vào đây? Sao không gõ cửa?_Di vừa hỏi vừa nấp sau tủ thay áo

- Anh xin lỗi. Bà nội bảo tối nay sẽ ở lại phòng anh. Bà... đẩy anh vào đây

- Vậy anh bị bà nội ép phải vào nên mới vào chứ không phải là điều anh muốn đúng không? Vậy anh có thể ra ngoài.

Thay áo xong, Di bước đến định mở cửa thì không may, nó đã bị bà nội khóa trái. Cô bối rối đến bên giường, đắp chăn, thiêm thiếp ngủ. Phong mở tủ lấy gối và mền trải trên sàn nhà rồi cũng nằm xuống ngủ. Nhưng thật anh chẳng thể chợp mắt. Vì anh biết người yêu của mình vẫn chưa hết giận. Có lẽ đào hoa là một khuyết điểm mà Phong phải sửa chữa. Anh thức suốt đêm. Thỉnh thoảng, anh ngước lên giường để xem chừng Di. Anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Anh ngắm nhìn gương mặt trong sáng ấy mà cảm thấy buồn. Đêm nặng dần, Phong cũng đã chợp mắt. Di loạng choạng xuống giường và vào nhà vệ sinh. Khi bước ra. Nhìn thấy anh nằm co người trên sàn. Di vừa muốn cười lại vừa muốn khóc. Chưa bao giờ chàng công tử này lại phải chịu khổ như vậy. Di hiểu rất rõ tình cảm mà cô giành cho anh là thật. Chính điều đó đã trở thành liều thuốc nhanh chóng xoa dịu mọi phiền muộn và khó chịu trong lòng Di. Cô ngồi cạnh Phong, ngắm nhìn gương mặt lúc say ngủ của anh như anh cũng nhìn cô khi cô say giấc nồng. Rồi cô nằm xuống bên cạnh anh. Cô tựa lưng mình vào người anh rồi cầm tay anh choàng lên người mình. Phong khẽ tỉnh giấc, mỉm cười hạnh phúc. Vì chẳng cần hỏi, chẳng cần trả lời hay nói bất cứ câu gì. Anh cũng hiểu được sự tha thứ của bạn gái. Anh đỡ đầu cô đặt lên cánh tay rắn chắc của một người con trai. Phong ôm người vợ sắp cưới xinh đẹp.

- Sao em không lên giường nằm? Dưới sàn rất lạnh

Di im lặng. Cô ôm cánh tay của anh vào người. Ngay giữa ngực. Cô đặt lên bàn tay ấy một nụ hôn nhẹ và nhắm mắt ngủ. Phong nhắc bỗng người con gái xinh đẹp của mình rồi đặt cô lên giường. Họ chìm vào giấc ngủ trong vòng tay của nhau. Trời dần sáng. Phong từ từ mở mắt. Anh nhìn sang bên cạnh thì không thấy Di. Phong hốt hoảng chạy khỏi giường. Anh vội vã nhìn ra hồ bơi. Anh chạy ra phòng khách cũng không thấy Di ở đâu. Cảm giác sắp mất người yêu như gánh nặng đè lên tim anh. Phong cảm thấy rất buồn bã. Anh nghĩ rằng Di đã bỏ đi. Trái tim anh như đau nhói. Và lòng anh vô cùng khó chịu. Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng bể ly từ nhà bếp phát ra. Phong lật đật chạy lại. Anh vui mừng vô cùng khi thấy Thiên Di. Còn cô thì có chút giật mình vì những cái ly dưới sàn nhà. Di cúi xuống định nhặt những mảnh thủy tinh rơi vụn thì Phong liền cản lại. Anh lấy máy hút bụi làm sạch sẽ nhà bếp.

93. Chương 93

- Mọi thứ xong rồi. Bà đầu em?

- Chắc mới sáng sớm bà đã về. Em hậu đậu thật. Làm ít nước ép cũng không xong. Làm sao em có thể làm vợ người ta

- Em đừng nói như vậy. Trong mắt anh, em luôn là cô gái tuyệt nhất. Em chẳng cần nấu đâu. Vì có đầu bếp tài giỏi là anh rồi

- Anh tự tin quá đó_Di mỉm cười

- Anh sẽ chỉ nấu ỉnh em ăn thôi._Phong âu yếm người bạn gái cũng là vợ sắp cưới của mình_ Ra phòng khách ngồi đi. Anh làm ly khác cho em

Di bước ra phòng khách ngồi. Một lát sau, Thanh Phong cầm ly nước ép ra cho cô. Anh cũng làm thêm trứng chiên và bánh mì. Phong đặt chúng lên bàn rồi ngồi cạnh cô

- Cảm ơn anh!

- Không cần khách sáo. Anh cứ tưởng em đã bỏ đi

- Anh muốn lắm sao?

- Hiển nhiên là không. Anh rất muốn ngày nào cũng nghe thấy tiếng bẻ ly. Vì như vậy anh biết là em vẫn còn bên cạnh

- Anh nghĩ mấy cái ly không tốn tiền mua sao?

- Tốn bao nhiêu cũng không quan trọng. Miễn là em vẫn ở bên cạnh anh_Phong nằm dài trên ghế sofa. Đầu anh đặt lên đùi Di

- Anh nằm vậy sao em ăn?

- Thì em cứ tự nhiên ăn. Anh muốn nằm như vậy để nhìn em. Nếu thích thì em có thể đút cho anh ăn

- Không biết mắc cỡ.

- Anh nói với em chứ đâu phải với người khác.

- Còn mấy cô gái trên phim thì sao? Em cũng nghe anh nói như vậy nữa. Gương mặt anh rất tình cảm. Chữ không nham nhở như bây giờ

- Đừng nói là em đang ghen nha! Đó chỉ là phim thôi mà

- Vậy còn mấy nụ hôn mãnh liệt thì sao?

- Tất cả đều dùng kĩ xảo. Không phải hôn thật. Em đang ghen đúng không?

- Vậy thì sao? Có gì lạ đâu? Không cô gái nào muốn người yêu hôn cô gái khác.

- Em có biết mỗi lúc em tức giận thì gương mặt em rất xinh đẹp không?

- Anh còn nói

Họ đùa giỡn với nhau rất vui vẻ đến nỗi té lăn trên sàn nhà. Vô tình. Phong đè lên người Di. Họ nhìn nhau say đắm. Khi hai con người ở sát nhau, hai trái tim đập mạnh và cơ thể bắt đầu lên tiếng. Họ định trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào thì bỗng quản lí của Phong xuất hiện. Họ giật mình và ngượng ngùng đứng dậy. Quản lí của Phong cũng ngại vì cắt ngang đoạn tình đẹp này. Di bối rối trở về phòng

- Xin lỗi vì đã cắt ngang

- Không sao. Anh ngồi đi

- Khoảng vài tiếng nữa anh sẽ bắt đầu buổi chụp hình cho album mới. Chúng ta phải đi ngay thôi

- Ok! Anh ngồi đợi tôi thay đồ một chút. Uhm! Anh uống gì cứ mở tủ lạnh lấy

- Được rồi. Anh cứ đi thay áo đi

Phong vào phòng thay áo. Di lấy trong tủ chiếc áo sơ mi trắng, cổ và viền tay áo màu đen đưa cho Phong

- Anh mặc đi. Em mới may cho anh. Còn có áo khoác vest và quần tây cùng bộ.
- Em không mặc giúp anh sao? _Phong cười cười. Anh ôm chầm lấy Di. Tay anh vòng qua eo cô
- Anh nham nhở quá! Không có chút đứng đắn gì hết. Mau thay đồ đi. Trễ giờ đó

Di bước đi thì Phong kéo ngược cô lại. Anh tiếp tục ôm cô và hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô một nụ hôn say đắm. Thiên Di đẩy anh ra, mỉm cười rời khỏi phòng

94. Chương 94

Thanh Phong đến trường quay, nơi được giàn dựng bối cảnh cho buổi chụp hình. Ai cũng khen gương mặt anh tươi tắn hơn mọi ngày. Nhất là sau vụ scandal. Giờ nghỉ trưa, Thiên Di đến. Cô đem theo cơm đến cùng ăn với Phong tại trường quay. Họ vui vẻ gấp thức ăn cho nhau. Trong mắt họ không có sự hiện diện của mọi người xung quanh. Họ chỉ chìm ngập trong tình yêu của nhau. Và chẳng ai trong đoàn làm phim thấy bất tiện. Ai cũng yêu mến Di vì chưa bao giờ cô khiến cảnh quay của anh bị gián đoạn hay làm phiền anh. Riêng Lệ Thi rất tức giận. Nhưng cô biết không thể làm gì khác hơn. Cô bước đi trong sự thất vọng. Đạo diễn tiến lại gần đôi tình nhân đang ngồi trò chuyện và đề nghị

- Cô Helen nè! Cô có thể cùng Thanh Phong chụp vài tấm ảnh cho album mới không?
- Dĩ nhiên là được _Phong nhanh miệng trả lời
- Nhưng tôi sợ mình làm không tốt
- Không sao. Hai người sắp kết hôn. Nếu cùng chụp hình trong đĩa nhạc mới này thì tôi nghĩ nó sẽ rất thu hút.
- Ok! Tôi sẽ thử _Thiên Di mỉm cười trả lời

Hai người thân mật trong buổi chụp hình. Hai từ “hạnh phúc” in rõ trên gương mặt của chàng minh tinh. Tuy đã chụp hình với nhiều người đẹp. Nhưng lần này, anh vui mừng hơn khi được cùng vợ sắp cưới chụp ảnh. Cô cũng là một cô gái đẹp và tài giỏi. Anh tự hào về điều này. Những ca khúc trong đĩa nhạc mới đều là những bài hát hay tuyển chọn của anh. Nó được người hâm mộ rất yêu thích. Anh liên tục đoạt giải đĩa bạch kim. Và trở thành ngôi sao nổi tiếng và được chào đón nhất Châu Á. Anh được trao thêm giải thưởng ngôi sao trẻ tài năng và giải nam diễn viên được yêu thích nhất, tổ chức tại Bắc Kinh. Câu chuyện tình của anh và Thiên Di cũng tồn không ít giấy mực và lời ca tụng. Những tấm hình xuất hiện trong album mới đã khẳng định người con gái duy nhất trong lòng anh trước người hâm mộ. Họ được chào đón nhiệt tình tại các buổi lễ. Trong các chương trình quốc tế, anh được mời làm ca sĩ khách mời. Không một chương trình dù lớn hay nhỏ mà Thiên Di không đi chung với anh. Ngoại trừ những hoạt động ngoại giao không cần thiết. Bạn bè đồng nghiệp trong giới giải trí của Phong cũng rất vui vẻ khi gặp cô. Ai cũng tôn trọng nhà thiết kế trẻ này. Thậm chí, có những cảnh quay với bạn diễn khác giới, Thiên Di còn chủ động lánh mặt để tạo sự tự nhiên cho trường quay. Thỉnh thoảng, cô còn đem cơm đến phim trường khiến ai cũng háo hức. Đôi tình nhân trẻ không dừng lại ở những cảnh quần quít bên nhau, trò chuyện riêng tư, họ còn tạo không cho trường quay bằng những câu chuyện cười, những chuyện không liên quan gì đến bộ phim Thanh Phong tham gia diễn xuất. Tiếng cười tràn ngập mỗi khi Thiên Di xuất hiện. “Thanh Phong thật may mắn khi có người bạn gái như vậy...” “Anh có thể dẫn bạn gái đi theo đoàn làm phim bất kì lúc nào cũng được...” “Nè! Anh chỉ tôi cách của một cô gái giống như Thiên Di xem...” “Cô ấy còn người bạn nào không giới thiệu cho tôi đi...” Ai nấy cũng khen ngợi và tỏ ra thân thiện với Di. Những bạn diễn nữ của Phong khi đi xa đều mua quà về cho cô. Khi thì son phấn, khi thì quà bánh. Khi thì họ rủ cô đi mua sắm. Cô cũng mở một nhãn hiệu thời trang của riêng mình tại Hồng Kông bằng tiền tiết kiệm của bản thân. Tại buổi lễ khai trương, phóng viên kéo đến rất đông. Khách mời và bạn bè trong giới giải trí cũng đến chia vui rất nhiều. Thiên Di bước lên sân khấu trong chiếc váy dạ hội màu cam nhạt. Cô tự tin trước quan khách để phát biểu. Đúng lúc đó, khi ánh mắt Di vô tình lướt nhanh qua ánh sáng của ống kính. Di choáng váng và bất tỉnh ngay buổi tiệc, giữa rất nhiều người. Mắt cô nhắm nghiền và người cô lạnh toát. Cô nằm trên sàn, giữa ánh sáng của đèn.

Di chìm vào một cơn mê. Phong vội vã đưa cô đến bệnh viện. Tim Di đập rất yếu trong phòng cấp cứu. Bác sĩ ra sức cứu chữa. Phong và mọi người bên ngoài hết sức lo lắng. Phong đứng ngồi không yên. Đây là lần thứ hai anh cảm nhận chuyện này. Sự cố bị trúng đạn kia chưa nguôi hằn thì anh phải tận tay đưa cô đến bệnh viện lần nữa. Anh phải đối diện hàng giờ liền khi cô được cấp cứu. Anh cảm thấy bản thân bất lực.

95. Chương 95

Một lúc lâu sau, bác sĩ bước ra và Thiên Di được đưa đến phòng bệnh đặc biệt. Di đã dần dần tỉnh. Bác sĩ cũng có mặt bên giường bệnh cùng với Phong, ông Trác và bà nội Phong. Cả Hiếu Văn và chị của anh Hiếu Đồng. Cha mẹ Di cũng đến

- Cô thấy trong người sao rồi?_bác sĩ nhẹ nhàng hỏi, đôi mày nhíu lại
- Mọi thứ vẫn ổn. Nhưng ... hình như tôi không nhìn rõ mọi vật. Chúng rất mờ
- Đó là một trong số triệu chứng khi tế bào ung thư trong đầu đang bắt đầu chuyển vào giai đoạn cuối_Bác sĩ rầu rĩ trả lời
- Mọi người có mặt vô cùng ngạc nhiên. Họ ngậy người trước câu trả lời của bác sĩ. Còn Phong vô cùng lo lắng hỏi bác sĩ
- Vậy nó lành tính hay ác tính? Có thể chữa được không?
- Tuy nó lành tính. Nhưng chúng tôi không loại trừ những trường hợp xấu. Nếu tế bào lớn dần và chèn các dây thần kinh thì sẽ dẫn đến mù. Nguy hiểm hơn là nếu nó bị vỡ. Bệnh nhân sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng_bác sĩ trả lời
- Chúng tôi chỉ muốn biết có cách nào chữa trị không? _ông Trác lo lắng, găng giọng hỏi
- Chỉ có cách thực hiện phẫu thuật lấy khối u. Nhưng nó cũng rất nguy hiểm và chỉ có 1% tỉ lệ thành công._bác sĩ đáp
- Ông nói như không nói. Phải có cách nào cứu con gái tôi chứ?_ông Quảng, cha của Di tức giận tiếp lời
- Tôi có quen một bác sĩ chuyên về khoa não. Ông ấy luôn thành công trong mọi ca phẫu thuật tinh vi này._Bác sĩ cho biết
- Vậy ông ta ở đâu? Anh mau mời ông ta đến đây_bà nội Phong hốt hoảng nói
- Nhưng ít ai biết ông ấy đi đâu. _bác sĩ đáp
- Có phải bác sĩ nói đến giáo sư Grayson của đại học Harvard không?_Hiếu Văn tiếp lời
- Đúng vậy.
- Tôi biết ông ấy đang ở đâu. Giáo sư Grayson đang làm nghiên cứu tại Pháp._Hiếu Văn tiếp tục nói
- Nhưng ông ấy sẽ không chịu đến đây đâu. _Thiên Di tiếp lời_Vì tôi biết Giáo sư đang tham gia một ca phẫu thuật từ thiện bên đó.
- Anh sẽ cố tìm cách mời ông ta sang đây để phẫu thuật cho em_Phong buồn rầu, lo lắng, nắm chặt tay Di nói
- Vô ích thôi. Ông ấy là người có tính tình rất đặc biệt. Ông ấy đang thực hiện chương trình từ thiện thì sẽ không dễ dàng sang đây_Hiếu Văn nói
- Tôi sẽ cố liên lạc và thuyết phục ông ấy. Grayson và tôi cũng là chỗ quen biết_Hiếu Đồng tiếp lời
- Vậy tôi nghĩ người nhà nên sớm liên lạc với ông ta để thực hiện phẫu thuật. _bác sĩ nói

96. Chương 96

Đêm hôm đó, Thanh Phong ở lại với Thiên Di. Anh ngồi cạnh cô trên giường bệnh. Anh nắm đôi bàn tay nhỏ bé của cô đầy lo lắng. Thiên Di cố tỏ ra lạc quan

- Anh đừng lo. Em thật sự rất khỏe. Có thể vài ngày nữa khối u sẽ biến mất
- Anh ước gì mình có thể thay em chịu sự đau đớn này. Chúng ta sắp kết hôn. Nhưng sao mọi chuyện cứ trở nên khó khăn
- Ông trời đóng cánh cửa này sẽ mở cánh cửa khác cho ta. Phong nè! Nếu em có chuyện gì thì em mong anh sẽ tìm một người khác và vui vẻ sống
- Anh không cho phép em nói vậy. Anh sẽ không chấp nhận bất cứ cô gái nào ngoài em
- Sao anh cố chấp vậy? Em không còn sống bao lâu đâu. Giáo sư Grayson rất khó gặp mặt. Huống chi chưa chắc ông ta còn ở Pháp.
- Anh sẽ cố gắng tìm ông ấy. Anh sẽ làm mọi cách để em tiếp tục sống bên cạnh anh

Phong ôm chầm lấy người con gái đáng thương. Đêm đen buông xuống lạnh lùng và cũng tàn nhẫn. Trăng bị mây che khuất. Và những ngôi sao không xuất hiện. Không lẽ thượng đế không cho Di một cơ hội. Sáng hôm sau, Phong tỉnh dậy. Thiên Di đã đi khỏi bệnh viện. Cô chỉ để lại cho anh chiếc nhẫn đính hôn và lá thư. Phong vội vàng đi tìm khắp nơi. Bệnh viện và nhà của anh. Nhưng không hề thấy cô. Phong trở về nhà, buồn bã đọc thư, với hi vọng nhỏ nhoi sẽ tìm ra nơi ở của Di

- “Em xin lỗi vì đã viết ra những dòng chữ ích kỷ này. Suốt thời gian bên cạnh anh là thời gian đẹp đẽ nhất của em. Anh luôn ở bên cạnh em, lo lắng cho em và luôn suy nghĩ cho em. Có thể khi anh đọc nó, em đang ở một nơi nào đó của chúng ta. Em chỉ là cô gái rất bình thường. Em rất yêu anh. Yêu anh hơn mạng sống của mình. Nhưng tình yêu có lớn đến đâu cũng không khiến em có thể tiếp tục ở bên anh. Em không còn đủ tự tin sẽ đem đến cho anh niềm vui. Có lẽ, đám cưới chỉ là một ước mơ mà em không bao giờ thực hiện được. Anh như ánh sao sáng trên bầu trời. Còn em như ngọn cỏ trên mặt đất. Em yêu anh và mong anh hãy tiếp tục sống thật vui vẻ. Đừng tìm em. Vợ sắp cưới của anh. Thiên Di”

Những dòng thư ấy cũng như việc Di rời bỏ Phong trong lúc này khiến anh rơi vào cơn đau khổ kéo dài. Anh không còn quan tâm đến mọi chuyện xung quanh. Anh tiêu tụy hẳn đi. Anh giam mình trong phòng. Anh chỉ cầm chặt chiếc nhẫn và lá thư trong tay. Nước mắt anh đọng từng giọt trên má. Không một ai có thể khuyên ngăn anh. Mấy ngày liền, anh chìm trong nỗi nhớ người yêu da diết. Đi đến đâu, những hình ảnh của Di và của hai người luôn xuất hiện trong căn nhà xinh đẹp. Nó đã trở nên ảm đạm. Càng nhớ về Di thì Phong càng đau khổ. Với anh. Có lẽ đây là sự mất mát rất lớn. Anh không dám nghĩ một ngày nào đó lại xa cô, xa người con gái mà với anh là tuyệt vời nhất.

Trong khi đó, ở một nhà nghỉ nhỏ bé, Thiên Di phải vật lộn với những cơn đau đầu và tình yêu của bản thân. Di cũng rất nhớ Phong. Kèm theo cơn đau dai dẳng là nỗi nhớ khôn nguôi. Càng cố quên thì họ càng nhớ nhau. Họ luôn nghĩ về nhau, nghĩ về những kỉ niệm và khó khăn cùng nhau trải qua. Yêu đã khó. Để được ở bên người mình yêu càng khó hơn. Mọi chuyện lúc này cứ dần rời xa tầm tay của hai người. Nếu có một bản nhạc cực buồn thì chắc chắn nó thích hợp hơn mọi ngôn từ hoa mỹ

97. Chương 97

... Một ngày nọ, Hiểu Văn lái xe đến nhà Phong và nói cho anh biết đã tìm thấy chỗ ở của Thiên Di. Đó là một khách sạn nhỏ ở Chiếm Sá Chũi. Hiểu Văn lái xe đưa Thanh Phong đến đó. Nói là khách sạn nhưng

thật ra chỉ là một nhà nghỉ rất nhỏ và rất ít phòng, lại nằm trong một con hẻm rất hẻo lánh. Chỉ hai tầng gác nhưng Thanh Phong rất khó khăn mới đến được căn phòng Thiên Di đang ở. Chân anh mềm nhũn ra vì đã mấy ngày anh không ăn không uống và nghỉ ngơi. Gương mặt anh hốc hác và tiều tụy. Vẻ đẹp trai ngày nào cũng không còn. Nhưng dù khó khăn đến đâu, anh cũng quyết tâm gặp được Di. Cô bước ra mở cửa khi nghe tiếng gõ. Di vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Hiểu Văn và nhất là sự tiều tụy của Phong. Cô rất đau khổ. Nhưng Di vội vàng đóng cửa. Cô ngồi gục xuống cạnh cửa mà khóc. Bên ngoài, Thanh Phong cũng kiệt sức mà té. Anh cố nhướn người ngồi cạnh cửa để nói chuyện với Thiên Di

- Anh đi đi. Em sẽ không về với anh đâu

- Thiên Di! Anh không mong em sẽ tiếp tục yêu anh hay trở về với anh. Anh chỉ muốn em hãy tham gia phẫu thuật. Hiểu Văn đã mời được bác sĩ Grayson đến đây rồi_Phong phều phào nói

- Tỷ lệ thành công chỉ có 1%. Dù phẫu thuật hay không thì em cũng chết. Mọi người đừng phí sức nữa

- Helen! Anh cứ nghĩ em là người mạnh mẽ. Nhưng hóa ra, em cũng chỉ là người nhút nhát._Hiểu Văn nói, vẻ mặt hơi tức giận

- Kệ em. Hai người đi đi

- Mấy ngày không có em. Anh thật sự mất phương hướng. Anh tự trách sao tình yêu của mình đến quá nhanh rồi vụt bay quá nhanh. Tình cảm này đã khiến anh như bước vào một thiên đường đẹp đẽ. Nhưng khi em rời bỏ anh, nó trở nên tăm tối như địa ngục. Có lẽ ông trời đang trừng phạt anh. Vì anh không thể khiến em hạnh phúc. Vì anh đã không nhận ra tình yêu này sớm hơn. Trong khoảnh khắc nào đó, anh đã rất hận em. Rất trách em. Anh tự hỏi vì sao em luôn rời xa anh khi anh chưa kịp yêu em hết khả năng của mình

- Anh đừng nói nữa. Em xin anh đó Thanh Phong_Thiên Di vừa khóc vừa nói

- Nhưng rồi anh lại nghĩ. Có lẽ, em đến với anh và bước vào cuộc đời anh là một phép màu. Anh không thể giận hờn hay hận em. Dù anh rất muốn làm thế. Nhưng nếu làm thế. Anh sẽ không còn giữ được tình yêu của mình. Cùng với những kí ức đẹp đẽ của hai ta. Nếu có một cơ hội, anh mong mình sẽ yêu em nhiều hơn. Để em tin vào tình yêu của chúng ta

Dứt lời. Phong ngắt đi vì quá kiệt sức. Hiểu Văn hốt hoảng đập cửa phòng gọi Thiên Di. Cô bước ra ôm chầm lấy Phong. Cô đã không còn muốn xa anh nữa. Những lời nói chân thành của anh đã khiến cô quyết tâm hơn. Di khóc và ôm chặt Phong. Dù bản thân không còn chút sức lực, nhưng anh vẫn ôm xiết cô trong vòng tay yếu ớt của mình. Mọi người xung quanh đều rất cảm động. Chuyện tình của họ ngay tại nhà nghỉ được Hiểu Văn quay lại và đưa lên mạng. Ai cũng bồi ngùi xúc động và cầu nguyện cho đôi tình nhân mệnh khổ này. Người hâm mộ tổ chức một lễ cầu nguyện với nến và những hoa sen giấy ở khắp nơi. Nhất là ở sông Thâm Quyển. Mọi người, không kể tuổi tác hay địa vị đều thả đèn cầu nguyện. Dòng sông lấp lánh với ánh nến lung linh. Hai bên bờ đông nghịt người.

98. Chương 98

Trắc gia tổ chức một đám cưới trang trọng và xúc động nhất. Hôn lễ được cử hành tại nhà thờ. Ai ai cũng bồi ngùi, không kiềm được nước mắt. Họ vừa hạnh phúc vừa xót xa cho đôi trai gái sắp nên duyên vợ chồng. Thiên Di xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng tinh khôi, đuôi váy dài đến vài mét, được mấy em thiếu nhi dễ thương trong trang phục phụ dâu và phụ rể nhí nâng đỡ. Thanh Phong đứng nhìn vợ dần dần tiến về phía mình. Anh vô cùng hạnh phúc, vì không phút giây nào bằng phút giây này. Bài hát thánh ca được cất lên. Phong nắm chặt tay vợ đứng trước mặt cha xứ. Anh nắm chặt tay cô và tự nhủ sẽ không bao giờ buông. Những người có mặt và những ai đang xem trực tiếp buổi ghi hình đều xuýt xoa và thầm mong cho họ sẽ qua khỏi khó khăn lần này. Lời tuyên thệ của đôi tân lang và tân nương khiến nhà thờ phải bật khóc trong niềm hạnh phúc vô biên mà họ đang chứng kiến

- Em là Helen Thiên Di. Xin nguyện lấy anh là Trác Thanh Phong làm người chồng hợp pháp. Nguyện bên anh và yêu anh đến trọn đời. Dù khó khăn hay gian khổ. Dù nghèo khó hay giàu sang. Dù ốm đau hay bệnh tật. Em hứa sẽ tôn trọng anh và chia sẻ với anh mọi thứ em có. Mong anh nhận chiếc nhẫn này thay lời hứa của em_Di đeo nhẫn cho Phong trong niềm hạnh phúc

- Anh là Trác Thanh Phong. Xin nguyện lấy em là Helen Thiên Di làm người vợ hợp pháp. Và hứa yêu em trọn đời. Dù khó khăn hay đau khổ. Dù giàu sang hay nghèo đói. Dù ốm đau hay khỏe mạnh. Anh cũng sẽ ở bên em, yêu em và trân trọng em. Anh hứa sẽ dùng hết trái tim mình để yêu em, dùng hết sức lực của mình để che chở em. Anh sẽ cố gắng không làm em tổn thương hay phải khóc. Xin em hãy nhận chiếc nhẫn này là lời hứa chân thành và vĩnh cửu của anh_Thanh Phong hạnh phúc trong nước mắt. Anh đeo nhẫn vào tay cô dâu

- Với lời tuyên thệ, ta xin tuyên bố hai con từ nay trở thành vợ chồng, cùng yêu thương và chia sẻ với nhau trong cuộc sống. Hai con có thể hôn nhau dưới tình yêu của Chúa_Chúa xức xức động nói

Thanh Phong và Thiên Di nhìn nhau trong hạnh phúc. Họ ôm lấy nhau và trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào. Mọi người đều vỗ tay chúc mừng cho hôn lễ. Người hâm mộ nơi nơi đều vỡ òa với niềm vui của cô dâu và chú rể. Tiệc cưới diễn ra nhanh chóng nhưng cũng không kém phần sang trọng và đặc sắc tại một nhà hàng lớn ở Vịnh nước cạn. Mọi người muốn giành cho cô dâu và chú rể nhiều thời gian ở bên nhau

Phong lái du thuyền đưa Thiên Di đi hóng gió trên biển. Từ xa, ngọn núi Đại Nhĩ Sơn hùng vĩ lộ ra vẻ đẹp tuyệt vời của nó. Giữa đêm đen, những ngọn đèn sáng được bật lên. Vẻ đẹp trắng lộng lẫy và hùng vĩ của “con rồng Châu Á” thật không dễ dàng diễn tả. Đêm buông xuống, Phong đưa Di trở về nhà. Tuy đêm tân hôn không được tổ chức ở khách sạn sang trọng hay một hòn đảo lãng mạn. Nhưng căn phòng của Phong được mọi người trang trí lộng lẫy không khác gì những nơi đó. Dưới nền rải đầy những cánh hoa oải hương và hoa loa kèn. Trên tường gắn những dây đèn mảnh, chiếu ánh sáng nhẹ nhàng và ấm áp khi những ngọn đèn khác không được bật lên. Trên chiếc giường kia phủ grap màu đỏ và một tấm lót lớn màu hồng nhạt. Gối cũng màu đỏ và thêu hình long phụng theo kiểu truyền thống của người Trung Hoa. Phong đặt Di lên giường. Anh hôn nhẹ trên trán cô một nụ hôn rất sâu

- Em có muốn thay đồ trước khi đi ngủ không?

- Uhm!

- Để anh vào pha nước cho em

99. Chương 99

Phong bước vào phòng tắm. Anh xả nước nhẹ nhàng ra bồn. Anh cho vài giọt tinh dầu oải hương để giúp Di thư giãn và dễ ngủ. Vì anh tự nhủ, đêm nay sẽ là đêm tuyệt vời nhất của anh. Nhưng anh sẽ không bao giờ chạm vào Di. Vì anh sợ cô mệt mỏi. Anh bước ra thì không thấy Di ở trong phòng. Anh vội chạy đi tìm. Cô ấy đang ngâm mình trong hồ bơi. Cô để quần áo của mình trên bờ. Thân thể cô hiện ra lộng lẫy dưới ánh trăng khuyết. Những ngôi sao chiếu sáng khiến mái tóc cô trở nên lấp lánh. Và gương mặt kia càng xinh đẹp khác thường. Phong cũng nhảy xuống hồ. Nhưng anh cầm theo một chiếc khăn lớn quấn người cho cô. Đây không phải là cảnh tình tứ của hai con người yêu nhau và chạm xác thịt. Đây là tình yêu thuần túy từ ban đầu nên chỉ có tình yêu diễn ra. Dù anh rất say mê thân hình vẻ nữ đó. Nhưng anh không muốn mình vượt quá suy nghĩ của bản thân. Dù cơ thể vợ vẫn còn lớp bikini trắng nhưng điều đó cũng sẽ khiến anh xiết lấy vợ trong những ham muốn tầm thường. Di ngạc nhiên khi thấy chồng làm vậy. Cô nhìn anh trìu mến. Cô vớt chiếc khăn quấn người xuống đáy hồ. Cô vừa do dự vừa dứt khoát. Di ôm lấy người chồng tuyệt vời. Phong bế cô về phòng. Họ ôm lấy nhau và trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào, cháy bỏng. Đêm tân hôn diễn ra trong niềm hạnh phúc ngập tràn. Hai cơ thể hòa làm một và xiết lấy nhau trong ánh sáng nhẹ nhàng. Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, họ vẫn trần trụi bên cạnh nhau. Thiên Di dựa mình trong vòng tay của chồng. Cô như con thỏ trắng chìm trong tình yêu và hạnh phúc. Và cô nghĩ có lẽ, đây sẽ là lần cuối được bên cạnh anh. Họ cùng nhau tắm và thay áo. Phong đưa Di tham

quan khắp Hồng Kông. Từ Vịnh Victoria đến những ngôi đền nổi tiếng. Dinh toàn quyền, đại lộ các ngôi sao, bảo tàng sáp... Và cùng ngắm nhìn vô số sinh vật biển ở công viên Hải Dương. Tham quan xong, anh đưa cô đến những quán ăn nổi tiếng, thưởng thức các Dimsum ở Hồng Kông. Dimsum là những món ăn truyền thống lâu đời của người Trung Quốc, có tổng cộng trên dưới 100 món khác nhau được chế biến chủ yếu từ nguyên liệu bột gạo, bột mì... và các loại nhân thịt, nhân hải sản được hấp bằng những rổ tre như : há cảo, xiu mại, bánh bao xá xíu, bánh hẹ, có những món chiên như: bánh khoai môn chiên giòn, bánh cảo cá hồi chiên... Đa phần các món Dimsum ăn kèm với tương ớt và một loại sốt chua ngọt gọi là “seafood sauce”. Ngày nay Dimsum đã nổi tiếng khắp thế giới và trở thành một món ăn tượng trưng cho ẩm thực Trung Hoa cũng như Phở của Việt Nam vậy. Chuyến tham quan này rất gấp rút. Họ vui vẻ tay trong tay đến khắp nơi. Họ không cần hóa trang hay che giấu thân phận. Cũng không ai muốn quấy rầy hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ. Ai cũng nhiệt tình đón tiếp hai người và tiếp đãi rất ân cần. Một ngày dài nữa lại trôi qua quá nhanh. Họ trở về nhà, vẫn ngồi trên giường trong căn phòng tân hôn xinh đẹp. Thiên Di không kiềm được nước mắt. Cô ôm Phong rất chặt như không muốn rời xa. Anh cũng vậy. Vì ngày mai thôi, Di sẽ tham gia ca phẫu thuật mà tỉ lệ thành công vô cùng thấp. Họ lo sợ cho ngày mai và cho tương lai của họ. Những giọt nước mắt tội nghiệp và đáng thương cứ rơi dài.

- Em không muốn xa anh
- Anh cũng vậy. Em đừng lo. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi
- Em rất sợ. Em sợ sau ngày mai em không còn nhìn thấy anh.
- Không đâu. Em vẫn sẽ sống. Chúng ta chưa đi hưởng tuần trăng mật. Anh không cho phép em rời xa anh
- Hãy hứa với em. Nếu có chuyện gì xảy ra thì anh cũng phải vui vẻ sống tiếp
- Anh làm sao có thể vui vẻ sống mà không có em
- Thanh Phong!
- Helen!

100. Chương 100

Họ gọi nhau trong nước mắt. Họ xiết lấy nhau trong đêm dài đặng đặng. Họ “yêu” nhau trong cái ngày họ nghĩ là cuối cùng. Hai cơ thể hòa vào nhau mãnh liệt và cháy bỏng. Có lẽ, không có gì chia cắt tình yêu của họ lúc này.

Chuyện khó khăn nhất cũng xảy đến. Thiên Di được đưa vào phòng phẫu thuật. Trên đoạn đường dài đến bệnh viện. Cô không ngừng nắm tay Phong. Rồi cô nhìn anh lần cuối trước khi thuốc mê thấm hoàn toàn...

... Năm năm sau, tại một cửa hiệu thời trang lớn ở Vịnh Nước Cạn. Khách ở đây đông nghịt. Mọi người chen lấn nhau. Nhưng không phải để mua đồ mà đang vây quanh một người. Đó chính là nam diễn viên – ca sĩ Thanh Phong. Anh vui vẻ với các cô gái muốn chụp hình với anh. Anh lại mỉm cười và nhìn mọi người bằng ánh mắt như phát ra tia sét. Đúng lúc đó, một cô gái bước ra, dắt theo một bé trai kháu khỉnh, véo vào lưng anh. Đó là Thiên Di. Cô mỉm cười chào mọi người rồi kéo Phong vào trong.

- Anh muốn làm ngôi sao nữa hả?
- Không. Chỉ là người hâm mộ cuồng nhiệt quá! Mấy năm nay đĩa hát bán rất chạy nên họ yêu mến anh thôi mà
- Rồi anh đáp lại sự yêu mến đó đúng không?
- Không không. Anh chỉ có mình em thôi.
- Còn con nữa_cậu bé nói

- Uhm! Cả con nữa con trai_Phong bế con đặt lên vai mình
- Anh còn nhớ hôm ở trong bệnh viện anh đã hứa gì với em không?
- Anh nhớ mà.

Tại bệnh viện, năm năm trước, ca phẫu thuật của Thiên Di kết thúc. Cô được đưa vào phòng hồi sức đặc biệt. Bác sĩ bảo phẫu thuật thành công, nhưng qua khỏi cơn nguy hiểm hay không tùy thuộc vào ý chí của cô. Mấy ngày liền, Di hôn mê. Phong luôn bên cạnh, nắm tay cô. Nhịp tim của Di rất yếu. Cô có thể ra đi bất cứ lúc nào. Chàng minh tinh Thanh Phong vô cùng lo lắng cho vợ. Anh không hề rời khỏi giường bệnh. Hàng ngày, anh đều kể chuyện cho cô nghe. Những câu chuyện dù rất hài hước nhưng vẫn được kể kèm theo hai hàng nước mắt. Hiếu Văn tổ chức buổi họp báo cầu nguyện cho cô. Rất đông người hâm mộ và phóng viên cũng đến. Ai cũng đọc kinh và thả đèn cầu nguyện trên bờ sông. Những người ở xa cũng tham gia rất nhiệt tình. Có những người tổ chức viết lời cầu nguyện ra giấy rồi nhét vào chai thủy tinh và ném xuống biển. Dù bằng phương thức nào, họ đều bị tình cảm của hai người làm cảm động. Tất cả có chung mong ước Thiên Di sẽ bình phục. Trác gia tổ chức các buổi phóng sinh, thả chim bồ câu trên đỉnh núi Thái Bình. Những người quen biết họ đi câu cá nếu câu được cá đều thả trở lại sông. Chưa một sự kiện nào lại diễn ra lớn đến như vậy. Câu chuyện tình cảm của họ được các nhà báo, nhà phê bình, nhà văn tốn rất nhiều giấy mực. Hàng loạt bài báo, tiểu thuyết được in ra và đắt hàng như tôm tươi. Sự cố gắng và nỗ lực của mọi người cũng khích lệ ý chí của Thiên Di. Nước mắt cô chảy ra. Tay cô bắt đầu cử động. Cô tỉnh dậy sau cơn ngủ dài. Cô ôm chầm lấy Thanh Phong trong niềm hạnh phúc vỡ òa. Cảnh tượng cảm động đó được Hiếu Văn truyền hình trực tiếp. Ai nấy đều vui lây cho họ.

- Cám ơn thượng đế đã cho em quay lại với anh
- Mình cũng phải cám ơn mọi người đã cầu nguyện cho em nữa
- Em biết hết sao?
- Trong lúc nằm trong một khoảng không tối đen như mực. Em nghe thấy tiếng cầu nguyện của mọi người. Và cả tiếng gọi của anh. Một ánh sáng đã hắt em ra khỏi bóng tối và trở lại nơi này

101. Chương 101

- Anh sẽ không để em xa anh nữa.

Phong ôm chầm lấy Di trong niềm vui sướng khôn cùng. Mọi người đều ra ngoài. Để lại căn phòng cho đôi vợ chồng trẻ. Ai cũng hòa chung niềm vui đó. Thanh Phong và Thiên Di có chuyến trăng mật ngọt ngào ở Paris, kinh đô của thời trang, và vùng đất của tình yêu lãng mạn. Họ tham dự lễ giáng sinh ấm áp ở đây. Họ rong chơi trên những cánh đồng hoa oải hương tím thơ mộng, bên những cánh đồng hoa tulip vàng rực rỡ, bên những cánh đồng trồng hoa nhài và khu vườn hoa hồng nhung thơm ngát ở Provence. Họ tung tăng trong những cánh đồng nho bắt tận ở Champagnes. Và trong những ngôi nhà trên thuyền màu hồng đầy lãng mạn với những bông hoa loa kèn nước, liễu rủ trên mặt sông ở Giverny như một bản nhạc thôn quê nhẹ nhàng và vương vấn. Họ cùng nhâm nhi những ly rượu vang nguyên chất bên cửa sổ

- Rượu ở nơi đây rất thơm và mùi vị không nơi nào sánh kịp.
- Anh thấy nó có chút ngọt ngào giống như em
- Đừng có dẻo miệng.
- Vượt qua cửa tử thần rồi mà em vẫn không tin anh sao?_Phong chạy đến ôm chầm lấy người vợ xinh đẹp trong chiếc váy gợi cảm màu đen
- Miệng của anh càng ngày càng ngọt. Không biết có bao nhiêu cô diễn viên đã bị say mê nữa

- Dù ai có yêu thích anh thì anh chỉ say với mình vợ của mình. Em là cô gái xinh đẹp và tuyệt vời nhất trong lòng anh
- Thật không? Em sợ sau tuần trăng mật trở về, anh lại bị vây kín bởi các cô gái xinh đẹp khác thì sẽ quên em
- Anh không có ý định sẽ quay về làng giải trí nên em cứ yên tâm. Anh muốn mình có cuộc sống yên bình và tránh khỏi những phiền phức đó
- Cái này tự anh nói đó. Em không hề ép.
- Nhưng anh nghĩ. Anh sẽ phải ép em ... sinh cho anh thật nhiều em bé
- Nham nhở quá đi!

Phong bế Thiên Di về phòng. Họ tận hưởng đêm tình nóng bỏng và ngọt ngào trong lâu đài nhỏ trắng lệt.

Năm năm sau, hai người có cuộc sống mới với cậu con trai Văn Hiên. Thiên Di tắt bật kinh doanh cửa hiệu thời trang lớn, sau đó trở thành một trong những trung tâm thời trang nổi bật ở Hồng Kông. Thanh Phong tiếp quản công ty bất động sản của họ Trác. Dù bận rộn trong công việc, họ đều giành thời gian bên cậu con trai kháu khỉnh và tận hưởng những giờ khắc ngọt ngào bên cạnh nhau. Cuộc sống trở nên êm đềm đối với họ. Mặc dù thỉnh thoảng Phong vẫn lén tham gia diễn xuất trong các bộ phim truyền hình ngắn tập. Thiên Di biết rõ nhưng cô vẫn vui vẻ để anh thực hiện công việc của mình. Cô luôn khích lệ chồng dù trong bất kì trường hợp nào, luôn là cổ động viên số một của anh dù trên thương trường hay trên phim trường. Và cô cũng không để anh có cơ hội tiếp xúc với mấy em diễn viên trẻ mới vào nghề. Xung quanh là những bóng hồng rực rỡ nhưng với Phong, tất cả đều không so sánh được bông hồng trên sa mạc của anh.

Họ sống hạnh phúc với nhau mãi mãi về sau.

Và tình yêu ấy mãi mãi không thể rời xa

102. Chương 102

Tên truyện: Yêu! Không thể rời xa

Thể loại: Truyện tình cảm

Tuyển tập truyện: Thiên ngoại tiêu diêu

Tác giả: Hoa Đêm

ĐÂY LÀ CÂU CHUYỆN KHÁ DÀI. VIỆC CẢM NHẬN KHI ĐỌC TRUYỆN CỦA MỖI NGƯỜI LÀ HOÀN TOÀN KHÁC NHAU

TÔI CHỈ BIẾT NÓI CẢM ƠN FORUM ĐÃ TẠO CƠ HỘI CHO TÔI CŨNG NHƯ NHỮNG BẠN YÊU VẪN CHƯNG ĐƯỢC TRẢI LÒNG MÌNH QUA CÁC TÁC PHẨM

ĐÂY LÀ MỘT NIỀM VUI SỐNG VÀ HẠNH PHÚC RẤT LỚN ĐỐI VỚI TÔI

CHÂN THÀNH CẢM ƠN!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-the-roi-xa>